

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

New York Times Bestselling Author
of Billionaires and Bridesmaids Novels

Jessica Clare

BEAUTY *and*
the BILLIONAIRE:
THE WEDDING

❧ A Billionaire Boys Club Novella ❧

Jessica Clare tarafından yazılan başlıklar

Milyarder Erkekler Kulübü

Bir Milyarderle Mahsur Kalan

Güzellik ve Milyarder

Yanlış Milyarderin Yatağı

Once Upon a Billionaire

Milyarderle Romantizm

Milyarderle Bir Gece

Kraliyet Prensesi

Güzellik ve Milyarder: Düğün

Milyarderler ve Nedimeler

Milyarder ve Bakire

Milyarderin Evcilleştirilmesi

Milyarder Gelin Alıyor

Milyarderin En Sevdiği Hata Kaçak

Milyarder

Bluebonnet Romanları

Kızların (Erkek) Avlama Rehberi

Alfa Erkeğin Bakımı ve Beslenmesi Bir

Erkeği Çılgına Çevirmek İçin Uzman

Rehberi

Bakirenin Yaramazlık Rehberi

Bluebonnet'in Milyarderi

Güzellik ve Milyarder: D   n

Jessica Clare

INTERMIX
NEW YORK

INTERMIX
Berkley tarafından yayınlandı
An imprint of Penguin Random House LLC
375 Hudson Street, New York, New York 10014

Telif Hakkı © 2016 Jessica Clare tarafından
Kırlı Para'dan alıntıdır telif hakkı © 2016 Jessica Clare'e aittir
Penguin Random House telif haklarını desteklemektedir. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Şunun yetkili bir baskısını satın aldığınız için teşekkür ederiz

Bu kitabın herhangi bir bölümünü izinsiz çoğaltmayarak, taramayarak veya herhangi bir biçimde dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uyduğunuz için. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz.

INTERMIX ve "IM" tasarımı Penguin Random House LLC'nin ticari markalarıdır.

ISBN: 9781101989234

Birinci Baskı: Kasım 2016

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Sürüm_1

İçindekiler

[Jessica Clare'in Başlıkları](#)
[Başlık Sayfası](#)
[Telif Hakkı](#)

[Güzellik ve Milyarder: Düğün](#)

[Kirli Para'dan alıntı Yazar](#)
[Hakkında](#)

"Aman Tanrım, bu da ne?" Maylee'nin güney Gretchen, şehir merkezindeki Buchanan Emlak ofisine girerken ağzı kulaklarına varıyordu.

Bir ayağıyla kapıyı açık tutarken, Gretchen dikkatlice Tepsisini çok yakın tutmamaya ve siyah kazağına kırmızı-beyaz krema bulaştırmamaya dikkat ederek içeri taşıdı. "Size de mutlu tatiller."

Maylee kıkırdayarak masanın arkasından çıktı ve kapıyı açmak için aceleyle ilerledi. "Patronun nişanlısı her gün elinde bir çörek dağıyla gelmiyor. Biraz irkildiğim için beni bağışlayın."

"Buna religieuse l'ancienne deniyor - eklerden yapılmış üç ayak boyunda bir orta süsü. Bir rahibe gibi görünmesi gerekiyor. Ya da bir külah. Ya da başka bir şeye."

"Şey, 'bir şey' kısmını kesinlikle halletmişsin. Daha çok Noel Baba'ya benziyor." Maylee aceleyle öne doğru Gretchen'a yardım et.

Gretchen parladı. "Ben de tam bunu düşünüyordum. Noel Baba ... ya da bir rahibe. Her neyse, bunu bir televizyon programında gördüm ve bir tane yapmayı denemek istedim." Ya da üç. Aslında ilk ikisi dağıldığı için daha çok dört taneydi ama bunu Maylee ile paylaşmazdı.

Diğer kadın ona sempatik bir bakış atıyordu. "Yine stresle mi pişiriyorsun?"

"Belli oluyor mu?" Gretchen tepsiyi Maylee'nin masasının üzerine koydu ve elleriyle dar pantolonunu düzeltti. Düğün öncesi diyetleri tam bir felaketti, çoğunlukla Çünkü Gretchen son zamanlarda ne zaman endişeliydi? Yemek yapardı. Kurabiyeler, tortiler, turtalar, pralinler, aklınıza ne gelirse.

Peki ya son zamanlarda? Gerçekten çok stresliydi.

Maylee tatlı bir sesle, "Belli değil," dedi, "buraya üçüncü gelişin olması dışında bu hafta biraz kurabiye bırakmak için." Pembe tırnağıyla kırmızı bir ekler pastayı dürttü. "Bunlar yenilebilir mi? Temizlik ekibi bilmek isteyecektir. Stresli olmana bayılıyorlar."

"Öyle olmalı, tabii ben her şeyi berbat etmediysem."

Gözlerini dikti

ekler dağına baktı. Bir pastane vitrininin ya da Noel sergisinin en önemli parçası olması gereken bir Fransız canavarıydı, ama onunki sadece ... şey, bir yığın ekler gibi görünüyordu. Ya da Noel Baba'ya. "Sırada Yule kütükleri var. Aslında birkaç tane yapmayı düşünüyordum.

Hepsi farklı tatlarda, farklı girdap desenlerine ve farklı boyutlara sahip farklı Yule kütükleri ve bunları bir araya getirip üzerine badem ezmesi alevleri ekleyin. Ya da belki biraz şeker işi alevler. Ne dersiniz?"

Maylee tüvit eteğinin kenarlarını tuttu. "Sanırım bunu düşünmek bile beni şişmanlatıyor."

"Evet, ben de." Bu onun yapmayacağı anlamına gelmiyordu,

Tabii ki. Son zamanlarda böyle davranıyordu - aşırı kafeinli, aşırı şekerli ve tamamen stresliydi.

"Rahatlamalısın. Düşüne sadece bir hafta kaldı!"

"Tanrım, bana hatırlatma. Sinirden tüm yere kusabilirim."

Maylee sustu, sıkıntılı görünüyordu. "Düşünlerin harika olması gerekir, Gretchen."

Evet, öyleydiler ama bu seferki biraz lanetli hissettirmeye başlamıştı. "Seninki nasıl gidiyor bu arada?"

Maylee'nin yuvarlak yüzüne tatlı bir gülümseme geri döndü. "Oh, gerçekten bilmiyorum. Griffin'in büyük teyzesi ve kuzeni Alex, o bir kont olduğu için her şeyi organize etmek istiyorlar." Omuz silkti. "Çoğunlukla sadece ortaya çıkmam ve aptal gibi görünmemem gerekiyor."

Gretchen, "Şanslı sürtük," diye takıldı ve Maylee yine kıkırdadı. "Düşünleri değiştirebilir miyiz? Bu bana mükemmel geliyor."

"Çek ellerini. Griffin benim."

"Damadınızı istediğimi söylemedim. Sadece düğün planlaması." Gretchen Hunter'ı dünyadaki tüm kontlara değişmezdi, özellikle de onun kıvırcık saçlarının tam zıttı olan havasız, son derece düzgün Griffin'e, nişanlısı. "Lafı açılmışken, benim biriciğim nerede?"

"Konferans görüşmesi," dedi Maylee, bir ekler pasta çıkararak.

religieuse l'ancienne'in tepesini tutuyor ve nazikçe kemiriyordu. "Bir dakika içinde bitecek. Ve bu inanılmaz. Tüm bunları pişirdiğin için yüreğine sağlık."

Gretchen içini çekti ve bir dergiyi eline aldı. Yakındaki masaya. "Ben beklerim." Hunter düğünden hemen sonra balayına gidebilmek için takvimini boşaltmak için elinden geleni yapıyordu ama tatil yaklaşmıştı ve yılsonu işlerinin halledilmesi gerekiyordu. paketlenmişti, son derece meşguldü. Kendini muhtaç hissettiğinde ve onunla konuşmak istediğinde bunu yapmak zorlaşıyordu ama biraz beklemekten memnundu. Adam ona zaman ayıracaktı. Her zaman ayırırdı.

Dergiyi boş boş karıştırdı ve sonra gözlerini elindeki yüzüğe baktı. Bir hafta sonra yüzük alyansla eşleşecekti. Geçen yılın hem gururu hem de vebasısı olan düğün nihayet gerçekleşecekti. Hayallerindeki adamla evlenecekti.

Sadece o zamana kadar dayanmaları gerekiyordu.

Gretchen derginin başka bir sayfasına göz gezdirdi, dikkatini fazla veremeyecek kadar dalgındı. Hunter'la aralarında bir sorun olduğundan değil. Hunter mükemmeldi ve ona sahip olduğu için kendini dünyanın en şanslı kadını sayıyordu. Ama bu yılın büyük bölümünde Düğüne kadar birbiri ardına gelen sorunlar gibi. Nedimeleri sağdıçları tarafından hamile bırakılmıştı. Sağdıçları ayrılmış ve yerlerine başkaları gelmişti.

Menajeri bile düğünden vazgeçmişti. Kat'in nedime olması gerekiyordu ama bir yıl önce Avrupa'ya taşınmıştı.

birkaç ay önce büyük bir Alman yazarın asistanı olmak için geri dönmüştü, bu yüzden onun da yerini almak zorunda kalmıştı. Sonra Gretchen, Hunter'ın işi ya da Audrey'nin bebeği nedeniyle tarihi ilkbahardan sonbahara almak zorunda kalmıştı. Ondan sonra tarih bir kez daha zorlanmıştı ve işte Noel arifesinde evleniyordu, çünkü bir noktada Bu iyi bir fikirdi. O kadar çok fırıncı ve yemek şirketi değiştirmişti ki, New York Eyaleti'nde kovmadığı kimse kalmadığından emindi. Onun düğün organizatörü bir aylığına Vegas'a gitmişti. Ve tüm bunların üstüne? Buchanan Malikanesi'nde su vardı. Tavanda hasar vardı ve bütün bir kanat kapatılmıştı. İşçiler ona ve Hunter'a malikânede gerçekleşecek olan düğüne yetişeceğini düşünüyordu ama o kadar da emin değildi.

Artık hiçbir şeyden emin değildi ama umutsuzca evlenmeyi ve hayatlarının bir sonraki bölümüne geçmeyi istiyordu. Rahatlayabilmek ve birlikte olmanın tadını çıkarabilmek için.

Kapı açıldı ve küçük bir kadın içeri girdi. Gretchen otomatik olarak başını kaldırdı ve kadın onu görünce gözle görülür bir şekilde geri çekildi. Tamam, bu farklıydı.

Yüzünde un mu vardı? Gretchen her ihtimale karşı gizlice başparmağını yaladı ve ağzının kenarlarına sürdü.

Kadın ön masaya doğru ilerledi, büyük bir manila elinde tuttuğu zarf. Maylee'nin masasına doğru eğildi, saçları neredeyse zavallı, ezilmiş din adamına değecekti. "Bay Buchanan'ı görmeye geldim."

"Randevunuz var mıydı?" Maylee ajandasını çıkardı.

"Bilmiyorum ama beni görmek isteyecektir." Tekrar Gretchen'a baktı, sonra Maylee'ye doğru daha da eğildi. Sesi alçaldı. "Bu bir zorunluluk."

Tamam, şimdi Gretchen merak ediyordu. Başka bir sayfayı çeviriyormuş gibi yaptı ve göz ucuyla kadını izledi.

gözüne ilişti. Kadın güzeldi, küçük çıplak topuklu ayakkabıları vardı.

Kış olmasına rağmen mükemmel bronzlaşmış baldırlarını gösteriyordu. Kısa kırmızı bir eteğin üzerine siyah bir balıkçı yaka giymişti ve kazağının göğsünde bir Noel ağacı iğnesi vardı. Çok sevimli, çok birlikte bir görünümdü. Gretchen bunu asla başaramazdı.

Maylee kadına tedirgin bir bakış attı, bakışları Gretchen'a doğru kayıyor. "Bay Buchanan az önce görüşmesini bitirdi. Sanmıyorum-"

Kısa koridorun sonunda Hunter'ın ofisinin kapısı açıldı. Ceketini düzelterek dışarı çıktı ve Gretchen onu görünce küçük bir heyecan hissetti. O kadar yakışıklıydı ki. Tanrım, ona bakmak bile ona her türlü kirli şeyi yaptırıyordu. Bazı insanlar yüzündeki ağır yara izlerinden hoşlanmayabilirdi ama bu izler Gretchen'ın motorunu kimsenin yapamayacağı kadar hızlandırıyordu. Sadece Onu düşünmek onu ateşlendirdi ve rahatsız etti ve bacak bacak üstüne atarak kalçalarını sıktı. Ofise gelmeyi planladığı için bugün seksi iç çamaşırları giymişti. Belki de öğle yemeğinde hızlı bir Ama ofisi tamamen pencereleydi. Belki de değildir.

Lanet olsun.

Onu lobide görünce gözleri parladı ve sonra bakışları elinde zarfla bankoda bekleyen kadına kaydı. Yüz ifadesi soğuk ve mesafeli bir hal aldı.

Ve bu garipti. Gretchen garip bir endişe hissetti. "Bay Buchanan," dedi kadın öne doğru bir adım atarak. "I bir dakikanıza ihtiyacım var."

Çenesi sinirlendiğinde yaptığı gibi sıkıştı, ve sonra başını salladı. "Buraya gel." Ofisini işaret etti, sonra Gretchen'a baktı. "Bana bir dakika izin verin."

"Elbette," dedi, onun sert ses tonu ve kabalığı karşısında şaşkıındı.

Kadına yapılan muamele. Bu onun Hunter'ı gibi değildi. Onun tatlı, düşünceli, romantik Hunter'ı her zaman nazik ve kibardı. Ama kadına attığı bakış

Kendini beğenmiş bir şekilde ofisine girdiğinde küçümseme ve hatta nefret doluydu.

Neler oluyordu?

Hunter'ın ofis kapısı kapandığı anda Gretchen ayağa kalktı ve dergiyi yere bıraktı. Parmak uçlarında yürüyerek Maylee'nin küçük protestosunu görmezden gelerek kapıya yöneldi. Patronun karısı olacaktı, ne isterse yapabilirdi. Ve şu anda neler olduğunu bilmek istiyordu.

Bu yüzden kulağını kapıya dayadı ve gözetledi.

Hunter ofisinde dikilen kadına karşı duyduğu hayal kırıklığını gizleyemedi. "Burada ne yapıyorsun?"

Bayan Kenler onun kötü ruh haline aldırmadan ona doğru bir adım attı ve zarfı uzattı. "Fotoğrafları getirdim.

İşler ilerlemeden önce onları görmek isteyebileceğinizi düşündüm."

Onun üstün tavırları onu rahatsız ediyordu. Bu, ona özellikle gelmemesini söylediği halde ofisine gelmiş olması gerçeğiyle birleşince? Bu onun ruh halini oldukça kötüleştirdi. "Sana iyi para ödüyorum, bu yüzden ne olduğunu da görebilirim.

Bundan kurtulacağım." Elini uzattı.

Zarfı onun eline tutuşturdu. "Sanırım resimlerin anlaştığımız gibi olduğunu göreceksiniz."

Buna o karar verecekti. Gretchen'ı şaşırtmaya çalışıyorum.

Düğünleri için plan yapmak tahmin ettiğinden daha zordu, çünkü büyük planlar yapardı. Düşünmeye çalışmıştı

Ona vermek için mükemmel bir hediye ve bir kavram aklıma geldi

-Ina Garten'ın Barefoot Contessa mutfağının bir kopyası.

Yemek programlarını ve üzerinde çalıştığı yemek tarifi kitabı için yemek yapmayı çok seviyordu ama bu onları

gündüzleri ayrı tutuyordu. Bu yüzden Buchanan'da onun için yeni bir mutfak istedi.

Malikane. Üst katta. Ofisinin yanında. Böylece ona yakın

olabilirdi.

bir kat ve malikanenin yarısı yerine tüm gün boyunca. Böylece isterse yan odaya geçip karısını öpebilirdi.

Ve onu şımartmayı sevdiği için, aşırıya kaçabilir ve ona ikinci bir düğün hediyesi olarak satın aldığı özel ada için de aynı mutfağı isteyebilirdi. Sorun para değildi.

Birlikte çalıştığı müteahhitler mi? Onlar bir tam bir baş belasıydı. Birincisi, hiçbir şeyi zamanında yapmıyorlardı. İkincisi, işleri gizli tutma konusunda berbatlardı. Gretchen için bir sürpriz olmasını istemişti ama şimdiye kadar suyla ilgili bir bahane uydurmak zorunda kalmıştı.

onu evin o kanadından uzak tutmak için hasar vermişti ve şimdi de iç mimar ofisine mi geliyordu?

İşin tamamlanmasına bir hafta kalmış olmasaydı, o lanet olası kışını kovacaktı. Teorik olarak.

Tabii geçen ay bitireceğine yemin ettiği işlerin gerçekten de Noel'e kadar bitirilmesi şartıyla. O yapmadı Bayan Kenler'e inanıyordu ama bu noktada başka seçeneği yoktu. Başka birini işe almak için artık çok geçti.

Sonra resimleri çıkardı ve karıştırmaya başladı. Evindeki çalışmaların ilerleyişini izleyebiliyordu ama ada için? Resimlere güvenmek zorundaydı. Ve kadın e-postalarıyla sürekli sorun yaşıyor gibi görüldüğünden, ofisine gelmeye devam ediyordu.

Eğer kızın ona özellikle "bu iş çok zor" dediğini bilmeseydi, kızın ilgi çekmek istediğini düşünebilirdi.

Özel mutfaklar nişanlısı içindi ve aslında pek de güzel görünmüyordu. Ama yine de bazen merak ediyordu. "Peki ya fiyat?"

"Düşündüğümüzden biraz daha yüksek, ancak bir şeyler yapmak istiyorsak bu gerekli olacak."

Homurdandı. "Neden şaşırmadım?" Müteahhitler. Bu, tahmini fiyatı dördüncü kez yükseltiyordu.

onu. "Sadece icabına bak. Ve bir daha ofisime gelme.

Nişanlımın şüphelenmesini istemiyorum. Ben de istemiyorum.

bunu bilmesini istiyorum."

Bayan Kenler ona tatlı bir gülümseme verdi. "Tabii ki hayır. Anlaşmaya devam edelim mi?"
"Seçme şansım var mı?"

Gretchen kapıdan uzaklaştı. Şoktan uyuşmuş hissediyordu. Bu hiç beklediği bir şey değildi ama başka bir sonuca nasıl varabilirdi ki?

Nişanlısına fotoğraflar getirip para isteyen yabancı bir kadın mı?

Tatlı, asil Hunter'ına şantaj yapıldığı çok açıktı. Birileri daha nikâh masasına oturmadan mutluluklarını mahvetmeye çalışıyordu. Yavaşça geri yürüdü
Lobiye indi, tekrar dergisinin başına oturdu ve hiçbir sorun yokmuş gibi bir kez daha dergiyi karıştırmaya başladı. Bu sırada beyni dönmeye devam ediyordu.

Belli ki Hunter'ın utandığı bir şeydi, yoksa bunu ona söylerdi. Ne olabilirdi ki? Belki de derin geçmişinden birisinin onu yaralayan bir olay? Babası hakkındaki söylentiler? Finansal sorunlar mı?

Umurunda değildi. Tek bildiği, eğer biri erkeğinin peşine düşerse bunu onlara ödeteceğiydi. Hunter Buchanan onundu ve onu hayatın kendisinden daha çok seviyordu. Eğer onu şantaj yapmaya çalışan bu pisliklerden korumak için kirli oynaması gerekirse? Oynayacaktı.

Bir plana ihtiyacı vardı. Ama ne?

Belki Audrey'nin bir fikri vardır. Yine de kız kardeşine mesaj atma dürtüsüne direndi; Audrey her zaman meşguldü, kocası, yeni bebeği, işi ve ikinci çocuğu ile hokkabazlık yapıyordu.

Hamilelik. Yine de Gretchen'ı duraklatan şey bu değildi. İş entrikaya gelince mi? Audrey sinsilikten çok Dudley Do-Right'a benziyordu.

Gretchen çok uzun zamandır ilk kez Daphne'nin yanında olmasını diledi. Daphne sinsi, zeki ikizdi. Kurallara göre oynamayan Daphne'ydi.

Gretchen'in adamına şantaj yapan biri söz konusu olduğunda Daph ne yapacağını bilirdi.

Ama Daph bu resmin dışındaydı. Kendi başına bir şeyler düşünmek zorundaydı. Hayal kırıklığına uğramış ve mutsuzdu.

Maylee'nin masasına gitti ve dinsel eşyaların arasından kırmızı buzlu bir ekler koparıp doyurucu bir ısırik aldı.

Bir kadının diyetinde hile yapması gerekiyorsa, şimdi tam zamanıydı.

"İyi olduğuna emin misin?"

Gretchen diş fırçasına diş macunu sürerken aynada nişanlısına yorgun bir gülümseme verdi. "Sadece uzun bir gün oldu."

Diş ipini bırakıp saray gibi banyonun onun tarafına geçti ve eğilip ona bir öpücük kondurdu omuz. "Son zamanlarda hepsi uzun günler oldu. Çok fazla çalışıyorsun."

"Çok mu çalışıyorsun? Bugün tek yaptığım yemek pişirmektir." O

homurdandı ve şiddetle dişlerini fırçalamaya başladı. Bu tam olarak doğru değildi. Pişmiş ve haşlanmıştı. Google'da özel dedektifleri araştırdı.

ve milyarder nişanlısına şantaj yapıp yapılmadığını öğrenmek için bir hukuk bürosuyla temasa geçti. Ne yazık ki, tüm

avukatların konuşmak istediği şey evlilik sözleşmesi isteyip istemediğiydi. Bu da onu biraz daha korkuttu.

Hunter onun omzunu tekrar öptü, yaralı parmakları çıplak teninde gezindi. "Seni tanıyorum Gretchen. Sen Yüzünde stresli olduğunu gösteren bir ifade var. Seni neyin rahatsız ettiğini bana söylemelisin."

Durulamak ve tükürmek için eğildi, bunu yaparken kışını onun sikine doğru ittiğinden emin oldu, çünkü hey, o insan ve nişanlısı süper ateşliydi. "Stresli değilim," diye tekrar itiraz etti. "Tamam, belki öyleyim ama bu sadece düşün

şeyler. Yakında hepsi bitecek."

Aynada ona attığı bakış şefkatliydi, hatta elleri pijama pantolonunun beline kayarken bile daha beş dakika önce giymiştim. "Başka bir yemek şirketini kovdun, değil mi?"

"Olabilir. Demek istediğim, eğer nasıl yapılacağını bilmiyorlarsa nezih krokanlar, tatil temalı düğünümde onları ikram edemem, değil mi? Ayrıca, fark ettiniz mi renklerimiz tatil değil mi? Nedime elbiselerinin pembemsi-mor rengini yeni dekorla nasıl birleştireceğimi bulmalıyım ve-"

Hunter, pijama pantolonunu aşağı çekip külotunu ortaya çıkarırken, "Ve sen de son dakikada her şeyi değiştiriyorsun," diye çıkıştı. "Bu konuşmayı yapmıştık. Bırak artık." Diz çöktü

ve kışının kıvrımını arkadan öpmeye başladı, vücuduna şehvetin karıncalanma şok dalgalarını gönderdi.

Kahretsin, burada onun dikkatini dağıtanın kendisi olacağını düşünmüştü. Gretchen diş fırçasını tezgâhın üzerine fırlattı.

ve ona yardım etmek için pantolonunu aşağı itti. Bir yılı aşkın süredir birlikteydiler ama seks de İlk günkü kadar yoğun ve tüketkendi. Hunter'ın ağzı kalçasından aşağıya doğru inmeye başladığında, dikkatini ona verebilmek için onu çevirirken bile Önden mi? Nefes Gretchen'in bedenini tamamen terk etti.

Parmaklarını adamın saçlarına doladı ve adam cinsel organını koruyan buklelere doğru öpmeye başladığında inledi. "Tanrım, seni seviyorum."

Kıkırdaması teninde bir tüy gibi süzüldü. "Sana oral seks yapmak üzereyken hep bunu söylüyorsun."

O da öyle yaptı. Sanki bu bir sorunmuş gibi. Yine de ciddiydi. Ve adam onun ayrılmış bacaklarının arasını

öperken, aralarına hiçbir şeyin girmeyeceğine yemin etti.

Ne çılgın düğünler, ne şantajcı pislikler, hiçbir şey.

"Hadi. Otuz burpee daha yapalım."

Daphne inledi ve yoga matının üzerinde düz bir şekilde kaldı,

tavana bakıyordum. Burası cehennemdi, değil mi? Burası cehennem olmalıydı. Ne yazık ki onun için cehennem saat yedide geliyordu.

Her sabah onu yoğun bir antrenmana tabi tutuyor, sonra da günün geri kalanında gölgesi oluyordu. "Sadece elli mekik çektik," diye nefes nefese kaldı.

"Bu yüzden kalp atış hızınızı tekrar yükseltmemiz gerekiyor."

Wesley -namı diğer Şeytan- dedi. Onun kolunu okşadı ve sonra sanki havadan yapılmış gibi ayağa fırladı. "Hadi bakalım. Otuz burpee ve sonra biraz ağırlık çalışması yapacağız."

"İçimde bir otuzluk daha yok," diye sızlandı, ayağa kalkıp ellerini kalçalarına koyarken bile, eğitmenine ters ters bakıyor.

"Öyle," dedi Wesley neşeyle. "Sen güçlüsün. Haydi, şimdi." Ve havaya zıplayarak onun da kendisini takip etmesini işaret etti.

"Lanet olsun. Stüdyoya eşofmanla gelirsem olacağı bu," diye homurdandı ama kendini havaya fırlattı. Otuz burpees. Otuz tane yapabilirdi. Umarım.

"Lanet olası etiket. ... benim çok şişman olduğumu düşünüyor..." Her bir burpee hareketini yaparken nefes nefese kaldı. Kollarını havaya kaldırıp zıplıyor, sonra kendini yere atıp sınav çekiyor, sonra tekrar ayağa kalkıyordu. Tam bir işkenceydi. Wesley'nin -muhteşem, yakışıklı, egzersiz tanrısı Wesley'nin- bunları yapmasına yardımcı olmadı.

Sanki bunun için doğmuş gibiydi. Kadın topallayarak, ölüyormuş gibi oflaya puflaya ilerlerken, o her birinden hızla geçti.

Ama sonra otuz bitti ve inleyerek ikiye eğildi.

Onun terli sırtını sıvazladı. "Harika gidiyorsun, Daph. Biraz su iç ve sonra serbest ağırlıklara başlayalım."

Wes birkaç set daha burpee yaparken o da su şişesine ve havlusuna yöneldi. Onun antrenörü olduğu için Kişisel gölgesi, muhteşem fiziğini formda tutmak için her sabah spor salonunda biraz daha fazla zaman geçiriyordu - ve bu, iki saat boyunca kalkıp koştuktan sonraydı. Suyunu yudumladı ve özel spor salonunun duvarına yaslandı, Bir kolunu arkasına koyup tek kolla şınav çekmeye başladığında bakmamaya çalışıyordu. Atleti açıktı. Yanlarda ve gevşek, yırtık karın kaslarını ve kaya gibi sert kasları gösteriyordu. Yüce Tanrım, eğer adam devam etti. Yüzünü kuruladı ve kendini uzaklara, pencereden dışarı, gri Manhattan sabahına bakmaya zorladı.

Eğitmenine ve yaşam koçuna aşık olmak yanılttı. Cidden, çok kötü bir fikirdi ve Daph bile Kötü kararlarda mükemmeldi, kötü olduğunu biliyordu. Onun beslenme uzmanı, koruması, antrenörü ve sürekli yoldaşydı. Dört ay önce rehabilitasyondan çıktığında Wesley'i ona atamak için çok para ödemişti. Yaşamak için yaptığı şey buydu. Sorunlu ünlüleri gölgelemek. ve hayatlarını yeniden yoluna koymalarına yardım etti ve sonra bir sonrakine geçti. Ve böylece, en çok yardım eden o olsa bile ağız sulandıran biftek, ona göre değildi.

En iyisi de buydu, dedi kendi kendine, onun bir dizi yorucu tekrar daha yapmasını izlerken Bu sadece onun ne kadar formda olduğunu gösteriyordu. Wesley zekiydi ve komik ve son derece disiplinliydi. Ayrıca daha önce tanıştığı herkesten tamamen farklıydı. Asla içki içmezdi. Yeşil çaydan daha sert bir şey içmezdi, sigara içmezdi, içki içmezdi, parti yapmazdı, hiçbir şey yapmazdı. Onun yemek yediğini bile düşünmüyordu. şekerli hiçbir şey yemezdi. Aslında onun da şekerli bir şey yemediğinden oldukça emindi, çünkü buraya taşındığından beri o da şeker almıyordu ve onunla aynı şeyleri yiyordu.

Hepsi yumurtaydı.

beyazlar, kuşkonmaz ve o kadar çok sade su vardı ki uçup gideceğini düşündü.

Ne zaman sağlıksız bir şey istese, Wesley onu elinden alıyordu. Sigaralar onun için uyuşturucuya açılan bir kapı gibiydi.

Çatlak. Gazlı içecekler sizin için kötüydü ve şeker bağımlılığına yol açıyordu. Cronut? Kesinlikle değil. Kahve? Sadece sade ve kafeinsiz. Ve Wesley hizmetçisinin getirdiği yiyecekleri bile gözden geçiriyor ve 'kötü seçimleri' atıyordu. Daphne'yi çıldırttı. Hizmetçisini delirtti.

Plak şirketi mi? Tabii ki şirket onu çok sevdi, Çünkü yöntemleri işe yarıyordu. Ve o hayatına girdiğinden beri tertemizdi, ki bu iyi bir şeydi, diye düşündü.

Sorun şu ki, temiz olmak tüm sorunlarından saklanamayacağı anlamına geliyordu. Ve son birkaç yıl içinde

uyuşturucu dolu yıllar, herkesi hayatından korkuttu. Herkese bununla bir sorunu olmadığını söyledi. Hayranları yalnızlığının boşluğunu dolduruyordu. Eski parti arkadaşlarının artık ayık olduğu için onu aramamasına aldırmadığını ve ailesinin bir süre önce ondan vazgeçmişti. Sorun değildi.

Wesley ve müziği vardı ve çoğu gün bu ona yetiyordu.

Ancak bu Noel albümü bir zamanlar Gelecek yıl, şirket onun nasıl olduğunu değerlendirmek istedi. Eğer iyi gidiyorsa? Wesley başka bir müşteriye geçecekti.

Ve yine yapayalnız kalacaktı.

Parmakları seğirdi ve duvara yaslandı. Tüm bunları düşünmek bile canının sigara içmek istemesine neden oluyordu. Dudaklarını sertçe yaladı ve dışarıya baktı Sanki cevapları varmış gibi.

"Daph, hadi. Ağırılık zamanı." Zıplaya zıplaya ayağa kalktı ve rafa doğru ilerledi. "Yirmi beşlikle başlayalım ve bununla nasıl başa çıkacağımızı görelim, tamam mı?"

"Elbette," dedi kayıtsızca ve onun peşinden gitti.

Wesley durakladı ve kaşlarını çatarak ona baktı. "Sorun nedir?"

Sinirli bir şekilde onun önüne yürüdü. "Ne demek istiyorsun, sorun ne? Lanet ağırlıkları kaldıracığımı söyledim."

Ona bir dambıl uzattı. "Evet, ama bu konuda şikayet etmedin. Bir sorun var."

Elinden kaptı. "Oh, siktir git, Wesley."

"Biceps curl, dönüşümlü," diye talimat verdi, kollarını kavuşturarak onu izledi. "Ve bana seni neyin rahatsız ettiğini söyle."

Daphne onun ikinci isteğini görmezden gelerek itaatkâr bir şekilde bir ağırlığını kıvırdı.

Daphne ağırlıkları sessizce esnetmeye devam ederken, "Daphne," diye uyardı. "Bu anlaşmamızın bir parçası." O önce onu sonra da kendisini işaret etti. "Biz sorunları çözeriz. Onları içimize atmayız, unuttun mu?"

Ona bir hırıltı verdi. "Sadece yorgunum, tamam mı? Ağırlık çalışmaktan, Çin yemeği yerine Bibb marulu yemekten ve herkesin yedi gün yirmi dört saat tepemde olmasından yoruldum." Ağırlıkları ona geri itti. "Lanet Noel müziğinden ve Manhattan'dan bıktım. Tüm bu saçmalıklardan bıktım ve Kaliforniya'ya geri dönmek istiyorum. Buradan nefret ediyorum. Egzersiz yapmaktan nefret ediyorum ve canım gerçekten sigara istiyor."

Kelimeler ağzından çıktığı anda kendini bir pislik gibi hissetti. Sadece ona yardım etmeye çalışırken ona saldırmıştı.

Wesley sadece onu izledi, yüzündeki ifade donuktu.

Kahretsin. Ağırlıklardan birini onun elinden geri aldı. "Biliyorum, bir pislik gibi davranıyorum ve sen benden kurtulmak için sabırsızlanıyorsun."

"Ben öyle bir şey demedim."

"Bunu söylemene gerek yoktu. Ben herkesi kovarım."

Başını iki yana salladı. "Sen bir bağımlıydın. Bu farklı bir şey."

"Öyle mi? Bunu aileme anlat." Üretmeye çalıştığı hafif kahkaha boğuk ve çirkin bir kahkahaya dönüştü. "Bu bir hafta

Noel'e kadar ve kız kardeşim evleniyor ve sen

bir tanesi bile beni aradı mı? Benden bir düğün hediyesi bile istemiyorlar, berbat durumdayım."

"Berbat durumdaydın," diye düzeltti. "İyileşme yolundasın."

"Evet. Altı ay rehabilitasyonda ve altı ay daha temiz. Tam bir yıl." Bir parmağını döndürdü ve sonra diğer ağırlıkla bukleler yapmaya başladı. "Biliyorum onlar sadece

tekrar hata yapmamı bekliyor."

"Ama yapmayacaksın. Sen bundan daha güçlüsün."

Wesley'nin ona olan mutlak güveni ağlamak istemesine neden oldu. "Hadi ama Wesley. Beni bundan daha iyi tanıyorsun. Ben güçlü değilim. Sızlanıp duruyorum ve iyi olmamın tek nedeni

Çünkü kötü şeylere uzandığımda elimi tokatlamak için sürekli yanımdasın."

"Bu doğru değil-"

"Bu doğru," diye tekrar patladı. "Bu senin işin, unuttun mu?"

"Ben değilim, Daphne. Senden çok daha güçlüsün. fark et." Elini, kadının ağırlığını kavradığı elinin üzerine koydu. "Ve ben her zaman burada olmayacağım."

"Biliyorum." Bu onun da ağlamak istemesine neden oldu. Wesley'nin gideceği düşüncesi kendini boşlukta hissetmesine neden oluyordu. Değil

Çünkü ona ihtiyacı vardı, ama ondan hoşlanıyordu.

Dünyada ondan vazgeçmeyen tek kişi oydu. Hayatında ona bir bok parçası değilmiş gibi bakan tek kişiydi.

"Güçlü olduğuna inanmalısın," dedi ona.

başparmağıyla onun çıplak, terli kolunu okşadı. "Sen Daphne Petty'sin. Yirmi milyon albüm sattın ve beş tane bir numara hitin var. Gittiğin her yerde konserlerin kapalı gişe oynuyor. İnsanlar bir sonraki albümün için ölüyor. Bunun bir anlamı var."

Öyle mi? Bütün bunları kafası iyiyken yapmıştı. "Dünya senden nefret ediyorsa bunun bir anlamı yok."

"Senden nefret etmiyorum."

İçinden cinsel bir kızarıklık geçti ve Wesley'nin kolundaki elinin ve bir yıldır seks yapmamış olduğu gerçeğinin farkındaydı. "Benden nefret etmemen için para alıyorsun."

"Bunun konuyla hiçbir ilgisi yok," dedi Wesley, sert ağzının köşesi yukarı kalkmıştı. "Ve bahse girerim kız kardeşlerin

Senden nefret etmiyorlar. Onları uzaklaştırdığını söylemiştin, değil mi?

Öyleyse neden onlara tekrar ulaşmayalım? Onlara tatil hediyeleri götürün."

"Beni görmek istemiyorlar."

"Bunu bilmiyorsun. Ve zeytin dalını uzatmadığınız sürece bunu asla bilemeyeceksiniz."

Uzun bir süre bunu düşündü, sonra ona baktı. "Peki ya aileniz? Ailen için zamana ihtiyacın var mı? Noel mi?"

"Bunu daha sonra konuşabiliriz." Yüzündeki ifade, antrenmanları sırasında korkmayı öğrendiği ifadeye dönüştü. "Madem kol kıvrırmak için havanda değilsin, o zaman biraz daha burpee yapalım."

Daphne yüksek sesle inledi. "Lanet işkenceci."

Neden bu adama aşık oluyordu ki? Delirmiş olmalı.

Gretchen: Nedime kontrolüne ihtiyacım var. Hepimiz nasılız ve fıstığa alerjisi olan var mı?

Audrey: Vay be. Büyük gün gelmeden aklını kaçıracaksın, değil mi?

Gretchen: Saçmalama. Başka kimse var mı?

Taylor: Zeytine karşı alerjim var.

Gretchen: Pişirdiğim hiçbir şeyin içinde zeytin olmayacak, söz veriyorum. Ve bir kızın gelin partisini kontrol etmesi normaldir! Üç gün sonra bekarlığa veda partimiz var. Ki . . . Muhtemelen onun için bir şeyler pişirmeliyim.

Greer: Bekle, bekle. Neden fırıncılık yapıyorsun, Gretchen? Geçen hafta anlaştığımız güzel fırıncıya ne oldu? Ona muazzam bir ücret ödedin!

Gretchen: Bir croquembouche felaketi oldu.
Brontë: Croque-ne?
Greer: Oh hayır, Gretchen. Daha fazla kovulma mı?
Bütün düğünü tek başına karşılayamazsın!
Edie: Gretchen, tatlım, düğünden önce sinir krizi geçireceksin.
Gretchen: Herkes hariç. Bekle, kimi kaçırıyoruz? Birisi bana karşı sessizliğe büründü!
Gretchen: KIRMIZI ALERT. KIRMIZI ALERT.
Gretchen: Kimi kaçırıyoruz?
Gretchen: Aman Tanrım, yemin ederim biri hemen devreye girmezse sinir krizi geçireceğim.
Chelsea: Beni öldürüyorsunuz. Gerçekten, gerçekten beni öldürüyorsunuz. Saat sabahın yedisi. Hiçbiriniz uyumuyor musunuz? Telefonum ulusal bir felaket varmış gibi çalıyor!
Gretchen: Tanrıya şükür. İşte Chelsea.
Greer: Gretchen, sana nasıl yardımcı olabilirim?
Taylor: Gelip bir şeyler pişirmene yardım etmemi ister misin?
Audrey: Gelmemi istersen bir bakıcı bulabilirim. Ya da Reese'e Chloe'yi bir günlüğüne aldırırım. Onu parka götürmek istiyor.
Gretchen: Aman Tanrım, Chloe daha 3 aylık Audrey.
Parkta ne yapacak ki?
Audrey: Babasının üstüne tükürüp biraz temiz hava mı alacak?
Edie: Bu çok sevimli. Sanırım yumurtalıklarım patladı.
Chelsea: Yumurtalıkların mı var? Sadece kedilerin olduğunu sanıyordum.
Yumurtalıklarım var. Beni daha fazla kedi evlat edinmeye zorluyorlar. Lafı açılmışken, siz de ister misiniz? Dün aldığımız çok şirin bir kurtarma kedisi var ve kafeden biraz fazla korkuyor!
Alo?
Brontë: Um.
Edie: Pekala, lanet olsun, bir ipucu alabilirim.
Taylor: Bence nedime müdahalesi yapmalıyız ve bugün Gretchen'a yardım etmeliyiz.
Edie: Programımı boşaltırsam öğlene kadar orada olabilirim. Audrey: Aynen. Reese'e bebek görevi olduğunu söylerim.
Greer: Programım açık tabii ki. Bir saat içinde orada olacağım, Gretchen.
Taylor: Ben de!!
Brontë: Marjorie ile konuşup yarına kadar gelemeyeceğimi ama gelebileceğimi söyleyeceğim.

Chelsea: Ah, kahretsin. Tamam, yataktan çıkıyorum. Bir dakika içinde. Sebastian uyandı ve beni gördüğüne sevindi.
Taylor: TMI!!
Gretchen: Siz göremiyorsunuz ama ben burada hüngür hüngür ağlıyorum. Hepinizi seviyorum.

Daphne devasa Buchanan Malikânesi'nin kapısında duraksadı. Elinde bir Atatürk çiçeği vardı. Yeni eve taşınma hediyesi, ama kız kardeşinin bir yılı aşkın süredir burada yaşadığı düşünülürse bu biraz aptalca geldi. Bu

Karnını düğüm düğüm eden şey mekânın büyüklüğü değildi; geçen yıl bir prensin özel doğum günü partisinde sahne almıştı. Bu binayı utandıracak binalar görmüştü.

Davet edilmemişti ve hoş karşılanmayacağından da oldukça emindi.

Tekrar taksiye baktı, Wesley arkada oturmuş onu izliyordu. Ona başparmağıyla bir işaret yaptı ve yüzündeki ifade kendinden emindi. Wesley'nin ona her zaman takındığı 'bu iş sende, Daph' bakışına çok benziyordu. Ve Nedense bu onu daha iyi hissettirdi. Belki de buna sahipti. Belki Gretchen kapıyı suratına çarpmazdı.

Tanrım, Wesley'nin de onunla gelmesini diledi. Ona el sallamak istedi, ama Wesley'nin kendisini bunu kendi başına yapmalıydı. Buraya gelirken arabada ona bunun büyümenin ve uyum sağlamanın anahtarı olduğunu söylemişti. O da kendi başına iyi olmayı öğrenmesi gerekiyordu. Bugün bir bebektir.

Bu adım daha büyük bir sürecin parçası olacaktı ve ailesini tek başına ziyaret etmesi onun için iyi olacaktı. Onun tepesinde dikilmesine ihtiyacı olmadığını söylemiş ve ona gururlu bir bakış atmıştı. Sanki gurur duyulacak biriymiş gibi.

Tuhaf, kendini hâlâ Daphne the Mess gibi hissediyordu. Bu hissin hiç geçip geçmediğini merak etti.

Muhtemelen hayır.

Bir elini kırmızımsı sarı at kuyruğunun üzerinde gezdirdi. ve güneş gözlüklerini düzelitti. Doğal saç rengi ve rehabilitasyona girdiğinden beri yirmi, tamam, otuz beş kilo almış olması arasında ne fark vardı? O alamadım sokakta çok fazla tanındı. İnsanlar akuamarin rengi saçları, çılgın elbisesi ve iki kilo makyajıyla dünya çapında bir süperstar olan zayıf ve göz alıcı Daphne Petty'yi aramakla meşguldü.

Kimse makyajsız, rüküş bir kızıla iki kere bakmazdı. Yani, çoğu gün. Bazen muhabirlere haber veriliyordu ve o zaman bir hafta daha magazin gazetelerinde korkunç fotoğraflarına katlanmak zorunda kalıyordu, genellikle onu tam bir tren enkazı gibi göstermek için fotoşoplanıyordu ve sonra daha fazlası konferans görüşmeleri ve ilerlemesi hakkında etiketle yapılan tartışmalar.

Kıçındaki Wesley değilse bile, Cade Archer'ın müdahalesi sayesinde plak şirketiydi. Yönetim kurulunda yer alacak kadar hisse satın aldığından beri, artık "Al, sahneye çıkmadan önce iyi maldan bir fırt daha çek, Daphne." "Bugün yoga yaptın mı, Daphne?" ya da "İşte elmalı kinoa için harika bir tarif, Daphne."

Ki bu korkunç değildi. Sadece farklıydı. Aslında, Çoğu zaman bundan hoşlanıyordu. İnsanların onun çuvallemasını beklemek yerine onu desteklediklerini bilmek hoşuna gidiyordu. Bu oldukça hoş bir değişiklikti.

Taksinin kornası çaldı ve kadın arkasını dönüp kuşu çevirdi. Wesley'nin orada öylece durmak yerine kapıyı çalmasını beklediğini biliyordu. kararsız bir yumru, ama kahretsin, bir kıza bir dakika ver. Kız kardeşinin kapısına her gün gelmiyordu. telafi etmek istiyor.

Daphne kendini toparlayarak nefesini içine çekti. Kapıyı çaldı.

Ve bekledim.

Uzun, çok uzun bir dakika boyunca hiçbir şey olmadı. Sonra, kahkaha atan kadın sesleri havada uçuştı. Kapıya doğru. Bir dakika sonra kapı açıldı ve

Gülümseyen Gretchen orada duruyordu, her zamanki gibi görünüyordu: hafif dağınık, bir çift inek gözlüğü burnuna tünemiş ve yoga pantolonu giymişti. Daphne bir kıskançlık duygusu hissetti. Ne olursa olsun, Gretchen her zaman gülüyor gibi görünüyordu.

Daphne'yi kapının eşiğinde görünce kahkahalar kesildi.

"Sürpriz." Daphne bitkiyi uzattı. "Açık" kişiliğini bile bir araya getiremiyordu.

tanışma ve selamlaşma yoluyla. Bu onun kız kardeşiydi; onun yanında rol yapmak yoktu.

Gretchen'ın iri gözlü bakışları Daphne'yi bir aşağı bir yukarı süzdü. "Vay anasını. Oh. Vay anasını."

Daphne kapının eşiğinde biraz titredi. Hava karlıydı. Ve bir saat boyunca verandada durmak için giyinmemiştir. "Kötü bir zaman mı?"

"Aman Tanrım, şaka mı yapıyorsun?" Gretchen uzandı öne çıktı ve Daphne'yi kolunun altına aldı. Bir an sonra Daphne'nin yüzü Gretchen'in omzuna gömüldü ve Atatürk çiçeği de ikisinin arasına sıkıştı. "Daph! Harika görünüyorsun! Burada ne işin var?"

Garip bir şekilde, gözlerinden sıcak yaşlar akmaya başladı. Suçlama yok mu? Azarlama yok muydu? Bir ders bekliyordu.

kız kardeşinden hayatında yaptığı tüm kötü seçimler hakkında bilgi almıştı, ama bu Gretchen'dı. Gretchen kolayca affederdi. İkizi Audrey'i ikna etmek ise daha zor olacaktı. "Selam kardeşim. Gelip sana iyi şanslar dilemek istedim.

Mutlu Noeller."

"New York'ta olduğuna inanamıyorum! Bu mükemmel!"

"Öyle mi?" Daphne Gretchen'a tekrar sarıldı. Akli çelişkili duygularla doluydu. Gretchen'ın onu gördüğüne çok sevindiği için mutluydu ve birkaç haftadır New York'ta olduğu halde uğramadığı için biraz da suçluluk duyuyordu. Yine de Audrey tarafından

Bir daha asla onlarla temas kurmaması gerektiğini söyledi.

Canını yaksa da dinlemişti. Daphne işleri fena halde berbat ettiğini biliyordu.

Tabii ki neden suçlu hissettiğini bilmiyordu - burada harika vakit geçiriyorlardı ve son bir yıldır kimse ona mesaj gönderme zahmetine bile girmemişti.

Ama Gretchen Daphne'yi tekrar sıkıca kavradığında sorun kalmamıştı. Geçmiş geçmişte kalmıştı ve bir pislik olduğunu biliyordu.

İncinmiş duygulara yer yoktu. O da bunu öğrenmişti.

Terapi. Birçok köprüyü yakmıştı ve eğer insanlar artık onun hayatında olmakla ilgilenmiyorlarsa, gerçekten Onları suçla.

Acımadığı anlamına gelmiyordu elbette.

"İçeri gelin!" Gretchen heyecanla Daphne'yi öne doğru çekiştirdi. "Hunter burada değil, yoksa seni tanıştıırırdım. Sen

Bebeğimle tanışmadın, değil mi? O en iyisidir." Daph'a gülümsedi.

Daphne Atatürk çiçeğini garip bir şekilde tuttu, tam olarak emin değildi

ne yapacağını bilmiyordu. Koridorda önlükleriyle duran ve ona meraklı bakışlar atan bir grup kadın vardı. Bir ya da ikisi ellerinin arkasından fısıldadı ve

Daphne bunun sadece onu tanıdıkları için olduğunu ve daha kötü bir şey olmadığını umuyordu. Yine de bu onu rahatsız etti. "Kötü bir zaman mı?"

"Oh, aptal. Bu ne zaman umurunda oldu ki?"

Gretchen kız kardeşine sırtıttı ve sonra Daphne'nin onunla birlikte gülmediğini fark edince ayıldı. "Özür dilerim. Demek istediğim hayır, kötü bir zaman değil. Bayram için bir şeyler pişiriyoruz."

Parlak kırmızı bir hırka giyen siyah saçlı ufak tefek bir kadın, "Çünkü yemek şirketlerini kovup duruyor," dedi.

"Dört gün içinde iki yüz kişilik bir düğünü olması ve onun için yemek pişirecek kimsenin olmaması dışında sorun olmazdı."

"Noel'deyiz Greer," diye karşılık verdi Gretchen. "Lanet bir düğün için lanet bir croquebouché yapamıyorlarsa,

o zaman bana yemek vermeyi hak etmiyorlar."

Doctor Who atkısı takmış bir kız söze karıştı. "Ben de croquembouche yapamıyorum."

"Sen sus, Taylor." Gretchen kolunu Daphne'ninkiyle birleştirdi ve kız kardeşini öne doğru çekti. "Gel bakalım. Karamel için yardım edebilirsin."

Kadın sürüsü eve geri dönerken sohbet edip gülüştüler ve Daphne çevresine şöyle bir göz gezdirdi şaşkınlıkla. Uçarı ablası kendisi için gerçekten iyi şeyler yapmıştı. Ev çok büyük ve zevkliydi. yeni ve eskinin bir karışımıyla dekore edilmiş. Ve mutfak onlar

onu nasıl yönlendirdi? Hamur dolu kâselere varıncaya kadar masal kitaplarından fırlamış gibiydi.

Daphne Atatürk çiçeğini tezgâhın üzerine bıraktı. "Peki ne yapmamı istiyorsun? Noel şarkıları söyleyebilirim Hatta biraz dans bile edebilirim ama sizi uyarıyorum, yemek yapmak repertuarımın bir parçası değil."

"Sorun değil! Bana bir şeyler verebilirsin." Gretchen tezgâha gidip bir kâse aldı ve hamuru çırparken kâseye zar zor baktı. "Burada olduğuna inanamıyorum. Ne üzerinde çalıştığını söyle bana!"

Gretchen'in gülümsemesi samimi görünüyordu ve Daphne biraz rahatladı. "Plak şirketi bir Noel albümü üzerinde çalışmamı istiyor.

Bu yıl çıkması için biraz geç oldu ama iyileşmek için yeterli zamanım olduğundan emin olmak istiyorlar.

parça." Şu anda plak şirketinin kendisine pahalı bir turnenin başını çekmesi ve yarı yolda dağılmaması konusunda güvenmediğini belirtmedi. Onları suçlamadı. Pek de iyi bir geçmişi yoktu. Yani, evet, bir sonraki çalışması olarak sevimsiz bir Noel albümüyle baş başa kalmıştı. Bu şu anlama geliyordu.

Bundan sonra en az bir yıl boyunca yeni içerik yayınlamayacaktı ve nedense ... bunu sorun etmedi. Turnede olmak hiç bitmeyen bir parti akışıydı. ve insanlarla uğraşmak istemiyordu. Henüz değil.

Bu gerçekleştiğinde, Wesley onun hayatından sonsuza dek çıkmış olacaktı, çünkü o zaman

İyileşiyorum. Kalbi kırık ve yalnız, elbette, ama iyileşiyor.

"Hey, Gretchen?" Çok tanıdık bir ses seslendi başka bir odadan. "Az önce telefonumdan croquembouche'a baktım ve Martha Stewart'ın tarifine göre mümkün olduğunca geç saatte yapmalıymışsın çünkü-" Audrey mutfağa girdi, Daphne'yi gördü ve dondu kaldı.

Oh. Daphne ikizine biraz da özlemle baktı. Onu son gördüğünden beri Audrey daha da yumuşamıştı. yüzü daha yuvarlaktı. Bunun bir kısmı birkaç ay önce doğurduğu bebekten kaynaklanıyordu ama ikizinin yüzünü görmek çok garipti ve saçlarının tonuna ve ağzının sert çizgisine kadar yine birbirlerine benzediklerini fark etti.

Bu da her şeyi çok daha acı verici hale getirdi.

Büyürken, inanılmaz derecede yakındılar. O uyurdu Kız kardeşinin yanında kıyafetlerini paylaşırlar, birbirlerinin günlüklerini okurlar ve sırları olmazdı. Ancak yol boyunca bir yerlerde birbirlerinden uzaklaşmışlar ve Daphne'nin kariyeri yükseldikçe ikiziyle olan ilişkisi çökmüş. Daphne uyuşturucu, alkol ve parti işlerine bulaştı, ya Audrey? Audrey de giderek daha fazla "sorumluluk sahibi" oldu. Haftada altmış saat çalışıyor, hafta sonları gönüllü oluyor ve hemen hemen Daphne'nin yaptığı her şeyi onaylamazdı. Son kez Daphne aşırı doz almış, hastaneye Audrey'i aratmış ve Audrey de onu terk etmişti.

Şimdi bile, aylarca süren terapi, rehabilitasyon ve yaralarını sarmak için harcadığı zamandan sonra, hala deli gibi acıyordu. O onu sonsuza dek destekleyecek biri varsa o da ikizidir diye düşünmüştü. Sanırım öyle olmadı. Terapisinin bir parçası da affetmek ve anlamaktı. Yol boyunca insanlara kazık attığını ve duygularını incittiğini fark etmek ve affetmek. Artık onunla bir şey yapmak istemiyorlarsa.

Çoğu zaman bunu yapabiliyordu. Çoğu zaman anlıyordu.

Ama kendisinininkine çok benzeyen bir yüze bakmak ve Audrey'nin yüz ifadesinin değiştiğini görmek? İkizinin hala

Ondan nefret mi ediyordun?

Bazı şeyler hala acıtıyor. Hem de çok.

Gretchen kasenin içindeki hamuru sinirli bir şekilde çırparken ikizlerin birbirlerine bakışlarını izliyordu. Ne yapacağı ya da hangi tarafı tutacağı konusunda hiçbir fikri yoktu. Solunda Daphne vardı- dürtüsel kokainman ve genel olarak iyi biri değildi. Ama yeni bir sayfa açmış, daha mutlu ve sağlıklı görünüyordu. ve gözlerinde açıkça bir yıkım vardı. Gretchen'in sağında Audrey vardı - sorumluluk sahibi, güvenilir, gösterişsiz Audrey.

Daphne parçalara ayrıldığında birçok kez parçaları bir araya getirmişti. Yüzündeki ifadeye bakılırsa? Daphne'ye bir şans daha vermeye hazır değildi.

Yani . . . Gretchen ne yapacağını bilmiyordu. Fıkra mı anlatacaktı?

İkizlerden birini, diğeri karamel damlatırken krokan ağaçlarını birleştirmeye zorlamak mı? Kollarını havaya kaldırıp çılgın atarak kaçmak mı? Zihni dönüp dururken sinirli bir şekilde hamuru karıştırdı. Nedimeler sessizliğe bürünmüştü ve gerginlik

Havada yoğun bir hava vardı.

"Bunları tatmak isteyen var mı?" Gretchen seslendi ve ardından kendi kulaklarına bile cırtlak ve korkunç gelen tiz ve gergin bir kahkaha attı.

"İyi misin, Gretch?" Edie ona bir kaşını kaldırdı. Bu sırada ikizler kayıtsızca bakmaya devam ediyorlardı.

Evet, kesinlikle bir şeyler yapmanın zamanı gelmişti. Bir adım öne çıktı ve kâsesini Edie'nin kollarına doğru itti. "Git croquembouche uzakta. Kız kardeşlerimle biraz konuşmam gerek." Edie itiraz edemedi Gretchen döndü, her ikisini de kollarından tutup mutfaktan dışarı çıkardı.

"Kaleyi koru, Greer!"

"Ben mi?" Greer itiraz etti. "Ben yemek yapmayı bilmiyorum." "Evet ama düğün planlayıcısı sensin," dedi Chelsea.

"Bizi planla, bebeğim!"

Arkalarından kahkahalar koptu. Arkadaşlarına bir şey olmazdı. Bu her neyse sistemlerinden atmazlarsa, her şeyi mahvedecek olan ailesiydi.

Onları koridorun sonuna götürürken iki kadın da sessizdi. Neyse ki, Buchanan Malikanesi'nin birçok çalışma odasından biri mutfağa yakındı ve Gretchen kız kardeşlerini oraya yönlendirdi

ve kapıyı arkalarından kapattı. "Tamam, konuşmamız gerektiğini hissediyorum çocuklar."

Audrey kollarını kavuşturdu ve Gretchen'a buz gibi bir bakış attı.

Daphne'ye bakmaktan kasıtlı olarak kaçındı. "Söyleyecek bir şey kaldı mı bilmiyorum."

Garip.

"Belki-" diye başladı Gretchen.

"Söylemem gereken bir şey var," diye araya girdi Daphne.

Aman Tanrım. Gretchen kendini en kötüsüne hazırladı ve o izlerken Audrey gözle görülür bir şekilde sertleşti.

Daphne önce Gretchen'a, sonra da Audrey'e baktı. Yüzü yumuşadı ve gözleri yaşlarla parladı. "Bence harika görünüyorsun Aud. Çok mutlusun." Gretchen'a gülümsedi. "Sen de öyle. İkiniz adına da çok mutluyum."

Gretchen gözlerinin yaşardığını hissetti ve sertçe burnunu çekti.

"Yapma," dedi Audrey elini kaldırarak. "Sadece ... bunu yapma, tamam mı?"

Daphne'nin yüzündeki incinmiş ifade geri döndü. "Ne yapmak?"

Audrey gözlerini kapattı, yüzü sertleşmişti. "Tekrar gözümüze girmek için bu kadar tatlı olmaya çalışma."

"Yapmamalı mı?" Gretchen kız kardeşlerine endişeli bir bakış atarak sordu.

"Hayır," dedi Audrey kesin bir ifadeyle. "Yapmamalı.

Onun da

Bir düzine kez şansını denedi ve her seferinde değişeceğine yemin etti. Ve her seferinde, istediğini elde edemediği an, eski yöntemlerine geri döndü. Ve ben onunla işimi bitirdim. Senin için ağlamaktan, senin için endişelenmekten bıktım. Senin için acı çekmekten bıktım. Benim bir ailem var,

Daphne. Ben mutluyum.
Ve bunun içinde sana yer olduğunu sanmıyorum."

Daphne irkildi.

"Belki de yeni bir sayfa açmıştır," diye önerdi Gretchen, kalbi Daphne için acıyordu. "Yani, iyi görünüyorsun, Daph. Çok sağlıklı ve-"

Audrey, "Daha önce de bu şekilde bakmış ve kaymıştı," diye karşılık verdi. "Zamanlamayı sorgulamak zorundayım."

Daphne'nin kaşları birbirine yaklaştı ve kollarını kavuşturdu; bir an için Audrey'e şaşırtıcı bir şekilde benzedi. "Bekle. Ne zaman? Noel mi? Yardım edebilir miyim?

tatil için ailemi görmek ister misin?"

"Noel değil! Düğün!" Audrey parmağını Gretchen'a doğru salladı. "Bunu onun için mahvetmeye mi çalışıyorsun?"

"Ne? Hayır!" Daphne, Gretchen'a şaşkın bir bakış attı. "Bunu neden yapayım ki? Ben sadece sizin mutlu olmanızı istiyorum."

"Sana inanmıyorum," dedi Audrey ve bu kez sesi titriyordu. "Sorun da bu zaten, Daphne. Ben hiçbir zaman

artık söylediklerine inanmıyorum. Sana güvenemiyorum. Ve bu

kaç kez gülümseyerek ve telafi etmeye hazır olarak geri döndüğünüzün bir önemi yok, çünkü o kadar çok incindik ki Seninle lanet olası zamanlar!" Çılgınca Gretchen'ı ve kendisini işaret etti. "Siz bizim yerimizde olsaydınız, güvenir miydiniz?"

"Hayır," dedi Daphne, sesi küçük ve ağırlıydı. "Sanırım hayır."

Tanrım, bir şey söylemesi gerekiyordu. Daphne ağlamaya hazırmış gibi görünüyordu. Audrey de ağlamaya hazırmış gibi görünüyordu. Onları bu korkudan kurtarmak için ne söyleyebilirdi? "Hey," diye mırıldandı. "İyi tarafından bakın.

Birkaç gün içinde ayrılacak bir düğün olmayabilir."

Sonra, kulağa çok korkunç geldiği için Gretchen gözyaşlarına boğuldu.

"Aman Tanrım," dedi Audrey aceleyle öne doğru atılarak. Sesinde bir anne tonu vardı - Gretchen'ın daha yaşlı olduğu

düşünüldüğünde ironikti. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Gel otur," diye yatıştırdı Daphne. Eli Gretchen'in koluna gitti ve onu nazikçe bir masaya doğru yönlendirdi.

Çalışma odasını dolduran koltuklar. "Sende sadece gelin gerginliği var. Herkes böyle olur."

Gretchen eliyle yüzünü silerek, "Sinir bozucu," diye onayladı. "Ve ..." Geçen gün Hunter'ın ofisindeki kadını düşündü. "Sanırım biri Hunter'a şantaj yapmaya çalışıyor. benimle evlenmemesi için."

"Ne? Nasıl olur da biri onun seninle evlenmesini istemez?"

"Değil mi?" Gretchen feryat etti. "Ben harikayım!"

Daphne Gretchen'in sırtını sıvazladı. "Ne demek şantaj?"

Bunun üzerine Gretchen ağladı, Audrey'nin uzattığı mendile burnunu sildi ve hikayeyi anlattı.

Nasıl olduğu hakkında

kadın Hunter'ın ofisine elinde

ve konuşmaları şüphe uyandırıcıydı ve her ne olursa olsun şantajcının

Hunter'ın ödemek istemediği şeylere yüksek bir fiyat

etiketi koyuyordu. "Bu korkunç," diye açıkladı Gretchen.

"Birinin tatlı Hunter'ıma şantaj yaptığına inanamıyorum."

İkizler sessizdi.

Gretchen yine burnunu sildi. Sessiz kaldıklarında şüphelenmeye başladı. "Ne?"

"Bu mümkün mü ..." Daphne nazikçe başladı.

". . . Seni aldattığını mı?" Audrey'nin sesinde saçmalık yoktu. "Şantajın nedeni bu mu yani?"

"Ne?" Gretchen nefesini tuttu ve ayağa fırladı. Onların iyi niyetli kollarını itti. "Hayır! Kesinlikle olmaz!

Hunter asla başka bir kadına bakmaz. O beni seviyor."

Başını iki yana salladı. "Siz delirmişsiniz. O adam benim bastığım yere tapıyor." Ne de olsa Hunter'ın V-kartını onun için yumruklamıştı. Arada sırada saklanmak yerine Buchanan Malikânesi'nden çıkmaya başlamasına yardım etmişti.

Dünyadan uzakta. Onun için gül yetiştirmişti. Evlilik öncesi anlaşma yapmayı defalarca reddetmiş olmasına rağmen Gretchen önermişti. Onu seviyordu. Her şeyden çok.

Onu tanıyordu ve böyle olmadığını biliyordu. Başını iki yana salladı. "Bir tür şantaj olmalı." Daphne'ye döndü, yüzünde yalvaran bir ifade vardı. "Uzman olan sensin. Ne yapmalıyım?"

"Ben mi?" Daphne ellerini göğsünün üzerine koydu. "Ben nasıl şantaj uzmanıyım?"

Audrey kıkır kıkır güldü.

Daphne ona sinirli bir bakış fırlattı.

Gretchen tüm bunları bir kenara bıraktı. "Şantaj üzerine değil. Sinsi olmak üzerine. Erkekler konusunda. Buradaki randevulaşma konusunda berbat." Audrey'i işaret etti. "Ona doğru bakan ilk adamla evlendi."

"Hey," diye itiraz etti Audrey. "Neden birdenbire bana yükleniyorsunuz? İkinizin de bilmesini isterim ki Reese harika biri. Bugün bebeği kucağına aldı ve hiç şikâyet etmedi."

"Bebek nasıl?" Daphne'nin yüz ifadesi hüznünlüydü. "Fotoğrafları var mı?"

Audrey tereddüt etti. Sonra telefonunu çıkardı ve kaydırmaya başladı. "Fotoğraf çekmekte pek iyi değilimdir ama işte bir tane-"

"Hey, burada bana odaklanabilir miyiz?" Gretchen tersledi. "Krizdeki kadın mı? Alo?"

"Üzgünüm," dedi Daphne ama Audrey uzanıp fotoğrafları karıştırırken telefonu elinden bırakmadı. "Ne yapmak istiyorsun Gretchen? Yardım etmekten mutluluk duyarım."

Öyle. Size özel bir dedektif tutmamı ister misiniz?"

Gretchen başını salladı. "Birkaç gün içinde evleniyorum. Ben sadece ..." ellerini sıktı, tuttuğu mendili parçaladı. "Ona yardım etmek istiyorum ama o benimle konuşmuyor. Ben."

"Tavsiyemi mi istiyorsun?" Audrey sordu. "Belki de bu bir şantaj değildir. Belki de sadece yanlış anlıyorsunuzdur."

Gretchen kuşkuyla, "Kulağa şantaj gibi geliyor," dedi. İçeri girerken kadının kendini beğenmiş bakışlarını düşündü. Hunter'ın yüzündeki dehşet ifadesini.

Gretchen. Yakalanmış bir adam gibi görünüyordu. Ama onu seviyordu. Bunu biliyordu ve bundan en ufak bir şüphe duymuyordu.

Bir şey olmalıydı ama ne? "Sadece benimle bu konu hakkında konuşmasını istiyorum. Her neyse, birlikte çözebiliriz."

"Baştan çıkarma," dedi Daphne telefondaki resimler arasında gezinirken. Bir an sonra tiz bir çığlık attı. "Aman Tanrım, yüzüne bak! Çok tatlı Aud!"

Yanağına dokundu, yüzünde ağlamaklı bir ifade vardı. "Tıpkı sana benziyor. Ve bana. Oh kahretsin, bu çok çok."

Audrey'nin sert ağzı biraz seğirdi, gerginlik azaldı. "Bence Reese'e benziyor."

"Ne demek baştan çıkarma?" Gretchen parmaklarını şıklatarak sordu. "Odaklanabilir miyiz?"

"Özür dilerim," dedi her iki ikiz de aynı anda ve sonra birbirlerine şaşkınlıkla baktılar.

Daphne bir an sonra boğazını temizledi. "Yani, Onu baştan çıkarmak. Vahşi, kirli seks. Eğer bu onu rahatsız eden bir şeyse, kendini suçlu hissedecektir. Ve çoğu erkek, bir kadın ona oral seks yaparken sır saklayamaz."

Audrey hmmed. "Haklı olduğu bir nokta var."

Gretchen ellerini ovuşturdu. "Tamam, Hunter'ı görür görmez ona saldıracağım. Bu zor olacak mı sanki? Bunu zaten yapıyorum."

Daphne, "Evet ama biraz daha abartın," diye öneride bulundu. "On bire çıkar. Ve sonra ondan uzak durun."

Gretchen ona hayretle baktı. "Saklamak mı?" "Ondan bir şeyler koparmak istiyorsun, değil mi?"

Gretchen iç çekti. "Ben sadece sevdiğim adamla evlenmek istiyorum."

Daphne telefonu Audrey'ye geri uzatarak, "O zaman bu işin peşini bırak," dedi. "Kendine bunun gerçekten önemli olup olmadığını sor. Eğer mutluyusan, sadece mutlu ol. Her şeyi olurluna bırak."

Söylemesi yapmasından daha kolay. Gretchen birçok

şeydi, ama
hasta onlardan biri değildi. "Sanırım." Belki de onu baştan
çıkarmak ve ondan bilgi almaya çalışacaktı. En eğlencelisi
bu gibi görünüyordu. "Sanırım

Pişirmeye geri dön." Karnını ovuşturdu. "Biraz acıkmaya başladım. Ya siz çocuklar?"

Audrey ayağa kalktı. "İçimden bir ses önümüzdeki hafta boyunca bana bir sürü tatlı tıktıracağını söylüyor. Neyse ki benim elbisem Taylor'ınki gibi dar değil."

"Benim için bir şey yok, teşekkürler," diye ekledi Daphne. "Makrolarımı sayıyorum."

"Sen ... ne?"

"Makro besinlerimi sayıyorum. Wesley yediğim ve içtiğim her şeyin kaydını tutmamı sağlıyor, böylece ne yediğimin ve içtiğimin farkında olabiliyorum.

kalori harcamasıdır. Etiket, boş zamanlarımda zil zurna sarhoş olmamı istemiyor." Gülümsemesi alaycıydı. "Ben de zaten bu konuda iyi bir iş çıkarmamıştım."

"Harika görünüyorsun," diye

homurdandı Audrey.

"Çünkü sana benziyorum," diye kız kardeşine takıldı

Daphne.

Ve Gretchen aniden yeniden ağlamaklı hissetti, çünkü neredeyse artık birbirlerinden nefret etmiyorlardı. Adamım, Son zamanlarda tam bir aptaldı. Çok fazla ağlıyordu.

"Wesley kim?"

Deli bir kadın gibi hüngür hüngür ağlamaya başlamadan önce konuyu değiştirmeye çalışarak sordu.

Şaşkınlıkla Daphne'nin yüzü kızardı. "O benim antrenörüm ve yaşam koçum."

"Ama yüzün kızarıyor," diye dikkat çekti Gretchen. "Siz birlikte mi yatıyorsunuz?"

"Ne? Hayır!" Yüzü daha da kızardı. "Ben onun için sadece bir işim."

"Ama olmak istemiyorsun?" Çalışma odasından çıktıklarında Audrey tahmin etti.

Daphne sadece iç çekti.

Sevimli, konuşkan Gretchen o gün alışılmadık derecede sessizdi.

akşam yemeğine kadar. O bir kitapla kıvrılırken

en sevdikleri TV programı sırasında bazı son dakika e-postalarını gözden geçirdiler ve sonra yatağa gittiklerinde? Hala sessizler.

Bu onu endişelendirdi.

Hunter onu kendine doğru çekti ve kollarını ona doladı. Onun boynunu öptü. "Her şey yolunda mı?"

Gülümsemesi yoktu. "Sadece düşünüyordum."

Eğer duyduysa, bu kırmızı bir bayraktı. "Evlenme konusunda tereddütlerin mi var?"

Şok içinde ondan uzaklaştı. "Ne oldu? Hayır! Neden herkes bunu sorup duruyor?"

Tedirginlik içini kemiriyordu. "Kim sorup duruyor bunu?"

Gretchen başını salladı ve ellerini onun ellerinin üzerine koydu. "Sadece daha önce yaptığım sinir bozucu bir konuşmayı düşünüyordum." İçini çekti ve sonra sessizleşti.

Adam bekledi ama kadın sessiz kaldı. Hunter onu neyin rahatsız edebileceğini düşünmeye çalışarak beynini zorladı. Ona aldığı adayı öğrenmiş ve onaylamadı mı? Pek olası görünmüyordu. Ona parasını nasıl harcayacağını hiç söylememişti ve ona saçma sapan bir şey aldığı zamanlarda bundan memnun olmuştu. Adam onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Peki yeni bir yemek şirketi buldun mu?"

"Hayır," dedi küçük bir iç çekişle. "Sadece şu andan itibaren çok fazla fırıncılık yapacağım. Ben asla Yaptıklarından memnunlar, ben de kendim yapabilirim."

Kaşlarını çattı. "Gretchen, bu iki yüz kişilik bir düğün."

Esnedi. "Evet, ama bu Noel pastası. Bir sürü tatlı alacaklar ve hoşlarına gidecek. Ayrıca, kız kardeşlerim yardım edeceklerini söylediler."

Bu tam Audrey'e göreydi... bekle. "Kız kardeşler mi?"

Çoğul mu?" "Mmm hmm. Daphne bugün geldi. Bana bir çiçek."

Yatakta dik oturdu. "Neden buradaydı?" İçini şiddetli bir sahiplenme duygusu kapladı. Daphne geçmişte Gretchen'ı incitmişti. Sorumsuz ve bencil biriydi. yıkıcı ve hayatlarına girmiş olması

düğünden sadece birkaç gün önce? Bu, içinde alarm zillerinin çalmasına neden oldu. Gretchen bu yüzden mi bu kadar endişeliydi ve

Son zamanlarda uzak mısın?

Daha da önemlisi, bunu nasıl düzeltebilirdi?

"Merhaba demek istedi. Telafi etmek için. Kasabadaydı, biliyorsun." Gretchen esnedi ve arkasına yaslanıp

onu. "İyi görünüyordu. Aslında komikti. Yine Audrey'e çok benziyordu. Gençliğimizden beri hiç benzememişti."

"Yine mi uyuşturucu kullanıyor?" Eğer öyleyse, onu ve dağınık hallerini düğünün yakınında bile istemiyordu. Gretchen

Zaten yeterince stresliyim.

"Sanmıyorum" mu? Bunu söylemek zor. Sanırım kişisel bir antrenörle çalışıyor." Onun kollarında döndü ve yüzünü onun boynuna dayayıp daha da sokuldu. "Ya da bir yaşam koçu. Katı bir şey. Yemek pişiriyorduk ve o hiçbirine dokunmayı reddetti. Parmaklarını bile yalamadı. Eğitimcinin bundan hoşlanmayacağını söyledi."

"Bana bahsettiğin kız kardeşine benzemiyor," dedi Hunter, parmaklarını kızın karmakarışık saçlarında gezdirerek. Ona dokunmak için herhangi bir bahane. Ne olursa olsun.

"Biliyorum, değil mi? Sanki o eski Daphne. Normal olan. Tüm o ilaçlardan önceki." Burnunu adamın boğazına dayadı. "Ve şimdi onu partime davet etmediğim için kendimi kötü hissediyorum.

ve bu arada ikizi de benim nedimem."

Ah. Onu rahatsız eden şeyin büyük bir kısmının bu olduğundan şüpheleniyordu. İtiraf ettiği için rahatlamıştı. başının üstünü öptü. Gretchen'a sarılabilmek, onu okşayabilmek, sevebilmek ve karşılığında sevildiğini bilmek. Her gün hala bir hediye gibi geliyordu ve küçük bir parçası bir gün Gretchen'ın uyanacağı korkusuyla yaşıyordu ve fikrini değiştirir. "Yumuşak bir kalbin var."

"Belki de çok yumuşak." Onun tenine karşı iç çekti. "Ben pısrığın tekiyim. Güçlü olan Audrey. Sadece ... Daph benim

küçük kız kardeşim. Benim ailem. Onun da davet edilmesi gerektiğini düşünüyorum. Hem Noel hem de benim düğünüm. Dahil edilmediği için kendimi kötü hissediyorum."

"O zaman onu da dahil edin."

Gretchen kıkırdadı. "Audrey beni

öldürebilir." "Bu Audrey'nin düğünü değil."

"Göreceğiz bakalım. Daph'ın hala bir tren enkazı olması ama bunu saklamakta daha iyi olması ihtimaline karşı acele etmemeliyim." "Neye karar verirsen ver, destekliyorum." Elini yumuşattı

Sırtından aşağıya doğru. Yumuşak kıvrımlarıyla ona bu şekilde mükemmel bir şekilde oturuyordu. Onun zayıflamaya çalıştığını biliyordu.

Düğün için kilo aldı ama bir fark göremedi.

ve diyetin, tüm yemek şirketlerinin gittiği yöne gittiğinden şüpheleniyordu - anlaşmazlığa düştüğü anda pencereden dışarı çıktı

Gretchen'in vizyonu. O da memnundu. Onu sadece seviyordu.

Onun bu halini ve kollarında yumuşacık olmasını seviyordu. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Tekrar yaklaşan düğünü ve gideceği "sürpriz" balayını düşündü.

onu yeni özel adalarına götürecekti. "Noel için ne istediğini düşündün mü?"

"Alyans mı?" diye esnedi. "Cidden Noel'de mi evleniyoruz? Noel arifesinde evleniyoruz.

Özel bir yerde bir kar tanesini tıraş etmemi istemiyorsanız, alışveriş yapacak zamanım yok."

"Sadece ortaya atıyorum."

Onun omzunu okşadı. "Sadece küçük bir şey yapalım, tamam mı?"

Küçüktü. Ada, adalara göre küçük sayılırdı. "Küçük yapabiliriz." Adam kızın alnına bir öpücük kondurdu, sonra ellerini kızın kıcına doğru kaydırıp ve avuçladı.

"Beni baştan çıkarmaya mı çalışıyorsun Hunter?" Kadın biraz arkasına yaslandı ve kaşlarını ona doğru kaldırdı.

O alaycı kaşını öptü. "Bu o kadar kötü bir şey mi?"

"Belki evlenene kadar bekleyebiliriz diye düşünüyordum."

Hunter sustu. "Ne?" Beklemek mi?

Gretchen kıkırdadı ve onu sırt üstü yatırdı. "Sadece seninle dalga geçiyorum, bebeğim." Ona doğru yaklaştı ve

çıplak göğsünü öpmeye başladı. "Sadece yüzündeki o ifadeyi görmek istedim."

"Çok komik."

Ayıldı ve ona ciddi bir bakış attı. "Bana söylemek istediğin bir şey var mı Hunter?"

"Anlatmak mı?" Onu umutsuzca ne kadar sevdiğini ve yaşayan en şanslı adam olduğunu söylemek mi? Onun insan formunda nasıl mükemmel olduğunu ve her anına nasıl taptığını

onunla? Ama bunu ona her gün söylüyordu. "Benim hakkımda bilmediğin hiçbir şey yok, Gretchen."

Ağzını gölgeleyen gülümseme yumuşak ve tatlıydı. Sonra kaşlarını hınzırca oynattı ve göbeğini öpmek için eğildi ... ve daha aşağı.

Gretchen: Hey çocuklar!! Nedime ekibime bir sorum var.

Gretchen: Beyler? Merhaba.

Chelsea: Tanrım, hiç normal bir saatte mesaj atıyor musun?

Gretchen: Ne? Cuma sabahı saat 7:30. Bugünün ne olduğunu biliyor musun? Bekarlığa veda partisi, sürtükler!!

Greer: Sorduğunuz buysa her şey planlandı. Hunk-0-Rama'da rezerve edilmiş masalarımız var.

Taylor: Aman Tanrım.

Gretchen: Ve . . . Daphne'nin bizimle gelmesini istememe karşı çıkan var mı diye soracaktım. Buna sen de dahilsin Audrey.

Edie: Bekle, Daphne Petty mi? Ünlü rock yıldızı kız kardeşin gibi mi? Neden itiraz edelim ki?

Taylor: Büyük bir hayranınızım. Getirin

onu!! Chelsea: Evet, benim için sorun yok.

Brontë: Öyle olduğumu biliyorsun, elbette. Bu senin düğünün. :) Greer: Arayıp rezervasyonlara bir tane daha ekleyebilirim,

Sorun değil.

Gretchen: Audrey?

Audrey: Ne söylememi istiyorsun, Gretch? Onun hakkında ne hissettiğimi biliyorsun, onu hem seviyorum hem de ondan nefret ediyorum. Keşke ona güvenebilseydim ama güvenmiyorum. Ama Bron'un dediği gibi bu senin düğünün ve eğer onu orada istiyorsan, o zaman orada olmalı.

Gretchen: Benden nefret etmeyecek
misiniz? Audrey: Asla! Saçmalama.
Greer: Rezervasyona bir tane ekleyeyim mi?
Gretchen: Hadi yapalım! Onu arayacağım.

Daphne parmaklarını ağzına bastırarak gülümsedi.

"Telefon kapandı," diye seslendi Wesley diğer taraftan.
özel spor salonu. "Su molası bitti. Hadi squat yapmaya geri
dönelim." Çenesini kaldırıp sırtarak ona baktı. "Ve bu da
işmiş gibi davranma. Seni tanıyorum, Daph."

"Bu iş değil," diye itiraz etti telefonunu dolabına geri
koyarken ve ardından ter havlusunu omzuna atarken. "Kız
kardeşim bana mesaj attı! Bu akşamki bekârlığa veda
partisine gelmemi ve takılmamı istiyor." Heyecandan
ayaklarının yerden kesildiğini hissetti ve hatta spor
salonundan Wesley'e doğru sekerek ilerledi. "Çok
heyecanlıyım!"

Wesley'nin yüzündeki alaycı gülümseme kayboldu. Başını
iki yana salladı. "Üzgünüm, Daph. Gitmen gerektiğini
sanmıyorum."

Karnıma bir yumruk yemiş gibiydim. Tüm o heyecan ve
Bu kadar basit bir şeyden, kız kardeşleriyle takılmak için
aldığı bir davetten duyduğu memnuniyet buharlaştı.
Kendini sönük hissetti. "Ama ... programım açık. Bugün
kayıt yapmıyoruz. Herkes tatil için evine gitti. Yapacak
hiçbir şeyim yok.
evde kalmak dışında."

Bir atlama ipi aldı. "Biliyorum. Sert biri olmaya
çalışmıyorum, Daph. Sadece bunun iyi bir fikir olduğunu
düşünmüyorum. Evde kalıp günlüğün üzerinde
çalışabilirsin."

Günlük tutmaya mı çalışıyordu? Deli miydi o? Ona baktı.
Ona arkadaşlık etmeyi bile teklif etmiyordu. Lanet
günlükleri üzerinde çalışmayı mı? "Bu bir bekârlığa veda
partisi.

seks partisi. Ben sadece gidip kız kardeşlerimle yeniden
bir araya gelerek iyi vakit geçireceğim."

Wesley hiçbir şey söylemedi, sadece atlama ipini ona uzattı.

Elinden kaptı ve birkaç adım uzaklaştı.

Ellieye kadar sayarak onu izledi. Kadın durakladığında konuştu. "Alkol olacak mı?"

Daphne omuz silkti. "Hiç içmeyeceğim. Rehabilitasyondan çıktığımdan beri ne içki ne de uyuşturucu aldım. Bunu sen de biliyorsun. Bütün gün kışımın dibindesin."

"Senin zayıf olduğunu ve geri adım atacağını düşündüğümünden değil, Daph. Bu zor bir durum. Sen iyileşmekte olan bir bağımlısın. İhtiyacın olan son şey kendini

kendinizi başarısızlığa hazırladığınız bir durum."

Tamam, bu noktada onu resmen kızdırmıştı. O da incinmiş, kafası karışmış ve kızgındı. "Haksızlık ediyorsun. Ailemle yeniden bağlantı kurmam gerektiğini söyleyen sen değil miydin? Şimdi de yapmamam gerektiğini mi söylüyorsun? Hangisi?"

Wesley başını salladı ve dambıl sehpasına doğru yürüdü. "Bana kızgınsın ve söylediklerimi dinlemiyorsun-"

"Oh, her bir boktan kelimeyi duyuyorum," diye tersledi Daphne. "Söylediğin her şeyi duyuyorum. Ve büyümem gerektiği hakkında bir şeyler söylediğini hatırlıyor gibiyim. Biraz büyümeme izin vermeye ne dersin?"

"Sen delisin," dedi arkasını dönüp ağırlıkları ona uzatırken. Yüzündeki ifade kızın tepkisine şaşırdığını açıkça gösteriyordu. "Daphne, benim işim sana koçluk yapmak."
_"

"Merak etme, senin sadece işin olduğumu asla unutmuyorum," dedi acı bir şekilde, halterleri ondan kaparak.

Bir an sessiz kaldı, sonra kızgın kol kıvrımları yapmaya başlayınca iç çekti. "Pekâlâ, Daph. Eğer kendini Bu akşamki partiye gitmeyi kaldırabilecek kadar güçlüysen git."

"Son bir yıldır mükemmel değil miydim? Bana doğru fırlattığın her bir havuç çubuğunu yemedim mi ve Dondurmadan kaçındınız çünkü bunun uyuşturucuya geçiş olduğunu söylediniz.

Seninle her aptal gün egzersiz yapmadım mı?" Öfkesi

kollarını daha da hızlı pompalamasına neden oluyordu.
"Gidemez miyim

ve kız kardeşlerimle bir akşam geçirmemi ister misin?
Gretchen evleniyor. Bu anı bir daha asla yaşayamayacağım."

Yavaşça gözlerini kırptırdı, sert yüzü donuktu. Sonra başını salladı. "Pekâlâ o zaman. Büyümek mi istiyorsun? Bu gece partiye git."

"Teşekkür ederim," diye karşılık verdi ona.

"Edeceğim." "Peki."

"Tamam!"

"Ama önce çalışacaksın," diye uyardı ve sonra daha ağır bir ağırlık seti aldı. "Bunlarla on beş bukle daha ve sonra ikinci bir set yapacağız. Bunlar."

Ve nedense, onun bu mülayim kabullenışı Daphne'yi en az ilk inkârı kadar rahatsız etti.

Daphne'nin özel sedanı yediyi birkaç dakika geçe Hunk-O-Rama'nın önüne yanaştı. Arabanın içinden bile kulübün içinden gelen gümbür gümbür bas seslerini hissedebiliyordu.

Kalp atışı gibi. Kapıdaki fedai bir Noel Baba şapkası ve hayal gücüne fazla bir şey bırakmayan dar kırmızı bir elbise giymişti. Dışarıda kadınlar gülüşüp sohbet ediyordu ve Daphne peruğuna son bir kez vurdu. "Sence güneş gözlükleri çok mu abartılı?"

Wesley arabada onun yanında oturduğu yerden, "Güneş gözlükleri saklanan bir ünlüyü çağrıştırıyor," dedi. "Yine de sen ünlü birisin, bu yüzden uygunsuz değil."

Daphne yüzünü buruşturarak gözlüğünü yüzünden çekti. "Evet, sadece magazin basınının beni bir striptiz kulübüne girerken yakalamasını istemedim, biliyor musun?"

Wesley yumuşak bir sesle, "Bizi takip eden biri olduğunu sanmıyorum," dedi. "Biz ayrıldığımızda sokaklar oldukça temizdi ve ben

bizi takip eden kimseyi fark etmedim. İçeri girmeden önce etrafı kolaçan etmemi ister misin?"

"Hayır. Haklı olduğuna eminim. Ayrıca Noel yaklaşıyor. Şu anda heyecan verici şeyler yapan bir sürü başka ünlü olduğunu tahmin ediyorum." Tereddüt etti, sonra Wesley gülümsedi. "Pekâlâ, sanırım içeri giriyorum."

"İyi eğlenceler derdim ama sanırım ikimiz de bunun kötü bir fikir olduğunu biliyoruz." Ciddi yüzünde bir sırtış belirdi.

Onun kolunu okşadı. "Düşündüğünden daha güçlüyüm."

Parmakları kısa ve ürkütücü bir okşayışla onunkilerin üzerinde gezindi. "Öyle olduğunu biliyorum, Daphne. Senin gücün değil sorgulama."

Bu küçük dokunuş onu telaşlandırdı.

"İyi eğlenceler," dedi bir süre sonra ve arabadan inip koşarak kadının kapısını açtı.

Paltosunu vücuduna sıkıca sardı ve soğuk sokaklara çıktı. Wesley'e hızlıca bir gülümseme verdi ve elini pürüzsüz kahverengi peruğuna götürdü. Çok iğrençti, Bu da tanınmak istememek için mükemmel olduğu anlamına geliyordu. Öyle umuyordu.

Ön kapıya doğru ilerlediğinde bu umutlar suya düştü.

"Kimlik lütfen." Eldivenli elini uzattı.

Lanet olsun. Kimliğini çıkarıp ona uzattı ve sabırsızca kulübün içine baktı. Belki de Adına dikkat edin.

"Aman Tanrım," dedi ve geriye doğru dramatik bir adım attı. Sonra onun yüzüne baktı. Striptizci Noel Baba genişçe sırıttı. "Daphne Petty? Seni seviyorum! Senin iki şarkında dans ediyorum, biliyorsun!"

Parmağını dudaklarına götürdü ve başka kimsenin fark edip etmediğini görmek için etrafına bakındı.

Yüzünü buruşturdu. "Kahretsin! Özür dilerim! Gizli görevde misin?" "Bekârlığa veda partisi için kız kardeşimle buluşacağım."

"Kahretsin, doğru! Tabii ya! Ben sadece ..." Telefonunu çıkardı. "Seninle bir selfie çekebilir miyim? Lütfen? Bu en iyisi

başıma gelen şey."

"Tabii ki." Çünkü kim bundan gurur duymaz ki? Onunla birlikte kameraya poz verdi ve vampirleşti, otomatik olarak onun 'açık' kişiliğine gidiyor. Adam ona bir düzine soru sorarken onunla sohbet etti ve flört etti ve kolunu imzaladı. Başka biri ne yaptıklarını fark etti ve sonra birdenbire birkaç kişiye imza veriyor ve poz veriyordu. iğrenç peruk. Figürlü.

Kapıya gerçekten dokunduğu zaman, kapı Yirmi dakika olmuştu ve sabah internete düşeceğinden emindi. Yine de bu konuda yapabileceği bir şey yoktu. Daphne içeri girmeden önce sokağa bir göz attı ama sedan gitmişti. Wesley gidip ne yapacağını ... şey, emin değildi. O olmadığı zaman uyuyor ya da spor yapıyordu.

"İçeri girdiğinde sana bir içki ısmarlayabilir miyim?" Striptizci Santa kapıyı onun için açık tutarken sordu. Müziğin sesi o kadar yüksekti ki, bas sesler kızın tenini titretiyordu.

duymak için bağırarak. "Aslında, hepsini senin için alabilir miyim?"

Ona göz kırptı ve parmağını salladı. "Bu gece içmiyorum ama teşekkürler."

Hayal kırıklığına uğramış görünüyordu ama başını salladı.

Kulübün içi küçük ama kalabalıktı. Y şeklindeki uzun bir sahne odanın ortasını kaplıyordu ve arkada uzun bir barla birlikte kabinler vardı, ama o Gretchen ve grubunun orada olmayacağını düşündüm. Bekarlığa veda partisi için mi? Aksiyonun olduğu yerde olmak isterlerdi. Sahnede bir adam ellerini gezdirip dans ederken Gretchen kadın kalabalığının arasından nazikçe ilerledi.

parıldayan kasların üzerinde. Daphne ona baktı ama Wesley kadar iyi yapılmış değildi. Wesley gibi yapılmış biriyle çalıştıktan sonra erkek seçme konusunda daha seçici olmaya başlamıştı. Ayrıca, destekleyici biriydi ve inanılmaz bir mizah anlayışı vardı. Yani evet, çok daha seçiciydi. Yine de yanında birkaç dolar getirmişti.

bu gece yağmur yağmasını sağlayacaktı. Kız kardeşi bekârlığa veda partisinde eğlenecekti. O Daphne onu son gördüğünde Gretchen inanılmaz derecede stresliydi.

Müzik bir disko şarkısına dönüşürken bir gelin duvağı bulanıklığı dikkatini çekti. Sahnedeki adam döndü ve eğildi ve sonra Gretchen duvak takmıştı ve dansçının tangasına para sıkıştırıyordu. Daphne'nin ağlamaklı ikizi Audrey ile birlikte birkaç tanıdık yüz daha onun yanına sıkışmıştı.

Daphne yaklaşırken Gretchen, "İşte benim kız kardeşim," diye bağırdı. Kollarını Daphne'ye doğru uzattı, başka bir grup çağıran kadına doğru dönen striptizciyi görmezden geldi. "Gel buraya!"

Gretchen onu aşırı hevesli bir şekilde kucakladığında Daphne kıkırdadı. "Çoktan sarhoş olduk, değil mi?"

"Juuuus' haven' fun," diye bağırdı Gretchen onun kulağına. "Gel yanıma otur!"

Oturdular ve Daphne Gretchen'in yanına sıkıştı. Ceketini çıkardı ve etrafına bakındı. Küçük masa çoktan içeceklerle dolmuştu, kadınlar kalçaları birbirine değecek kadar yakın duruyordu. Audrey Gretchen'in diğer tarafındaydı, önünde bir bardak su vardı. Gretchen açıklama olarak "Yine hamile," diye bağırdı, sonra kendi meyveli içeceğini aldı ve içti. Karşısında Taylor, Chelsea, Brontë ve Edie kendi içkilerini yudumlarırken Greer -ağır hamile- telefonuna bir şeyler yazıyordu.

Gretchen içkisinden bir şemsiye kopardı ve Daphne'nin kulağının arkasına koydu. "Partiye katılmalısın, kardeşim!"

"Hayır, ben iyiyim." Daphne ellerini havaya kaldırarak başını salladı. Rehabilitasyonda konuştukları şeylerden biri de tüm ayartmalardan kaçınarak. Her ne kadar uyuşturucuya içkiden çok daha fazla bağımlı olmuş olsa da, bu kaygan bir zemindi. Yeni bir şeye de kolayca bağımlı olabilirdi. Kişiliği bu şekilde çalışıyordu.

ve ne zaman duracağını bilmiyordu. Wesley'nin ona bu kadar sert davranmasının nedeni de buydu, bu yüzden tetikte kalıyordu.

Ancak bu gece parti yapmaktan başka bir şeyle ilgili görünmüyordu. Kızlar gülüp içtiler, bir kadehi bitirip diğerini sipariş ettiler. Daphne limonlu bir su istedi ve garson birkaç dakika boyunca onu diğerleriyle birlikte shot içmeye ikna etmeye çalıştı. Taylor içkisini masanın üzerine döktü, para ve peçeteler yapış yapış oldu, ve bir kiraz Daphne'ye doğru kayarken, onu alıp ağzına atmanın güçlü cazibesine kapıldı.

Ve bunu yapmanın bu kadar kolay görünmesinden nefret ediyordu.

Sonra içkiler geldi ve herkes kadeh tokuşturdu. Daphne ve hamile kızlar hariç. Garson göz kırptı ve Daphne'ye doğru bir shot attı, bu da Daphne'yi daha da umutsuzluğa sürükledi. Neden herkes onun içmesini istiyordu? Bir partide içki içmeden eğlenemez miydi? Konuşmalara konsantre olmakta zorlanıyordu, Çünkü striptizciler, gümbür gümbür müzik - ki bazılarının kendi müziği olduğundan emindi - ve içkilerin hızlı ve sert bir şekilde uçtuğu gerçeğini? Konsantre olmak zordu. Kendini Gretchen'ın içkileri kaldırmasını izlerken buldu. içkisini dudaklarına götürdü. Edie her kadeh kaldırdığında kendini onu izlerken buluyor ve tadı karşısında yüzünü buruşturuyordu. Ağzı

Taylor o lanet kirazlarla bir içki daha aldığı anda sulandı.

Bir içki istedi.

Parmakları tek bir yudum için kaşınıyor, ağzı talaş gibi oluyor ve kendisini şaşırtan yoğun bir özlemle o alkollü ikramlardan birini arzuluyordu. Sadece bir içki zarar vermezdi, değil mi? Ama önünde duran shot'a uzandığında aklına Wesley ve onun lanet olası havuçlu çubukları ve yeşil çayı geldi.

Pes ederse Wesley onu çok hayal kırıklığına uğrattırdı. Eğer nüksederse.

Vücudunu soğuk bir ter kapladı. Müzik değişirken Gretchen güldü ve Daphne'nin kulağına bir şeyler bağırdı ama oda onun için fazla klostrofobik bir hal aldı. Başını salladı ve masadan uzaklaşarak ayağa kalktı. "Özür dilerim. Yapamam, gitmem gerek."

"İyi misin?" Audrey müziğin sesinden ona bağırdı.

Sanki Audrey'e bir şey söyleyebilirmiş gibi? Audrey her zaman mükemmeldi. Her zaman doğru kararlar verirdi. Daphne başını salladı ve ite kaka dışarı çıktı. "Kalamam," diye seslendi ama muhtemelen başka bir dansçının onlara doğru yönelmesiyle kahkaha ve çığlık sesleri arasında boğuldu.

Daphne birkaç dakika sonra kulüpten dışarı fırladı ve Aralık ayında New York sokaklarının soğuğu ona bir duvar gibi çarptı. Kollarını ovuşturdu ve ceketinin hala içeride. Önemli değildi. Yeni bir tane alırdı. O oraya geri dönemezdim. Bütün o içkiler ve Herkes eğleniyor ve Daphne bunu bir daha asla yapamayacağını fark ediyor. Ayık kalmak istiyorsa yapamazdı.

Bu düşünce o kadar iç karartıcıydı ki gözyaşlarına boğuldu. Bir elini alnına bastırdı ve birkaç adım uzaklaştı, kabaran, gümbürdeyen müzikten uzaklaşmaya çalıştı. İnsanlar onu görmezden gelerek yanından geçip gidiyordu. Daha önce onunla tanıştığı için çok heyecanlanmış olan fedai bile ellerini ovuşturmak ve flört etmekle meşguldü. O yalnızdı.

Ve gerçekten ama gerçekten bir içki, bir sigara ve güzel bir burun şekeri istiyordu. Hepsi bir arada. Hay sikeyim.

Tekrar hıçkırdı ve sonra akan burnunu karıştırdı. Tanrım, tam bir karmaşaydı. Wesley onu terk ettiğinde ne yapacaktı? Onsuz daha ne kadar güçlü olacaktı? Bu düşünce onu daha da melankolik hale getirdi ve kollarını sıkıca sararak ağlamaya devam etti ve en yakın metro istasyonuna doğru yürüdü.

Ama köşeyi döndüğünde? Wesley oradaydı.

Üzerinde kalın bir ceket, koşu ayakkabıları ve yüzünde bilmiş bir ifade vardı. Duvardan itti.

ona doğru ilerledi ve ceketini çıkarıp ona sardı.

"Bana yalan mı söylüyordun?" Daphne yüzünü buruşturarak ağladı.

Başını iki yana salladı. "Sadece nasıl gideceğini biliyordum. Seni bekleyeceğimi düşündüm."

Bu onu daha da kötü hissettirdi. Onun kırılacağını biliyordu. "Kahretsin." Ceketinin içinde titredi. "Haklı olmandan nefret ediyorum."

"Ben de öyle olmaktan nefret ediyorum." Rahatlatıcı bir kolunu onun omuzlarına doladı. "Gel hadi. Neden bir şeyler yemiyoruz?"

Tanrım, kulağa gerçek olamayacak kadar güzel geliyordu. Onun kolunun altına girdi. "Krep mi?"

"Hayır, ama köşede geç saatlere kadar açık olan ve harika sağlıklı seçenekler sunan küçük vegan bir yer var."

Tipik Wesley. İnlemedi bile. Şaşırmamıştı. Ve aslında, ne kadar parçalanırsa parçalansın, onun demir gibi sağlam ve değişmez olduğunu bilmek hoşuna gitmişti. Wesley onun kırılmasına izin vermedi.

Sessiz küçük restorana oturduklarında, Daphne'nin gözyaşları çoğunlukla sümüklere dönüşmüştü ve elinde bir fincan sıcak yeşil çay vardı. O da kendini daha normal hissediyordu. Wesley ikisi için tofu marul sarması ve iki fincan baharatlı mercimek çorbası sipariş ettiğinde itiraz bile etmedi. Krep değildi ama bu da sorun değildi.

Wesley kendi çayını içmedi. Daphne'yi öyle anlayışlı bir bakışla inceledi ki, Daphne'nin içi sızladı. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Başını salladı ama yine de konuşmaya başladı. "I . . . Hepsi içiyordu," dedi ve bir eliyle yüzünü ovuşturdu. "İlk başta beni rahatsız etmedi ama sonra içmeye devam ediyorlardı ve çok eğleniyorlardı ve bu sanki derinin altında bir kaşıntı gibiydi. Onları izlemeye devam ettim.

Çünkü içemiyordum ve ne kadar çok istersem o kadar kolay kırılacakmış gibi hissediyordum."

"Ama sen yapmadın?"

"Yapmadım," diye kabul etti ve aptalca bir memnuniyetle Wesley'nin sert ağzına o küçük, nadir gülümseme geri döndü. "Gerçekten ama gerçekten çok istedim. Ve eğer kalırsam, sadece bir içki içeceğimi biliyordum. Ve o bir içki de

iki, sonra on, ve sonra kapanış saatinde sıvalı kıcımı yerden kaldıracaklardı ve bundan bir ay sonra Rehabilitasyona geri dönmüş olurdum." İçini çekti ve çay fincanını alıp bir yudum aldı. Şekersizdi ama acılığı biraz rahatlatıcıydı. "Bu kadar zayıf olmaktan nefret ediyorum."

Wesley, "Zayıf olduğun için değil," diye düzeltti. O uzandı ve elini onunkinin üzerinde gezdirdi. "Kendini öyle bir duruma soktun ki

Güçlü kal. Bunu fark edecek kadar zekiydiniz ve oradan çıktınız. Bu zayıf olmakla ilgili değil. Kaçınmakla ilgili sanki başarısız olacaktıysınız gibi hissettiren durumlar."

Bu yüzden mi bu kadar disiplinli ve sert biriydi? Kıpırdamadı, çünkü eli hâlâ masada onunkinin üzerindeydi ve bunu mahvetmek istemiyordu. Wesley'nin ona dokunması nadiren görülen bir şeydi ve şimdiye kadar ne kadar

canı çekiyordu. Bu yüzden diğer eliyle çayını tuttu ve ona hüznü bir gülümseme verdi. "Ne zaman daha kolay mı?"

"Asla. Asla kolaylaşmaz." Eli yine onunkinin üzerinde gezindi. "Ama güçleniyorsun."

Kulağa iç karartıcı geliyordu. "En azından kız kardeşlerimi görebildim." Cebindeki telefonu çaldı. "Onlar "Muhtemelen erken ayrıldığım için üzgündür."

"Nedenini söylediğinde anlayacaklar," dedi ve geri çekildi. Kendi çayını aldı ve sonra pencereden dışarı, karlı sokaklara baktı.

Onun bakışlarını takip ederek dışarı baktı. Yolun karşısındaki bir restoran bayram dekoruyla kaplıydı, bir menorah diğerinde de bir Noel ağacı vardı. "Özür dilerim.

gecenizi beni bekleyerek geçirmek zorunda kaldınız." Kulüpte fazla kalmamıştı. Yarım saatten az, diye bahse girdi.

Büyük omuzlarını silkti ve çorba bardaklarını önlerine koyan garsona başıyla selam verdi.

"Sen benim işimsin, Daphne. Elbette senin için burada olacağım. Benim işim bu."

Harika. Kendisinin onun işi olduğunun hatırlatılmasına bayılıyordu. "Yine de, bugün tatil. Belki de eve gidip birkaç günlüğüne aileni ziyaret etmelisin? Ben muhtemelen birkaç günlüğüne eve kapanıp Noel filmleri izleyeceğim." O kesinlikle daha fazla partiye gitmeyecekti. Bu geceden sonra olmaz.

Wesley sessizdi. Sorun değildi. Bazen sessizdi. Daphne çayından bir yudum daha aldı ve sonra kaşıkla çorbasına daldırdı. Kıvamlı, lezzetli ve baharatlıydı. Bu geceden sonra krepten daha rahatlatıcı geldi ve Wesley'nin hâlâ sessiz olduğunu ve pencereden dışarı baktığını fark edene kadar birkaç ısırık aldı. "Wes?"

Ona baktı ve bir nedenden dolayı gözleri normalden daha karanlık, gölgelerle dolu görünüyordu. "Ailemi ziyarete gitmiyorum."

"Hayır mı? Yapacak çok iş mi var?" diye alay etti. onun işi olduğunu biliyordu. "Çünkü biliyorsun, eğer bir günlüğüne uçmak istersen bana bir şey olmayacağından eminim."

Ağzının çizgileri inceldi ve tekrar pencereden dışarı, sonra da ona baktı. "Sana bu işe nasıl girdiğimi hiç anlatmış mıydım, Daphne?"

Kaşlarını çattı, çorbasını kaşığıyla boş boş karıştırdı. "I Sadece çalışmayı, spor yapmayı ve tüm o sıkıcı saçmalıkları sevdiğini sanıyordum."

"Heh." Güldü ama bu gülüşün ardında bir zevk yoktu. "Hayır. Bu daha sonra başladı. On yedi yaşımdayken kardeşimi öldürdüm."

Olduğu yerde dondu kaldı. Sessizlik çöktü. Daphne ona baktı, onu doğru duyduğundan emin değildi. "Sen . . ."

Yavaşça başını salladı. "Kardeşimi öldürdü. Sarhoş araba kullanırken. Reşit değildim ve çok içiyordum. Babam bir alkolikti. Hayatı boyunca öyleydi. Birasını çalmayı öğrendim, Sonra da viskisini. Ağabeyim de öyle yapardı. İçmeye gitmek için okulu asardık. O gün, bir araba çaldık. okulun otoparkında gezintiye çıktım. Arabayı ben kullanıyordum ve saatte 90 mil hızla yoldan çıkıp göle uçtum. Araba

takla attı ve ben dışarı çıktım çünkü kemerimi bağlamamıştım. Kardeşim yaptı." Tekrar pencereden dışarı baktı. "Bacağım üç yerden ve kolumdan kırıldı ama yaşadım. Mahkeme belgelerde kanımdaki alkol oranının yasal limit. Ve benim için ağır bir içki günü bile değildi."

Gözlerini kırptırdı, ne yapacağından ya da ne söyleyeceğinden emin değildi. "I . . . Özür dilerim, Wesley." Tanrım. Bu onun sorunlarının yanında küçük kalıyordu. Çoğunlukla yalnız olduğu ya da özgüven sorunları yaşadığı için içiyor ve kafayı buluyordu. Hiç kimseyi öldürmemişti. Gretchen ve Audrey'i düşündü. zihinsel olarak geri çekildi.

Yavaşça başını salladı ve yemeğine baktı. Kaşığı çorbasının içinde hareket ediyordu ama yemiyordu. "Ben de Bu yüzden itiraz etmedim ve iki yıl hapse girdim. Kasıtsız adam öldürme. Ayıldım ve egzersiz yapmayı öğrendim. Ancak o kontrollü ortamdan çıktığımda hemen kötü alışkanlıklarıma geri döndüm. Bir yıl daha geçti ve bir araba kazası daha geçirdim" -Kızın fark ettiği ama hiç sormadığı alnındaki silik bir yara izine dokundu "Öleceğim aklıma gelmeden önce. Bu yüzden rehabilitasyona gittim ve katı bir yaşam tarzını benimsedim, Çünkü kardeşime bu kadarını borçluydum. Yine de ailem onun ölümü için beni asla affetmedi."

Ağzı kurudu. Çayından bir yudum daha aldı. "I . . . Ne diyeceğimi bilmiyorum Wesley."

"Benim için üzül diye söylemiyorum, Daphne." Ağzının bir köşesi yukarı kalktı ve büyük omuzlarını silkti. "Sana söylüyorum ki Neler yaşadığınızı anladığımı bilmenizi isterim. Eğer zor

görünüyorsam

Çünkü ben de o yollardan geçtim. Adaletsiz ya da affetmez görünüyorsam? Çünkü bunun nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Yani ben hazır olmadığını bildiğimi söyleyebilir miyim?" Uzandı ve eline dokundu. "Hazır olmadığını biliyorum. Bu seni aşağılamak değil. Seni senden daha iyi tanıyorum. kendin."

"Anlıyorum. Özür dilerim."

"Üzülme, Daph." Wesley ona bir kez daha bıkkın bir bakış. "Merhamet isteseydim, merhamet isteyen bir tabela takardım. Hepimiz seçimler yaparız. Hepsi iyi değildir. Ne tür bir insan olduğunuzu gösteren şey nasıl iyileştiginizdir.

Hayatım tuvaletteydi, ben de farklı bir yol seçtim. Ailem beni affedemez, onlar da bu yolu seçtiler. işleri halletmek. Onları suçlayamam. Ben orijinal yolu seçtim ve şimdi farklı bir yol seçiyorum. İşte bu yüzden sana yardım etmek istiyorum. Çünkü ben de o yollardan geçtim ve seni anlıyorum."

Şimdi onu biraz daha iyi anlıyordu. Bu yüzden her zaman bu kadar odaklanmış, bu kadar azimli görünüyordu. Bir geçmişi vardı.

Onu yönlendiren şeytanlarla doluydu. Daphne ona karşı bir sempati ve şefkat dalgası hissetti. "Ben de sadist olduğun için sürekli yeşilleri üzerime ittiğini sanıyordum."

Homurdandı. "Onlar senin için iyi ve seni kötü seçimlere yönlendirmiyorlar. Kesinlikle bütün gün havuç yemeni izlemekten hoşlandığımı için değil."

"Hayır, beni muz yerken izlemeyi tercih edersin," dedi, konuşmayı daha hafif bir nota geri götürüyor. "İnanılmaz bir tekniğim var."

Adamın kulakları hafif bir kızarıklıkla pembeleştiğinde de memnun oldu.

Çorbalarını yudumlarırken sohbet kesildi ama nedense onun korkunç hikâyesini dinlemek Daphne'yi daha az yalnız, daha az başarısız hissediyordu. Ne kadar beceriksiz olursa olsun, Wesley'nin onu anladım.

Ve belki de o kadar da mükemmel değildi.

Gretchen: Aman Tanrım. Ben gelmiş geçmiş en kötü ablayım. Daphne: Günaydın. ?
Gretchen: Dün geceyi hayal meyal hatırlıyorum. Çok fazla alkol vardı, çok fazla bebek yağı vardı ve senin gittiğine ve geri gelmediğine dair belli belirsiz bir anı vardı.
Gretchen: :(
Gretchen: Ben miydim? Sarhoşken etrafta olmak o kadar sinir bozucu mu?
Gretchen: Biri bir şey mi söyledi? Çekici indirmem gerekiyor mu?
Daphne: Ha-hayır, kimse duygularımı incitmedi. Sadece ben incittim. Gretchen: Emin misin?
Daphne: Tüm o içkilerin arasında olmak zordu. Güçlü olabilmek için ayrıldım.
Gretchen: Oh Tanrım. Daha önce berbat bir kardeş olduğumu mu düşünüyordum? Çünkü şimdi on kat daha kötü hissediyorum.
Gretchen: Rehabilitasyondan çıktın ve seni bekarlığa veda partisine davet ettim!
Gretchen: Ben en kötüsüyüm. Çok özür dilerim!
Daphne: Sorun değil, gerçekten. Ve bunu uzun zamandır planlıyordun. Ne olursa olsun beni davet etmen çok hoştu.
Gretchen: Sadece birlikte takılmak istedim, anlıyor musun? Hepiniz ünlü olduğunuz için artık hiç görüşemiyoruz.
Daphne: Seninle daha çok takılmak isterim. Ciddiyim. Önümüzdeki birkaç ay NYC'deyim ve ailemi özlüyorum. Audrey için sorun olur mu?
Gretchen: Yapsa da umurumda değil! Seni utanmadan bu akşamki prova yemeğinde bana yardım etmen için davet ederdim ama sanırım bu çok fazla şey istemek olur. . . .
Daphne: Haklısın, bu oldukça utanmazcaydı. :)
Gretchen: Fırıncıları kovdum, bu yüzden önümüzdeki 10 saat boyunca durmadan mutfakta olacağım, Tanrı yardımcım olsun.
Daphne: Aw. Tamam, bir saate kadar orada olurum.
Gretchen: Sen en iyisisin. Ve bonus: Biz pişirirken bunları yemeyeceğini biliyorum çünkü o seksi antrenörün tam bir köle sürücü!
Daphne: Har de har.

Daphne kırmızı bir buz kırmaya çalışırken tepesinde bir matkap gıcırdıyordu.

Kadife kek, onu ürküttü ve neredeyse elindeki krema torbasını düşürmesine neden oldu.

"Aman Tanrım," diye haykırdı Gretchen, sesi her kelimedede daha da yükseliyordu. Elindeki spatulayı tavana doğru salladı. "Yarına kadar bitirmezlerse o pislikleri öldüreceğim!"

"Bütün bu gürültü ne için?" Daphne sordu, Kapkeklerden birinin üzerine eğilerek dikkatlice krema sürmeye başladı. Süslemelerden o sorumluydu, çünkü Gretchen pişirme işine "yardım etmesinin" her şeyden çok sorun yaratacağını söylemişti. Buna aldırmadı; büyük mutfakta oturup kekleri, bûche de Noël'i, daha fazla krokan ve şekerli kurabiye ağacını dondurmak eğlenceliydi. O zamandan beri

Noel'de Gretchen yemek yapmayı çok sevdiğinden, misafirlerini oturarak yemek yerine tatlılarla ağırlıyordu. Ve Daphne ise puding dolu eggnog kekleri, yasaklanmış ikramlardan bir lokma bile yememişti. Dün geceki kıl payı kurtuluş onun için yeterliydi. Wesley'i ve onun iç karartıcı hikâyesini düşünmeden edemiyordu; işine bu kadar bağlı olmasına şaşmamalıydı. Wesley'nin

başka bir şey. Bu onu onun için üzüyordu; dünyada onu önemseyen kimse yok muydu?

Onun dışında tabii ki.

Belki ona bir hediye alırdı. Ama ne alacaktı? O gün Noel arifesinden önceydi ve alışveriş yapmamıştı. Ugh. Normalde her şeyi asistanı hallederdi ama Snoopy ailesini ziyaret etmek için bir ay izin almaya karar vermişti ve Daphne tatili düşünmemişti bile. Sonra tekrar, o normalde iş arkadaşları dışında alışveriş yaptığı kimse yoktu-

"Su hasarı," dedi Gretchen öfkeyle yumurta aklarını çırpma teliyle çırparken.

"Ha?" Daphne başını kaldırıp keklerle baktı.

Gretchen tekrar tavanı işaret etti. "Hunter'ın ofisinin yanında su hasarı var. Ben görmedim ama çok kötü olduğunu söylüyor. Ekip birkaç haftadır orada." Başını iki yana salladı. "Hunter düğünden önce bitireceklerine dair bana söz vermişti. töreni."

"Eminim halledeceklerdir," diye yatıştırdı Daphne. Şu anda sakın olanın kendisi olması ne garipti ve Gretchen çılgına dönmüştü. Normalde tam tersi olurdu.

Gretchen yumurta aklarını tekrar çırparken, "Söylediklerini düşündüm," diye yorum yaptı.

Ha? "Ne hakkında?"

"Bilirsin işte..." Gretchen omuz silkti, çırpma teli dakikada bir mil gidiyor. "Eğer bir sorun olduğunu anlarsam ne yapacağım hakkında. Mesela, ilişkiyi keser miydim? ya da bir şeyi değiştirir mi?" "Öyle mi?"

Başını salladı. "Ve . . . Hala onunla evlenmek istiyorum. Ona güveniyorum. Beni asla aldatmayacağını biliyorum, bu yüzden

korkunç bir şey. Ona güveneceğim, onu seveceğim ve başımıza ne gelirse gelsin birlikte göğüs gereceğiz."

Daphne gülümsedi ve kekinin üzerindeki kalın krema girdabını bitirdi. "Kulağa harika geliyor."

"Ben de. Peki ya sen ve Eğitimci Beefcake?"

Daphne kız kardeşine baktı. "Onun kaslı olduğunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü o bir eğitimci."

İyi bir noktaya değindin. Daphne içini çekti ve bir kek daha buzlamaya başladı. "Ona sıırıslıkla aşığım ve o da benim bir iş olduğumu düşünüyor. Başka bir şey değil."

"Bu berbat."

"Evet."

Gretchen köpüklü yumurta aklarını yeni bir kaseye boşaltmak için çırpma işlemine ara verdi. "Onu bu akşam yemeğe getir ve

süper dar bir şeyler giy. Ona ateşli, seksi Spor salonundaki Daphne yerine Daphne. Bir erkeği nasıl yakalayacağını biliyorsun, seni iş üstünde gördüm. Ona ilgilendiğini göster, o da seni avucunun içine alsın."

Daphne kekin ortasında durakladı. "Prova yemeğine davetli miyim?"

"Artık öylesin." Gretchen muzipçe sıırttı. "Bu değil mi? Ve iyi haber şu ki, bunu ben yapıyorum. kendim, böylece listeye iki tane daha ekleyebilirim." Kek tepsisini inceledi ve sonra yüzünü buruşturdu. "Yine de yanınızda havuç çubuklarıyla gelmek isteyebilirsiniz. Sanırım eggnog menüdeki en yağısız şey."

Daphne nefesini içine çekerek aynada kendini eleştirel bir gözle inceledi. Kalçalarının üzerine geçirmeye çalıştığı kırmızı kılıf elbise, sandığından daha zorlu çıkmıştı. düşündü. Dönerek elbisenin arkasına baktı. Elbisenin içinde sütyen ve onu neredeyse tangasına kadar çıplak bırakan şeffaf bir file vardı, ama yine de biraz mütevazı olmaya yetecek kadar malzemesi vardı. Biraz. Fermuara gelince? Ne kadar uğraşsa da kendi başına çalıştıramazdı. çok uğraştı. Sineye çekip yardım çağırma zamanı.

Bunu yapabiliirdi. Erkekleri her zaman baştan çıkarırdı. Daphne Petty, dünya çapında bir süperstar. Peki neden bu düşünce

Oldukça metanetli bir kişisel antrenör ve yaşam koçunu baştan çıkarmak onu endişelendiriyor mu?

Muhtemelen onun fikri önemliydi ve pek çok insanıninki önemsizdi. Peki ya bu işi batırırsa? Onun arkadaşlığını kaybetme tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Ve bu onu korkutuyordu.

Daphne insanları şaşırtmakta iyiydi. Onları elinde tutmakta iyi değildi.

Aynadaki yansımasını tekrar inceledi, sonra dudağını ısırdı. Bu elbiseyi değiştirebilir ve onunla buluşabiliirdi.

aşağıya inip hiçbir şey olmamış gibi davranabilirdi ... ya da boğayı boynuzlarından tutabilirdi.

Daphne tereddüt etti, sonra yansımasını işaret etti. "Buna sahipsin, seni vahşi kaltak. Kim olduğunu unutma." Aynaya doğru sert bir baş hareketiyle döndü ve yatak odası kapısı. Manhattan'da kiraladığı çatı katı büyüktü ama Wesley'nin tam olarak nerede olacağını biliyordu.

Spor salonu tabii ki.

Koridorda kendinden emin adımlarla yürüyordu. Bir kadın her gün topuklu ayakkabılar giyer ve dairesinde dolaşırken ince elbisesinin arkasını açık bırakırdı. Makyajı mükemmeldi - gösterişsiz bir kedi gözü - ve saçları şenlikli bir şekilde toplanmıştı. büyük beyaz bir hediye fiyonku. Fermuarı hariç her şeyiyle tatile hazırdı. Şimdi tek ihtiyacı olan sevgilisinin sıraya girmesiydi.

Spor salonuna temkinli bir şekilde yaklaştı ve Wesley'nin ne yaptığını görmek için kapıdan içeri baktı. Spor salonunun yanındaydı.

ağırlık rafında, elinde bir kâğıtla notlar alıyordu. Son birkaç aydır onunla birlikte çalıştığı için onun neyi, kaç tane kaldırdığına dair dikkatli kayıtlar tutmayı sevdiğini biliyordu. Wesley her zaman çok temkinliydi.

Henüz onun değildi. Sadece çok fazla umudu vardı.

Daphne durakladı, sonra çelik gibi bir nefes aldı ve kapıyı açtı. İçeri girerken yüzünde rahat bir ifade vardı. "Hey, Wesley, fermuarımı çeker misin?"

Döndü, not defterini yere bıraktı ve gözlerini kırpıştırarak durdu. Bakışları onun üzerinde bir aşağı bir yukarı gezindi. elbisesinin önünü tutan eli, ayaklarını süsleyen uzun ince topuklu ayakkabıları, sonra tekrar yüzüne baktı. "Elbette."

Bu küçük tepkiden çok fazla anlam çıkarmaya çalışmamaya karar verdi, arkasını döndü ve ona çıplak sırtını ve dikkat bekleyen fermuarı verdi. Adam hiçbir şey söylemedi ama adam fermuarın tırnağını kavrayıp yavaşça yukarı çekerken kadın onun yakınlığının son derece farkındaydı.

"Yarın benim artı-birim olmak ister misin?"

"Yarın mı?"

Soğukkanlı davrandı. "Düğün için bir randevuya ihtiyacım var." "Tabii, gelebilirim."

Tanrım, sesi pek heyecanlı gelmiyordu. Yine de sorun değildi. En azından yalnız gitmek zorunda kalmayacaktı. "Teşekkürler."

"Tabii ki." Fermuar omuzlarına gelene kadar vücudunda uğuldadı. "Burası biraz dar."

Tanrım, bu iç karartıcıydı. "Çok mu şişmanım?" O Sanki tutuşu bir şekilde fermuarını açabilecekmiş gibi umutsuzca ona ulaşmaya çalıştı. "Bunca burpee'den sonra elbisem için çok mu şişmanım?"

"Saçmalama," dedi Wesley. "Omuzlarına oturmuyor çünkü kas kazanıyorsun, yağ değil. Harika görünüyorsun Daphne ve her geçen gün daha da iyi görünüyorsun. Cesaretiniz kırılmasın."

Yani onun harika görüldüğünü mü düşünüyordu? Zevk
koştı
ve rahatladı. Belki de bu bir hata değildi. Belki de ondan
gelen ince ipuçlarını kaçıırıyordu.

başından beri oradaydı. Daphne döndü ve ona baktı. O kadar yakınında duruyordu ki tenindeki ter kokusunu neredeyse alabiliyordu ve bu çok seksiydi. O halde anlaşılmayı mühürlemesi gerekiyordu. Adamın, kendisinin ilgiliydi. Eli onun omzuna gitti ve parmak uçlarında durarak ağzını onunkine doğru eğdi.

Geri çekildi ve ona şaşkın bir bakış attı. "Ne yapıyorsun, Daphne?"

Vazgeçmedi, sadece gömleğini biraz daha çekiştirerek onu kendine doğru çekti. "Seni öpmeye çalışıyorum."

Bakışları önce kızın ağzına, sonra da yüzüne kaydı. Adam geriye doğru bir adım attı ve kadın tökezleyerek kendini yakaladı. "Biz
Bunu yapamam."

"Yapamaz mıyız?" İçten içe ölecek gibi hissetmesine rağmen sesindeki kahkahayı korudu.

Wesley alçak ve yumuşak bir sesle, "Ben senin eğitmenin ve yaşam koçunum," dedi. Ellerini kızın omuzlarına koydu ve

onları biraz sıktı. "Ben senin akıl hocanım. Nihai güvenle dolu bir ilişkimiz olmalı."

"Var!"

"Ve eğer romantik bir ilişkimiz olursa bu değişecek. İlişkimiz değişecek ve bence değişmemeli çünkü senin için işe yarıyor. Senin güce ihtiyacın var. Şu anda bir erkek arkadaş değil."

Ağlayacak gibi hissetti. Ona karşı hissettiği tüm bu duygular, tüm bu özlem ve yakınlık? Belli ki tek taraflıydı. "Neden ikisine de sahip olamıyorum?"

Wesley içini çekti ve ellerini indirdi. "Yeni yıldan önce bir şey söylemek istemedim ama sanırım şimdi tam zamanı. Şirketle konuşuyordum ve Yaptıklarından çok memnunlar. Normale dönmek için yeterince iyi olduğunu düşünüyorlar. Snoopy'nin bilgilendirildi ve benim koçluk görevlerimin çoğunu üstlenebilir ve haftada birkaç gün gelip seninle çalışması için yerel bir antrenör tutabilirsin."

Daphne'nin nefesi kesildi, geri çekildi. Eli göğsüne gitti. "Beni terk mi ediyorsun?"

Geniş yüzünde bir acı belirdi. "Hiç de öyle değil. Bunun kısa vadeli bir anlaşma olduğunu biliyorduk, Daphne. Hayatını toparlamana ve parçaları bir araya getirmene yardım etmek için buradayım.

Çok iyi gidiyorsun ve bu yüzden kısa süre içinde bağlantıyı kesmemiz gerekiyor." "Anlıyorum."

Boğazındaki düğüm çok büyüktü. "Ne olmuş yani? Los Angeles'a geri mi döneceksin?"

Tıraşlı başını garip bir şekilde ovuşturdu. "Benim için sıraya girmiş başka bir müşteri var. Şu anda rehabilitasyonda ama Şubat'ta çıkacak."

Ağlayacak gibi hissetti. "Yani beni terk ediyorsun. Herkesin yaptığı gibi."

Gülümsemedi bile. Denemedi bile. O gibi görünüyordu hissettiği kadar mutsuzdu. "Sen güçlüsün, Daphne. Artık bana ihtiyacın olduğundan emin değilim. Son zamanlarda yaptığın seçimler? İyi seçimler. Müziğine odaklandın. Antrenmanların mükemmel. Yediklerin yerinde.

Ailenizle olan ilişkinizi onarmaya çalışıyorsunuz. Bunların hepsi harika şeyler, Daphne. Kendini kulüpten çıkardığında, bu bana senin hazırdık." İri yüzündeki ifade nazikti. "Artık bana ihtiyacın yok."

Delirmiş miydi? Onu terk edeceği, uyandığında günü onunla geçiremeyeceği düşüncesi bir ceza gibi geliyordu. Antrenmanları ya da havuçlarla ilgili dırıdırırlarını özlemeyecekti. Onun bitmek tükenmek bilmeyen desteğini özleyecekti.

kararlılığını, onu gülümsetmek için elinden geleni yaptığında bile sert davranmaya çalışmasını. İtişmelerini özleyecekti-ilişkiyi çekerdi. Onun eline dokunduğu o nadir anları ya da birlikte geçirdikleri sessiz akşamları özlüyordu. saatlerce konuştuk.

En iyi arkadaşını ve dünyada en yakın olduğu kişiyi kaybediyordu, çünkü sonunda kendine çeki düzen vermişti. Bu hiç adil görünmüyordu. "Peki bir yıl daha benimle kalman için ne gerekiyor? Nüksetmesi mi? Gidip kokain alıp burnuma mı çekeyim? Yoksa ot yeterli mi? Geçit uyuşturucusu mu? Biraya ne dersin?" Kelimeler çirkin geldi

bunları söylerken acı çekiyordu ama duracak gibi görünmüyordu. "Ya da bir çikolataya ne dersin? Lanet bir kek?

Çünkü iyi ve temiz davrandım ve açıkçası bunun sonunda bana kazandıracığı tek şey hiçbir şey olmayacak!"

Yüzündeki ifade inanılmaz derecede üzgündü ve sözlerinden hemen pişman oldu. "Bunu kastetmiyorsun, Daphne. Ben istiyorum diye temiz olamazsın. Sen temiz olmayı seçtiğin için temiz olmalısın."

"Biliyorum! Biliyorum lan!" Burnunun kenarını sıktı. Baş ağrıyordu. Kalbi daha da çok acıyordu. O bir Ağlamaya hazırda ama makyajını yenilemeden yapamazdı. Yıllarca gösteri dünyasında yer aldıktan sonra öğrendiği bir şey varsa o da gözyaşlarını nasıl tutacağıydı.

"Seni incitmeye çalışmıyordum, Daphne-" Ona doğru uzandı.

Başını salladı ve sarsılarak uzaklaştı. "Unut gitsin Wesley. Boş ver. Bu gece gitmem gereken bir parti var." Ayarladı uymayan elbise. "İçinde aşırı miktarda çikolata olan ya da olmayan bir tane. Bu gece de benimle çıkmak ister misin?"

Ona attığı kasvetli bakış kalbini kırdı. "Sence yapmalı mıyım?"

"Sanırım eğer değilsen, benim ne olduğumu bilemezsin. hiç iyi değil. Ve şu anda iyi olmak için pek bir nedenim yok gibi görünüyor." Döndü ve tepinerek uzaklaştı.

Elini tuttu ve birkaç adım sonra onu durdurdu. "Daph-"

"Kes şunu, Wesley." Kahretsin, bu gidişle gerçekten ağlayacaktı.

"Bunu benimle ilgili hale getiriyorsun," dedi. "Bu benimle ilgili değil. Seni öpemediğim için benden intikam almak için çikolata yemek ya da uyuşturucu kullanmakla ilgili değil. Bunun seninle ilgili olması gerekiyor. aşk." Kızın kaşları havaya kalktığında göğsünü işaret etti. "Bu kişi için değil." Uzandı ve göğüs kemiğine dokundu. "Bu kişi için. En son ne zaman onu sevdin mi, Daphne?"

Kahretsin, şimdi gerçekten ağlayacaktı. Elini adamın elinden çekip aldı. "Şu anda senin yaşam koçu saçmalıklarına ihtiyacım yok, teşekkürler," dedi kısık sesle. "Sonra görüşürüz. Ya da görüşmeyiz. Burada işimiz bittiğine göre gitmekte özgürsün."

"Yarın yine seninle çıkacağım." "Her neyse."

Bu sefer kız uzaklaştığında, adam gitmesine izin verdi. Ve bir şekilde bu işleri daha da kötüleştirdi.

Bu kişi için. Onu en son ne zaman sevdin, Daphne?

Tanrım. Neden söylediği her şey gülle gibi çarpıyordu? En son ne zaman kendini sevmişti? Ceketini kapıldığı gibi bir aynanın önünden geçti ve dışarı çıktı. daire. İyi görüldüğünü tahmin ediyordu. Ama tek gördüğü, bitmek bilmeyen makyaj sanatçılarına

sorunları vardı. Kostüm tasarımcılarının peruk takmasını talep etmesine neden olan ince, gevşek saçlarını gördü. Çok kalın ve artık çok kaslı olan vücudunu gördü.

bir albüm kapağında ağır bir şekilde fotoşoplanmış. Enjeksiyon gerektiren ince bir üst dudak gördü, bir yapımcının

bir zamanlar ona yüzünün her şeyden çok yumurtaya benzediğini söylemişti. Bir zamanlar çıktığı bir aktör için yeterince büyük olmayan memeler ve bir aktör için çok büyük olan bir karın gördü.

Birkaç aydır birlikte olduğu yapımcıyı. O gördü

Birazcık sallansa magazin basınının bayram edeceği çıplak kollar ve güçlü dörtlülere sahip ama muhtemelen

Eğer gün ışığına çıkabilselerdi, bu 'en kötü bikini vücutları' meseleleri.

Daphne düşünceli ve üzgün bir şekilde yüzüne dokundu. Aynada bir insan görmeyi ne zaman bırakmış ve sadece bir grup kırık parça görmek? Neden sadece müziği sevmiyor ve artık bununla ilgili olamıyordu?

Şirketin onun iri vücudunu gizlemek için bir "sanat" çekimi yapmayı planladığını biliyordu. Ne olduğunu biliyordu

"sanat" çekimiydi. Saçının ya da yüzünün yakın çekimi olacaktı, başka da bir şey olmayacaktı.

Artık sıfır beden değil, on bedendi. Los Angeles'ta Wesley hariç herkese göre şişmandı, Wesley ise sadece kas yapıp yapmadığıyla ve vücuduna doğru şeyleri koyup koymadığıyla ilgileniyordu.

Vücut.

Oh, Wesley. Neden ona bir şans verecek kadar onu sevedim?

Eğer onu sevmiyorsa, ondan kendisini sevmesini nasıl bekleyebilirdi ki? Kollarını ceketinin içine soktu ve kapıdan çıktım. Başka birinin sonsuza dek mutlu olmasını kutlama zamanı. Kız kardeşleri arasında en başarılı olanın o olmasına rağmen bir türlü aşkı bulmuş gibi görünüyor.

Ertesi Gün (Çok Erken)

Gretchen gözlerini tavana dikmiş, uyuyamıyordu.

Bugün evleniyordu.

Bugün, Bay ve Bayan'ın yarısı olacaktı.

Buchanan.

Bugün Hunter'ın sırrı ortaya çıkacaktı. Ortaya çıkmak zorundaydı. Bugün onların düğün günüydü. Ve öyle ya da böyle sonuçlarına katlanmak zorunda kalacaktı.

Ve eğer ortaya çıkmazsa ... bunun sonuçlarıyla da uğraşmak zorunda kalacaktı.

Hayatının aşkına baktı. Adam uyuyordu, yüzü onunkinin yanındaki yastığın üzerindeydi, elleri ikisinin arasındaydı, sanki ona dokunmaya ya da ihtiyacı olduğunda onu korumaya hazır gibiydi. Yüzündeki yara izleri ay ışığında gölgeleniyor, onu bitkin gösteriyordu ama ona göre çok güzeldi.

Onu seviyordu. Ve tamamen dehşete düşmüştü. Dehşete kapılmıştı.

Belki de bir hata yapıyordu ve sırrı korktuğu kadar korkunç olacaktı. Düğününün bir Noel canavarlığı olacağından ve başka her şeyden korkuyordu.

oraya atmıştı. Bir yıllık planlama ve takıntıdan sonra korkunç bir şeylerin ters gideceğinden korkuyordu.

Sunağa varıp da

Aslında hayır, boşboğaz, her şeyi birbirine uyduramayan bir kızilla evlenmekle ilgilenmiyordu. Çünkü birlikte yaşamak bir şeydi. Ama evlilik? Evlilik büyük bir olaydı.

Evlilik öncesi anlaşmaları da yoktu. Evlenmeden önce Çünkü onun parasının peşinde olduğunu düşünmesini istemiyordu. Adam bu fikirle alay etmiş ve kadın konuyu tekrar açtığında da ona kızmıştı. Bu yüzden ölmesine izin vermişti, ama şimdi endişeleniyordu.

Eğer onunla evlenirse, onunla evlenmeyi gerçekten ama gerçekten istemeliydi - siğiller ve her şey - çünkü yüzük parmağına takıldığında onun parasının bir yığınına almaya hak kazanacaktı. Ve, şey,
Bu onu tedirgin ediyordu. Ya fikrini değiştirirse? Ya daha fazla zorlamadığı için kızarsa?

Ya, ya, ya?

Hunter'ı uyandırmamak için mümkün olduğunca dikkatli bir şekilde yataktan kaydı. İşe yaramadı; parmakları hemen kolunun üzerinden geçti. "Gretchen?" Sesi seksi, uykulu bir mırıltıydı ve kadının her yanını titretti.

"Ekmeğe başlayacağım," dedi ona. "Onu almalıyım bir süredir prova çekmecesinde bekliyor, bu yüzden erken başlamam gerekiyor."

Başparmağı nazik bir okşayışla tenini sıyırdı. "İyi misin, aşkım?"

"Evet! Sadece pişirmeyi düşünüyordum." Eğildi ve ona hızlı bir öpücük verdi. "Uyumaya devam et." Terliklerini ve bornozunu giydiğinde Hunter çoktan derin bir uykuya dalmıştı.

tekrar uykuya daldı. Ona karşı bir sevgi dalgası hissetti ve sonra endişenin geri döndüğünü hissetti. Gidip biraz hamur açma zamanı.

Bir saat kadar sonra, panettone somunları için altı kase dolusu hamur kabarmıştı, elinde bir kahve vardı ve aklı hala kapanmıyordu. Kendini tehlikeli bir şekilde kontrolden çıkmış hissediyordu, sanki daha sonra kopacak fırtınadan önceki sessizlik gibiydi. Midesi dehşetle doluydu ve bir türlü bir şeylerin ters gideceğini hissediyordum. Bir şeyler hep ters gider, değil mi?

Kahvesini aldı ve koridorun sonundaki özel çalışma odasına yöneldi. En sevdiği çalışma odasına en yakın olanıydı.

Yemek tariflerini ve karalamalarını odada tutardı.

Igor'un en sevdiği yatağı da orada tutuyordu.

içeri girdiğinde kıvrılmış uyuyordu. Gretchen kedisinin yanına gitti ve dalgınca onun kadifemsi kulaklarını okşadı.

Düğün hediyesi gelmişti. Hunter'ın arkadaşlarından ve sağdıçlarından biri olan Sebastian'a yaptırdığı resim nihayet

bitmişti ve o da endişe içinde resme bakıyordu. Tablonun kendisi muhteşemdi.

saten bir yatakta yüzüstü yatarken, çarşafların çıplaklığını ustaca gizlediği yağlı boya bir portresi. Sebastian bir şekilde onu normalde olduğu gibi kıvrırcık ve dağınık göstermek yerine flörtöz ve seksi göstermeyi başarmıştı. Saçları yumuşak, kıvrık kıvrıktı ve portreden dışarıya bakarken gözlerindeki bakış çok etkileyiciydi.

Gretchen bunun onu temsil etmediğinden endişeliydi. Belki de yeterli bir düğün hediyesi değildi. Biriyle evleniyordu.

lanet milyarder. Cömert hediyelere alışkındı. Kendine ait on arabası ve en az bir o kadar da evi vardı. Kadının omurgasında bir endişe titreşimi belirdi. Adam istediği her şeyi satın alabilirdi; bir şeyler bekliyor olabilir miydi? düğünleri ve Noelleri için arkadaşının çizdiği bir portresinden daha fazlasını mı istiyor?

Uh oh. Ona bir yetişkin eşdeğeri mi veriyordu? Ev yapımı hediye mi? Fotoğrafı arkadaşına çektiği için mi?

Ona bir fotoğrafını vererek narsistlik mi yapıyordu?

Aman Tanrım. Ya Noel için yeterli bir hediye değilse? Belki günün düğün kısmını karşıladı ama Noel kısmını karşılamadı? Neden düğününü bir aptal gibi Noel'e sıkıştırmak zorundaydı ki? Neden Ocak ortasına kadar bekleyemez miydi? Ya da Şubat? Fark eder miydi?

Ama işler o kadar uzamıştı ki artık çaresizdi. Hunter'la evlenmek istiyordu ve

Ne kadar gecikirse, onun hakkındaki fikrini değiştirme şansının da o kadar artacağından endişeleniyordu.

"Sanırım kusacağım, Igor," diye fısıldadı.

Kedi çıplak, tel gibi küçük kuyruğunu sinirli bir şekilde yere vurdu.

Evet, bu doğrudu. Kedi bile onu buldu.

Şu anda rahatsız edici. Kulaklarını son bir kez okşadıktan sonra kahvesiyle birlikte pencere kenarındaki koltuğa geçti. Geceye hızlı bir bakış kar yağdığını gösteriyordu ve

Çok kar yağıyordu. Çünkü tabii ki yağıyordu. Noel'di

Arife günü ve akli başında hiç kimse sabahın dördünde yemek pişirmek için kalkmaz. Tatil günlerinde karın bir önemi olmamalı.

Çünkü insanlar evde pijamalarıyla kalıyorlardı ama hayır, düğününü bugün yapmak zorundaydı. Hunter'ın kar küreme aracı var mıydı? Neden daha önce kar küreyicileri hakkında bir şey biliyor muydu? Başka her şeyi düşünmüştü, değil mi?

Telefonu çaldı.

Daphne: Erken olduğunu biliyorum ama uyuyamıyorum.
Pişirme arkadaşı istersen haber ver.

Mesajı görünce neredeyse ağlayacaktı. Daphne'nin geri dönmesi harikaydı, sadece çıldırabileceği bir kişi daha olması için bile olsa. Çabucak mesaja cevap verdi. Çok değil Erken saatlerde panetton yapıyorum, bana katılabilirsiniz.

Daphne: Pane-ne? Boş ver, ne olursa olsun geleceğim.
Erken kalkmışsın! Uyuyamadın mı?

Gretchen: Anksiyete beni yavaş yavaş delirtiyor.

Daphne: Yavaş bir süreç olduğunu düşünmen çok hoş.

Gretchen homurdandı.

Daphne: Sadece bugünü atlatmalısın, abla. Bir taksi bulur bulmaz orada olacağım.

Gretchen: Teşekkürler, Daph.

Sadece bugünü atlatmalısın. Söylemesi yapmaktan daha kolay.

Kahvesini bıraktı ve kedisini kucaklamaya gitti ama kedi kaçtı. Tanrım, bunun kötüye işaret olmadığını umuyordu. Bugün iyi geçecekti, değil mi?

Geçen her saatle birlikte işler daha da kötüye gitti. Ve verilen

Öğleden sonra ikiye kadar evlenmeyecekti, bu da işlerin ters gitmesi için çok fazla saat bırakıyordu. Sonraki Gretchen, Noel arifesinde evlendiğinde töreni çok erken yapmaya karar verdi, böylece günün geri kalanında dinlenebilecekti.

Gretchen düğün hazırlıkları yüzünden o kadar gergindi ki panettonlarına maya eklemeyi unutmuş ve sonuç olarak altı partiyi de çöpe atıp baştan başlamak zorunda kalmıştı. Kar yağmaya devam ediyordu, Buchanan Malikanesi'nin dışı mükemmel bir kış harikalar diyarına dönüşmüştü ... eğer Gretchen

iki yüzden fazla misafirin gelmesini bekliyorduk.

Sabah dokuzda düğün pastasının orta katı çöktü.

Saat dokuz buçukta, bakanın Boston'da mahsur kaldığı ve uçuşunun iptal edildiği haberini aldı.

Saat onda kuaförü aradı ve arabasının bir kar küreme aracı tarafından gömüldüğünü ve gelemeyeceğini söyledi. Onun

On dakika geçmeden makyajcı bayan aradı ve aynı sorunu dile getirdi.

Bir önseziyle gelinliğini denedi. Beli çok dardı. Aylarca diyet yapmaya çalıştıktan sonra kilo almıştı. Almıştı. Endişelendiği tüm o pastalar, kurabiyeler ve krokanlar yüzünden olmalıydı. O da

Tabii ki tadına bakacaktı. Ve bir sürü şeyin tadına bakıyordu.

Ve şimdi, iki gün önce son provasını yapmış olmasına rağmen, bir şekilde elbisesi için fazla şişmandı.

Ondan sonra, uzun uzun ağlamak için kendini odasına kilitledi. Ne de olsa nasıl görüldüğünün ne önemi vardı ki? Peçesinin altında bir cadı olacaktı.

En azından içine sığabilirdi.

"Bir şey yapmalı mıyız?" Gretchen'ın ağlama sesi koridorda yankılanırken Daphne fısıldadı yatak odasının kapısının dışında.

"Ne gibi?" Greer, çok hamile, çok küçük nedime Daphne'ye endişeli bir bakış attı. "Gelinlerle ve gelinzilla hareketleriyle uğraşmaya alışkınım, ama bu

sadece . . . ötesinde." Planlama rehberini kavradı ve endişeli bir iç çekti. "Bazı şeyler için stres yaptığını biliyorum,

Ama bunu sorduğumda hep güler. Sinir krizinin eşiğinde olduğunu fark etmemiştim." Taylor parmaklarını dudaklarına bastırdı, endişeliydi. "Nedime elbiselerimizi değiştirmeli miyiz? Düğün iptal mi oldu?"

"Hayır, değişmeyin! Bunun geçeceğine eminim," dedi Greer ve Daphne'ye tedirgin bir bakış daha attı. "Audrey nerede?"

"Hasta," dedi Daphne. İkizi, bebeği ve muhteşem kocasıyla birlikte gelmiş ve hemen kusmak için banyoya gitti. Görünüşe göre hem sabah bulantıları hem de gıda zehirlenmesi yaşıyordu, bu da onu Gretchen'in sinirlerine yardımcı olmak için işe yaramaz hale getiriyordu. Gretchen'in Diğer nedimeler ne yapacaklarını biliyormuş gibi Daphne'ye bakıyorlardı.

Kahretsin. Bir şeyler denemek zorundaydı. Onlar kardeşti. Eğer arkadaşlar şu anda işe yaramazsa, en azından yapabileceği tek şey Gretchen'i ikna etmeye çalışmaktı. O da kapıyı çaldı. "Gretch? Selam, ben Daph. Beni içeri al da konuş."

"Siktirin gidin," diye ağlamaklı bir ses geldi kapının diğer tarafından. "Herkes defolsun. Asla dışarı çıkmayacağım."

"Bu biraz dramatik, sizce de öyle değil mi?" Daphne endişeli nedimelere her şeyi halletmiş gibi gülümseyerek, "Bu biraz dramatik değil mi?" dedi.

"Umurumda değil. Burada yaşlı ve yalnız öleceğim."

Evet, Gretchen kesinlikle dramayı seviyordu. Daphne parmaklarını tekrar kapıya vurdu. "Neler olduğu hakkında benimle konuşmayacak mısın? Peki ya Audrey?" Daph

ona bir kusmuk kovası getirecek ve Gretchen'in ortaya çıkması için ne gerekiyorsa onu kapının önüne park edecekti. Bugün düğün günüydü. Histeri için zaman yoktu.

Ancak Audrey'nin tehdidi Gretchen'in daha çok ağlamasına neden oldu. "Belki Hunter?" Brontë sessizce önerdi.

Daphne de az önce aynı sonuca varmıştı. Başını salladı ve kapıdan uzaklaştı. Bazen konuşulacak en iyi kişi, en çok konuştuğunuz kişiydi. duygusal olarak yatırım yaptınız. Söyleyecekleri şey sizi mahvedecek olsa bile, bazen söylenmesi gerekirdi.

Sadece bana ve Wesley'e bak.

Buchanan Malikânesi'nin koridorlarında yürürken bunu düşündü. Kendini garip bir şekilde daha iyi hissediyordu. Wesley'e nasıl hissettiğini itiraf ediyordu. Reddedilmişti ve bu onu incitmişti. Adam onu terk ediyordu ve bu da canını yakıyordu.

Ama her şey ortadaydı. Artık nasıl hissettiğini saklamak zorunda değildi. Bunca zamandır taktığı maskelerden biri daha düşmüştü ve artık kendini iyi hissediyordu. Onun Kalbi acımişti ve dün gece acı acı ağlamıştı. prova yemeğinde (ve Gretchen ile Hunter birbirlerine tatlı bakışlar attıklarında birkaç kez) ama bugün kendini arınmış hissetti. Bütün, acılı ama arınmış. Eğer o da onu sevmiyorsa, bunu yapamazdı. Ve eğer Gretchen Evlenme konusunda tereddütleri varsa, işler çok ilerlemeden ve olduğundan daha karışık hale gelmeden Hunter'a söylemesi gerekiyordu.

Ev zarif tatil dokunuşlarıyla dekore edilmişti ve önünden geçtiği her masa güllerle doluydu.

Mor güller, pembe güller, kırmızı güller. Onlar olmalı Gretchen ve Hunter için bir tür anlam ifade ediyordu ama Daphne bunun ne olabileceğini bilmiyordu. Belki de Gretchen

güllere karşı bir şey geliştirdi. Belki Hunter, Gretchen'a çıktıkları dönemde bir sürü gül göndermiştir.

Tanrım, ya Gretchen Hunter'la evlenme fikrini değiştirseydi? Yıkılırdı. Adamla ilk kez dün gece prova yemeğinde tanışmıştı. Adam ...

beklediği gibi değildi. Yara izleri daha derindi. ve düşündüğünden daha acımasızdı ve altlarındaki adam sert ve oldukça acımasız görünüyordu. Bu onun yanındayken kendini yaramaz bir çocuk gibi hissetmesine neden oluyordu, çünkü muhtemelen sadece birkaç yaşındaydı.

Gretchen'dan daha yaşlı. Ama aynı zamanda çok açıktı ki Daphne, Gretchen'a tüm varlığıyla tapıyordu. Ona doğru attığı her bakış, her sahiplenici dokunuş, her jest, hepsi onun

Gretchen Petty'ye tamamen bağımlıydı ve onun için her şeyi yapardı.

Bu da işlerin bir şekilde ters gitmiş olmasını daha da kafa karıştırıcı hale getirdi.

Buchanan Malikânesi'ni oluşturan sonsuz labirent gibi koridorlar, konukların başıboş dolaşmaması için kırmızı kadife iplerle kordon altına alınmıştı ve Daphne kendini evin arka tarafına doğru koşarken buldu. Hizmetkârların açtığı devasa çift kapılar ve misafirlerin içeri girmesini engelleyen kapalı bir geçit vardı.

Fırtınaya dönüşen kar fırtınasından (nispeten) kurtulmuştu. Her nedense yeminlerin okunacağı yer olarak seçilen büyük seraya yöneldi. İçeri girdiğinde bir ısı duvarıyla karşılaştı. Uzakta bir yerde bir jeneratör tıkırdıyor ve fanlar devasa çadırdaki konukların üzerine sıcak hava üflüyordu. Katlanır sandalyeler düzgün sıralar halinde dizilmişti ve sandalyelerin yaklaşık yarısı doluydu. Ön tarafta, güllerle kaplı bir kemer ısıtıcıların altında solmaya başlamıştı ve iki adam

kemerin altındaki küçük dekoratif merdivenlerden iniyordu. Biri Hunter'dı ve takım elbise giymiş başka bir adamla tartışıyor gibiydi. Ön sırada Wesley'nin geniş omuzlarını seçebiliyordu. Her şeye rağmen gelmişti.

Dünden beri. Biraz şaşırmıştı. Cesaret etmişti tatil trafiği ve karda sırf onun platonik randevusu olmak için.

Eğer onun için bir anlamı olsaydı, bu çok hoş olurdu. Bunun yerine, sadece içini acıttı. Onlar sadece arkadaştı ve bundan sonra da öyle olacaklardı. Acı tatlı Hayal kırıklığı geri döndü ve koridorda yürüyerek damada doğru ilerledi.

"Audrey? Giyinmemişsin?" diye seslendi biri.

Hay aksi. Daphne hâlâ kot pantolon giyyordu, makyaj yapmamıştı ve saçını da düzeltmemişti. Tabii ki Audrey ile karıştırdım. Bir parmağını kaldırarak bir dakikaya ihtiyacı olduğunu belirtti. Bu açıklamaktan daha kolay görünüyordu. Ve Hunter'ın yanına koşup koluna dokundu.

Döndü ve çirkin, yaralı yüzü ona odaklandı. Hemen hareketsiz kaldı. "Sorun nedir?"

"Düğünden önce gelini görmemeniz gerektiğini biliyorum ama Gretchen giyinmek için odasından çıkmıyor. Ağlıyor ve kimseyle konuşmuyor. Sanırım gerçekten ters giden bir şeyler var."

Hunter'ın beti benzi attı ve koridorda koşmaya başladı.

Gretchen'in burnu durmadan akıyordu. Elbette, bunun ağlamayı durduramadığı gerçeğiyle bir ilgisi olabilirdi, ama burnunun akması onu gerçekten rahatsız ediyordu. Makyaj masasının üzerindeki narin aynayı eline aldı. Kleenex'i bir burun tıkacı haline getirip bir burun deliğine sokmadan önce yansımasını inceledi. Mendil tutamı burnunun altından gülünç bir çiçek gibi dışarı çıktı ve eşdeğer bir mendili diğer burun deliğine soktu.

Aynanın diğer tarafından kendisine bakan kadın darmadağınktı. Saçları birbirine karışmış, yüzü ağlamaktan kızarmıştı. Burnu gerilmişti ve gelinliği buruş buruştu. omuzlarına dolanmıştı, çünkü arkadan bağlanmıyordu. Bir noktada duvağını atmıştı ve başının bir tarafına çarpık bir şekilde asılmıştı.

Gülünç görünüyordu ama ne önemi vardı ki?

Gözleri sıcak ve şişmiş hissediyordu ve Gretchen ona aynayı itmeden önce mutsuz bir bakış daha attı. Elbette berbat görünüyordu. Bu sadece onun olduğu ortaya çıkan korkunç boktan pastanın üzerindeki krema gibiydi.

Düğün, mükemmel olması için çok uğraştığı ve her açıdan başarısız olduğu düğün.

Birisi soyunma odasının kapısını çaldı ve bir öfke dalgası hissetti. Neden onu rahat bırakmıyorlardı? Acıma partisini tek başına yapmak için mi? "Milyonuncu kez söylüyorum, git buradan."

Kapının diğer tarafından yumuşak bir mırıltı duydu ve insanların ayrılma sesleri. Güzeldi. Bütün nedimelerinin ve en iyi arkadaşlarının kapının önünde toplandığını biliyordu ama ... şu anda onları görmek istemiyordu. O kimseyi görmek istemiyordu. Başını üzgün üzgün oturduğu şezlongun koluna koydu ve gözlerini kapattı.

Kilit tıkladı.

Gretchen kaşlarını çatarak doğrulup oturdu. Kimdi o pislik-

Hunter'ın geniş omuzları kapı aralığını doldurdu ve kapıyı arkasından dikkatlice kapattı. Bakışları Gretchen'in üzerinde sabitlendi ve Gretchen'in ilk düşüncesi onun ne kadar inanılmaz derecede yakışıklı olduğuydu smokininin içinde. Tanrım, buna düzenli olarak dokunabildiği için şanslı bir kadındı. Onun her santimini seviyordu.

Kaşlarını ikiye ayıran beyaz yara izlerinden, bir şey gördüğünde ağzının düz bir çizgi haline gelmesine kadar şu anda olduğu gibi onu rahatsız etti. Kapıyı tekrar arkasından kilitledi ve ona doğru yürüdü. "Gretchen, tatlım. Neyin var?"

Oh adamım, ve burada burnuna mendil sokmuştu. Bugün daha kötü olabilir miydi? Daha az seksi olabilir miydi? "Düğünden önce beni görmemen gerekiyordu!"

"Evet, ama herkese düğün olmayacağını söylüyorsun ve arkadaşların panikliyor." Oturdu yanındaki şezlonga uzandı ve burnundaki mendillerden birini nazıkçe aldı. "Konuşmaya ihtiyacın var mı?"

"Aman Tanrım, yapma bunu Hunter! Bu çok iğrenç." Mendili ondan kaptı ve sinsice diğerini çıkardı ve sonra burun deliklerini ovuşturdu. "Bu hiç seksi değil an."

"Seninle geçirdiğimiz her an seksi olmak zorunda değil Hunter o ağırbaşlı, derin sesiyle," dedi. "Sadece seninle olduğu sürece."

Lanet olsun. Bir anda gözleri doldu ve bir kez daha ağlamaya başladı. "Bu kadar anlayışlı olmayı bırak!"

"Gretchen, aşkım," diyerek onu kendine doğru çekti, beyaz tafta etekleri kırış kırış oldu ve yüzündeki duvağı ve karışık saçları fırçaladı. "Benim düşüncesiz, aptal, mutlu kadınıma ne oldu?"

Gretchen, "Onun yerini psikopat bir hortum canavarı aldı," diye hıçkırdı. Yumruklarını onun göğsüne doğru kıvırdı ve sonra

geri çekildi. "Sana dokunmamalıyım. Takım elbiseni mahvederim." "Takım elbiseyi siktir et." Omzunu sıvazladı. "Ağlamak için seninim devam et."

Ve bu çok tatlı olduğu için, yeni bir gözyaşı turuna başladı, onun güzel yakalarına ağladı preslenmiş smokin. "Düğünümüzün mükemmel olmasını istedim ve bu tam bir muh-muh-mess." Daha çok ağladı çünkü

Bunu yüksek sesle söyleyince daha da gerçek oldu. "The pastam mahvoldu ve krokanlarım bir arada durmuyor ve elbisem üzerime olmuyor ve dışarıda kar fırtınası var ve-"

"Ve ben buradayım," dedi Hunter nazikçe, onun yanağını okşayarak. "Ve sen de buradasın. Ve önemli olan tek şey biziz."

"Bir tren enkazı olduğumu biliyorum," diye burnunu çekti Gretchen. "İlerlemeden önce bazı şeyleri düşünmediğimi biliyorum. Ve ben

Düğünle birlikte değişiklik olsun diye her şeyi doğru yapacağımı düşündüm. Aylarca plan yaptım, böylece son dakikada hiçbir şey beni şaşırtmayacaktı. Diyet yaptım. Akışına bırakmaya çalıştım.

gerçekten. Ve ben denedikçe işler daha da kötüye gitti."

"Son zamanlarda bu yüzden mi bu kadar endişelisin? Beni etkilemeye mi çalışıyorsun?" Şaşırmış görünüyordu.

"Şey, evet. Yani, sen harikasın Hunter. Zenginsin,

güçlüsün, akıllısın ve her şeyi bir araya getirmişsin.
Gerçekten uzun saatler çalışıyorsun ve işinde çok iyisin.
Ben lanet olası bir iş bulamıyorum.

Kendi düğünüm için bile doğru düzgün yemek yapamazken yemek kitabı mı yazayım?" Alt dudağı titredi ve sonra

yüzünü tekrar onun göğsüne bastırdı. "Düğün pastam çöktü. Ortasına puding koymaya çalıştığım için başıma bunlar geldi."

"Puding merkezi mi? Limonlu tercih ettiğini sanıyordum?" "Evet, ama limon sade ve sıkıcıydı ve ben de

düğünümüz sıkıcı olacak." Yine ağlamaya başlayacaktı.

"Benden etkilenmeni istedim Hunter. Bana baktığında olduğun kişiyle gurur duymanı.

evlenirdim ve o zaman kendimi bir hata gibi hissetmezdim-"

"Bir hata mı?" Geri çekildi, parmakları Gretchen'i kendisine bakmaya zorlamak için çenesini arıyordu.

"Gretchen, bütün bunlar da nereden çıktı? Bunun bir hata olduğunu nasıl düşünebilirsin?

hata mı?"

"Çünkü ben şüpheli bir şekilde çalışan bir kadınıym. masaya getirecek bir şeyin yok ve sen seksi bir milyarder misin? Merhaba, benden çok daha iyisini yapabilirsin."

"Bu hayatımda duyduğum en saçma şey." Onun yüzünü, ağlamaklı, şiş, akan burunlu yüzünü avuçladı. "Seni seviyorum, Gretchen. Sen benimle tanışan ilk kişisin. Beni gerçekten gördüler. Diğer herkes yara izlerini fark etmemiş gibi davranıyor ya da göz teması kurmaktan kaçınıyor. Ama sen? Gölgede kaybolmama asla izin vermedin; beni ışığa çekmeye devam ettin ve bana yeni bir hayat ve yeni arkadaşlar verdin. Seni vücudumun her zerresiyle nasıl sevmem?

Nasıl olur da sonsuza dek seninle olmak istemem? Tabii ki seninle evlenmek istiyorum."

Dudağı tekrar titremeye başladı.

"Ve sakın ağlama." Ona doğru eğildi ve dudaklarına hızlı bir öpücük kondurdu. "Vahşi, düşüncesiz, aptal Gretchen'i seviyorum. Kendi düğününü hazırlamaya çalışan bu endişeli, çılgın Gretchen'i mı? Sinir krizi geçirecek."

"Gitmek mi? Sanırım oradayım." Sulu bir sesle

kıkırdadı ve ona doğru sokuldu. Onun burada olması
şimdiden milyonlarca kez daha iyi hissetmesini sağlamıştı.
İşte bu yüzden

birbirleri için mükemmeldi- onu tamamladı. Onu tanıyordu. Onu anlıyordu ve kendini bulmayı başardığı düşüncesiz çıkıntılardan onu vazgeçirebiliyordu. Gretchen içini çekerek ona doğru sokuldu. "Bir Noel düğünü. Sanırım gerçekten delirmiş olmalıyım. Oh, Noel'i de mahvettim. Sana düğün hediyesi aldım ama Noel hediyesi almadım. Resmen gelmiş geçmiş en kötü eşim."

"Hediyeler umurumda değil. Bugün istediğim tek şey sensin." Onu tekrar öptü. "Ve böyle şeyleri benden saklayamazsın, aşkım."

Nefes nefese kaldı ve geri çekildi. "İnsanlardan bir şeyler saklamak hakkında mı konuşmak istiyorsun? Beni strese sokan büyük sırrı olan sensin!"

Kaşları çatıldı. "Benim sırrım mı?"

"Aman Tanrım, hiçbir fikrin yokmuş gibi davranma! O kadının sana şantaj yaptığını biliyorum."

Hunter'ın bakışı daha da şaşkınlaştı. "Bana şantaj mı yapıyorsun?"

Kim?"

"Bu hafta başında ofisinize gelen ve fotoğraflar getiren kişi." Kadın onu inceledi. Suçlaması karşısında gerçekten de kafası karışmış görünüyordu. "Sanırım bu bir şantaj değil?"

Çok kızgın görünüyordu. "Gerçekten bana şantaj yapıldığını mı düşünüyorsun? Neden böyle bir şeyi kendine saklıyorsun? Neden gelip benimle konuşmadın?"

"Çünkü seninle evlenmek istiyordum," diye fısıldadı. "İyi ya da kötü, benim olmanı istedim."

Ağzının sert çizgisi yumuşadı. "Gretchen-"

"Biliyorum, biliyorum. Ben deliyim ve şimdi benimle evlenmek istemiyorsun, değil mi?"

"Seni seviyorum ve son birkaç aydır kendini bu kadar çok endişelendirdiğine inanamıyorum." Ona bıkkın bir bakış attı ve elini kendi elinin içine aldı, sonra avucunu öptü. "Seni bu kanepeye atardım ve Karım olmanı ne kadar çok istediğimi göstereceğim ama önce sana bir şey göstermem gerekiyor."

"Ah, bu biraz hayal kırıklığı yarattı," dedi Gretchen ayağa kalkarak. "Beni kanepeye yatırıp gösteri yapman da benim için sorun olmazdı."

Adamın ona bakışı öfkeliydi ama elini tuttu ve onu ileri doğru çekti. "Bu çok önemli. Hadi gel."

Birkaç adım attı ve sonra durakladı. Elbisesi düzgün durmuyordu, beli kıvrılmamıştı. "Yapamam. Elbisem kapanmayacak. Başarısız olduğum başka bir şey daha." Hunter smokin ceketini silkti.

"Hayır, bebeğim, o senin smokinin-" Ona attığı bakış itirazlarını susturdu ve ceketini omuzlarına dolamasına ve kendisine yaslamasına izin verdi. Doğruyu söylemek gerekirse

Onunla ilgilenmesi hoşuna gidiyordu. Her zaman öyleydi. Normalde kendini kendi fırtınalarına o kadar kaptırırdı ki, arkasına yaslanıp Hunter'a izin vermenin ne kadar güzel olduğunu unuturdu.

bir süre için kontrol. Bu yüzden kollarını kaydırırken sessizdi.

büyük boy kolların arasından. Adam elini uzattığında, kadın elini tuttu.

Odadan el ele çıktılar ve Gretchen onlar koridordan aşağıya doğru ilerlerken, yarı endişeli nedimelerin telaşını görmeyi bekliyordum. Oysa elinde telefonuyla bekleyen sadece Daphne'ydi. "Diğerleri bir süreliğine dağılıyor," diye açıkladı.

geçti. "Eğer soran olursa, ikiniz baş başa birkaç dakika geçiriyorsunuz ve rahatsız edilmemelisiniz." Ve göz kırptı Gretchen sanki her şey kontrol altındaymış gibi.

Belki de öyleydi. Gretchen yavaşça başını salladı ve Hunter'ın onu çekmesine izin verdi.

Ofisinin bulunduğu ikinci kata çıktıklarında meraklandı. Normalde kişisel spor salonu olan odasının yanındaki kapı, onarımlar nedeniyle plastikle kaplanmıştı. "Ofiste daha fazla sorun mu var?

Ev?" diye sordu, adam plastiğe uzanıp onu geri çekmeye başladığında. "Su hasarı söylediğinden daha mı kötü? Ne-"

Plastik kaplamayı yırttı ve içeriyi işaret etti.

Elini bırakarak içeri girdi. Işıklar kapalıydı ve el yordamıyla elektrik düğmesini bulup açtı. Işıklar titreşerek var olurken, nefesi kesildi.

Bu onun rüya mutfağıydı. Ina Garten'ın beyaz, şık TV programındaki mutfak sevgiyle yeniden yaratılmıştı. Uzun dolaplar, Ina'nın dekoratif mutfak eşyalarından boştu. programında vardı ve siyah tepeli beyaz bar henüz önünde tabureleri yoktu. Ocak eksikti ama ikiz buzdolabı dolapları mükemmeldi. O sırada mutfağa girdiğinde, adanın altındaki ikiz bulaşık makinesini gördü. Eli tezgahın üzerinde gezindi, soğuk taşı sıyırdı. "Bu da ne?"

"Çok sevdiğin o TV programındaki mutfak olması gerekiyordu ama müteahhitler işi ağırdan alıyorlar. O kadar uzun süredir lanet olası ayaklar ki, sadece yarısı bitti. Yani buradaki," diye ekledi. "Cata Körfezi'ndeki tamamen tamamlandı."

Buzdolabı dolaplarından birini açtı ve zevkle iç çekti. Subzero buzdolabı. Ne kadar güzel. "Ben Pardon, ne dedin sen?" Hunter'a döndü, onun sözleri dikkatini çekmişti. "Cata Körfezi nedir?"

"Cata Bay benim satın aldığım özel bir ada."

"Özel bir ada mı satın aldın?"

"Bizim için." İlerledi ve cebinden telefonunu çıkardı, aradığı şeyi bulmadan önce birkaç şeyi karıştırdı ve telefonu ona uzattı.

Bir dizi fotoğraf açmıştı. Aralarından, tasarladığı evi, kumsalı ve özel iskeleyi, zengin, tropik yatak odasını ve hatta şu anda içinde durduğunun tamamlanmış bir aynası olan lüks mutfağı gördü. "Sen . . . bir ev satın aldın ada," dedi belli belirsiz. "Ve eve üçüncü bir mutfak yaptım. Neden?"

"Bu mutfak," dedi tezgâhı göstererek, "burası Çünkü aşağıda ve yanımda olmadığında seni özlüyorum. Belki çok yapışkan ya da muhtacım ama umurumda değil. I

Yakınımda olman hoşuma gidiyor. İstedğin gibi kabarmayan ekmeğe küfrettiğini duymak hoşuma gidiyor. Etrafı kurcaladığını duymak hoşuma gidiyor. Sadece birkaç adım ötede olduğunu bilmek hoşuma gidiyor.

Gelip sana dokunmam için beni uzaklaştır." Yanına doğru ilerledi, eli boynuna doğru kayd ve ensesini okşadı. "Ben Sana bağımlıyım ve bu beni muhtaç yapsa da umurumda değil."

"Bu seni harika yapıyor," dedi yumuşak bir sesle. elini gömleğinin önünden aşağı indirdi. "Tanrım, seni seviyorum. Büyük sır bu mu yani? Bu mutfak ve özel bir ada mı?" Adam başını sallayınca, kadın inanılmaz bir kahkaha attı. "Neden özel bir ada?"

"Çünkü tüm bunlardan uzak bir tatile ihtiyacın var. Düğün, yemek kitabı, her şey seni o kadar strese soktu ki senin için endişeleniyorum. Bu yüzden adayı gördüğümde satışa çıkınca, kendi özel kaçamağımızı yapmamız için mükemmel olacağını düşündüm."

"Ama ev özel-"

"Ah, ama seni tropik bir adaya götürürsem, rahatlamaktan ve daracık giysiler içinde uzanmaktan başka çaren kalmaz. giysiler."

Gretchen yine güldü. "Bu şimdiye kadar duyduğum en saçma ve en harika şey." Kollarını iki yana açtı. boynuna doladı ve göğüslerini onun göğsüne bastırdı. "Bütün bunları benden sakladığına ve evde su hasarı olduğunu düşünmeme neden olduğuna inanamıyorum. Delme ve çekiçleme yüzünden ne kadar uzun zamandır çıldırdığımı biliyor musun? ne yapıyorlardı?"

"Biliyorum. Ve kendini tamamen delirtiyorsun. Endişelenecek daha fazla şeye ihtiyacın yoktu ve seni tanıyorum. Müteahhitlerin teslim tarihlerine uymaları ve her şeyi istediğin gibi yapmaları konusunda endişelenirdin, bu yüzden ben halletmeye karar verdim." Elleri yukarı doğru ovuşturdu ve kollarından aşağı. "Ayrıca, buraya bir mutfak koymamın

sapık olduğumu düşünmenize neden olacağından
endişelendim."

"Seninle evlenirsem sapık olmam," diye takıldı Gretchen. "Muhtaç olman umurumda değil. Seni seviyorum ve benim de sana ihtiyacım var."

"Böyle şeylerle kendini delirtmeye devam edemezsin Gretchen. Ben bir milyarderim. İstersem kadınıma bir mutfak alabilirim. İstersem ona bir ada alabilirim. Eğlenemeyeceksek bunca paranın ne anlamı var?"

Boğazındaki yumru büyüdü. O gerçekten de gelmiş geçmiş en iyi adamdı. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. Her zaman."

"Sen ve ben iyi olmalıyız. Bizi ayıracak bir şey olursa ne yaparım bilmiyorum."

Yaralı kaşları yarı kemerli bir şekilde hareket etti. "Şantaj gibi mi demek istiyorsun?"

Eli tekrar adamın önünü aşağı yukarı ovuşturdu. Cennet Ona yardım et, şu anda berbat durumdaydı ve tahrik olmaya başlamıştı. "Bir kaltak aramıza girmeye çalışsa bile seninle evlenecektim. İyi günde kötü günde dedim. Ve bunda ciddiydim. Ne derse desin, yine de Bayan Buchanan olmak istiyordum. O kadar korkunç bir şey yok ki beni senden uzaklaştırsın."

"Gretchen," diye mırıldandı, sesi duygusallıktan boğuklaşmıştı. "Sen benim her şeyimsin. Bunu anlıyor musun?"

Başını salladı. "Sanırım kendimi çok kaptırmışım. düğünü muhteşem yapmaya çalışıyordum. Bazı şeylerin aklımı başımdan almasına izin vermiş olabilirim."

Boynunu okşadı ve hızlı bir öpücük için onu kendine çekti. Sonra dedi ki, "Kaçabiliriz. Tüm bunları unuttur ve kaçarız. Bir JP'ye ve sonra da adama gideriz."

"Söylediklerini unutacağım," diye fısıldadı onun ağzına karşı. "Çünkü seni bu yüzden öldürmek zorunda kalabilirim."

evinizde ayarladığımız düğünden vazgeçmeyi düşünüyorum."

"Düğünün canı cehenneme," diye mırıldandı ve onu tekrar öptü.

Dili dudaklarında gezinerek vücudunda şehvet titreşimleri yarattı. "Misafirleri sikeyim. Evin canı cehenneme. Ben

Seni mutlu edecekse o lanet şeyi yakıp kül et."

Aman Tanrım, kundakçılık ne zaman bu kadar seksi oldu?
"Bunu evlilik yeminine koyabilir miyiz?"

"Kesinlikle." Onu tekrar öptü, sonra dolgun alt dudağını hafifçe ısırdı. "Benim düşüncesizliğime geri dön, Dikkatsiz Gretchen. Bırak planlayan, endişelenen ben olayım. Sen sadece kendin ol. Sen olduğun gibi mükemmelsin."

"Pekâlâ," dedi utangaç bir sesle, sevildiğini, özel olduğunu ve aynı anda aptalca mutlu olduğunu hissediyordu.

"Bir daha böyle büyük bir şey planlamaya kalkarsan seni adamıza kaçıırırım."

Gretchen kıkırdadı. "Anlaştık."

Daphne, Gretchen'ın sırtından uzaklaşırken, "Tamam, sanırım iyiyiz," dedi. "Ne düşündüğünüzü bana bildirin."

Gretchen dönerek aynada sırtına bakmaya çalıştı. Bir saat önce elbise kapanamamıştı, Fermuar ve kopçalar sırtının ortasından geçmek istemiyordu. Şimdi aynada elbisenin arkasındaki derin kıvrıma baktığında mükemmel görünüyordu. "Sen bir dahisin, Daph. Ne yaptın sen?"

"Elbiseyi yırttım ve sana biraz daha yer açmak için her koltuk altına ekstra esnek bir panel yapıştırdım."

Audrey'nin nefesi kesildi. "Ne yaptın?"

"Uymasını istedin, değil mi? Tam oturdu." Daphne bir elini Gretchen'in sırtında gezdirdi. "Fermuarda boşluk yok. Bu yolda öğrendiğim bir numara. Kostümлерim her zaman berbat oluyor ve her zaman bir tutkal tabancasıyla son dakika değişiklikleri yapıyorlar. İşte böyle oluyor. Elbiseyi tekrar giyecek değil ya."

"Ama yine de-"

"Hayır, o haklı Audrey. Harika görünüyor." Gretchen yansımaya tekrar hayranlıkla baktı. "Eteklerin kırıksıklıklarını bile gidermişsin. Bunu nasıl başardın?"

"Düz ütü," dedi Daphne gururla.

"Güzel görünüyor," diye itiraf etti Audrey. "Ve sen de muhteşem görünüyorsun, Gretchen."

O da kendini muhteşem hissediyordu. Gretchen ona baktı. Tekrar düşündüm. Bu sabahki sinir krizi belli olmamıştı.

Daphne elbisesini düzeltirken

Audrey ve şişliği azaltmak için gözlerine soğuk salatalık dilimleri bastırdı. Hunter'ın arkadaşı Cade Archer

O sırada Brontë, karısı Kylie'nin bir makyaj sanatçısı olduğunu hatırlamıştı.

Geçmişte Daphne için bile çalışmıştı. Kylie

Gretchen'in makyajını düzeltmeye yardım etmekten

mutluydu, ancak Gretchen'in elindeki bazı ürünlere dudak bükümüştü. Zamanla

Kylie'nin işi bitmişti, Gretchen'in elinde gelecekte "cildine yardımcı olması" için satın alması gereken yeni ürünlerin bir listesi vardı.

Ama iyi görünüyordu. Kylie ağır göz makyajının fotoğraflarda daha iyi görüldüğünü söylediği için gözleri yoğun bir şekilde gölgelendirilmişti. Takma kirpikleri vardı, gözleri

Mükemmel bir şekilde dizilmiş, kaşları değişmiş ve dudaklarındaki narin pembe patlaması güzel bir şeydi.

Saçları

alçak bir topuz haline getirilmiş, saçları

Daphne ve Kylie'nin ortak çabaları. Omuzları açık korsaj

artık tam oturuyordu, küçük kap kollar

narin süslemeler gibi değil de

elbisesinin metrelerini tutmaya çalışıyordu. Bel kısmı derin bir kıvrım oluşturuyor, kenarları boncuklu ve sonra

Katmanlı tül ve taftadan oluşan devasa eteğine sızdırdı.

Prenses gibi bir şeydi ve muhtemelen onun bedenindeki

bir kadın için yanlış bir görünümdü ama umurunda

değildi. Onu seviyordu ve şimdi tekrar üzerine oturduğu için Hunter da onu seviyordu.

o kadar da önemli bir şey değil miydi? Dünyada her şey yolundaydı.

Pastası berbattı ve croquebouches daha çok croquem-avalanches gibiydi ama umurunda değildi. Bugün Hunter'la

evleniyordu ve diğ er her Şey
Onu durdurmaya çalıřanlar gidip bir sik yalayabilirdi. O
adamı seviyordu.

Hatta ceketini giymeye devam etmesine izin vermeyi bile teklif etti.

Bu şekilde evlenebilirlerdi, ama fotoğrafçı yağan kara yağmen oraya kadar gelmişti ve kadın en iyi halleriyle fotoğraflarının çekilmesini istiyordu, kendisinin bir tren enkazı gibi görünmesini değil.

Ve Daphne bugün harikaydı. Gretchen kız kardeşini ne kadar özlediğini fark etmemişti ama Daphne bu uzun ve sıkıntılı gün boyunca onun yanındaydı. Daphne döndü ve Daphne'nin elini tutarak sıktı. "Bugün burada olmana bayılıyorum ve tekrar benimle olduğun için çok mutluyum. hayat."

Daphne'nin gözleri şüpheli bir şekilde parlıyordu.

"Gerçekten mi?" "Gerçekten."

"Ben de," dedi Audrey ve elini onun elinin üzerine koymak için ilerledi.

ellerini birleştirdiler. "Biliyorum, bu konuda isteksiz davrandım.

Seni tekrar içeri aldım ama yaptıklarınla gurur duyuyorum ve bana ulaştığın için çok mutluyum."

Daphne burnunu çekti. "Teşekkürler çocuklar. Geçmişte pek çok köprüyü yaktığımı biliyorum ama sizi yeniden bir araya getirmek için elimden geleni yapıyorum.

gurur duyuyorum." Sonra başını salladı. "Hayır, sözümü geri alıyorum. Kendimi gururlandırmak için elimden geleni yapıyorum."

"Senin için tek istediğim buydu," dedi Audrey.

"İstediğim tek şey bu değil," dedi Gretchen, o an çok hüzünlü bir hal almadan ve mükemmel makyajı gözyaşlarına boğulmadan önce. "Senin de düğünde olmanı istiyorum. Başka bir nedimeyi araya sıkıştırabiliriz, eminim. İşler biraz karışacak ama kimin umurunda?"

Daphne başını salladı. "Düğünde olmamamın bir nedeni var Gretchen. Son birkaç yıldır senin hikayenin bir parçası değildim."

"O halde gelecek için bunun bir parçası olmanı istiyorum." "Kesinlikle."

Gretchen kollarını açtı. "Grup kucaklaşması!"

Daphne bunun çok güzel bir düğün olacağına karar verdi. Gretchen'in yanından ayrıldıktan sonra kendini iyi hissediyordu ve

Sade, bej rengi kılıf elbisesini giydi ve Wesley'nin yanındaki koltuğa kayd. Onun eline uzandı ve sıktı. El ele tutuşmak mı? Son itirafından sonra mı?

Bunun sebebinin, kızın, kızın moral desteği. Bu komikti, çünkü kendini Genel olarak oldukça iyiydi. Wesley'nin olmaması canını yakıyordu ama hayatta kalacaktı. Söylediği gibi güçlüydü. Güçlü, sağlıklı ve kız kardeşi için mutlu.

Hunter'ın arkadaşlarından biri -Jonathan- Uzun seyahatleri sırasında papaz olarak atanmıştı ve gelmeyen papazın yerine bakıyordu. Sera, çeşitli narin renklerde güllerle süslenmişti ama soluk, narin, Koridorda mavimsi mor güller sıralanmıştı ve nedimelerin elbiselerinin rengiyle uyumluydu. Serada, ara sıra görülen beyaz güller dışında pek Noel dekoru yoktu. Her sıranın sonunda Atatürk çiçeği ve özel arkadaşlar için öndeki sandalyeleri ayıran sanatsal kurdeleler.

Sonra müzik başladı. Ve Daphne'nin soğukkanlılığı Pachelbel'in "Canon in D "si çalmaya başladığı anda parçalandı. Wesley yumuşak bir bez mendili Hunter elini uzattı, o da gözlerini kırpıştırarak elini tuttu. Hunter yeniden dekore edilmiş seranın önünde duruyordu, oldukça ateşli bir Koridordan aşağıya bakıp gelinini beklerken yaralı yüzünde bir ifade vardı. Takındığı ifade soğukkanlı değildi, Daphne düşündü. Gergin de değildi. Bu . . . yoğun bir şekilde yanıyordu, sanki gelininin kollarına gelmesini sabırsızlıkla bekliyordu. Bu çok tatlıydı.

Greer koridordan inen ilk nedimeydi. Her biri farklı kesimlerde, soluk mavi-mor renkli hoş elbiseler giymiş ve beyaz güllerden oluşan bir buket taşımıştı. Greer ağır bir hamileydi ama mutluluktan parlıyordu. kolundaki adama, Asher Sutton'a baktı. Ardından Sebastian ve Chelsea geldi, ikisi de uzun boylu ve

muhteşemdi, sonra Taylor ve Loch. Taylor halıya takıldı ama Loch'un güçlü kolu onu yakaladı.

O da ön tarafta diğer nedimelerin yanındaki yerini almadan önce utanç verici kıkırdamalara boğuldu. Ardından Magnus ve Edie geldi, ikincisinin adımları yavaş ve

onun gevşekliğini en aza indirmek için kasıtlı olarak. Ayrıldıktan sonra parmakları bir süre birbirine değmedi ve Daphne orada bir şeyler olup olmadığını merak etti.

Ardından Audrey'nin kocası Reese'in kolunda Brontë geldi. Ondan sonra baş nedime ve sağdıç geldi. Audrey - Daphne'nin parlayan, ıslıl ıslıl mutlu ikizi- Hunter'ın en iyi arkadaşı ve Brontë'nin kocası Logan Hawkings'in kolunda koridorda yavaşça yürüdü.

Gelin ekibi yerlerine geçerken zaman hızla geçiyor gibiydi ve Hunter'ın gözlerindeki yoğun bakış daha da yoğunlaştı.

Sonra müzik değişti.

Hoparlörlerden Etta James'in "At Last" şarkısı yükseliyordu.

Gretchen koridorun sonunda belirdi, şelale Soluk mavi-mor güllerden oluşan buket ellerinden aşağı dökülüyordu. Duvağı yüz hatlarını gizliyordu ama Daphne oturduğu yerden bile onun yüzündeki ısıltılı gülümsemeyi görebiliyordu.

O noktada gözyaşları yağmur gibi yağmaya başladı.

Gretchen koridorda yürürken ağladı ve damadının önüne geldiğinde, onunla tanıştığından beri ilk kez yüzünde geniş bir gülümseme vardı. Hunter Gretchen'in duvağını kaldırdığında ve parmakları Gretchen'i okşadığında ağladı. yanağına vurdu. El ele tutuşup yeminlerini ettiklerinde Gretchen ağladı ve Gretchen "o kışa bir şaplak atmaya" söz verdi.

Mümkün olduğunca sık" dedi ve Hunter'ın kulakları kızardı. Yüzüklerini değiştirdiklerinde ve birbirlerini sonsuza dek seveceklerine yemin ettiklerinde ağladı. Öpüştüklerinde biraz daha ağladı ve sonra Gretchen ve Hunter evlendiler.

Parti, Buchanan Malikanesi'nin pek çok odasından birine kurulmuş büyük bir ziyafet alanı olan resepsiyon salonuna taşındığında biraz daha ağlamış olabilir, çünkü Gretchen hemen Daphne'nin yanına gitti ve

ona sarıldı. Hüzünlü, çökmüş düğün pastası getirildiğinde soğukkanlılığını korumayı başardı ve gelin

ve damat birbirlerini besledi. Pastanın irkin olması önemli değildi; herkes pastanın son derece lezzetli olduğunu söyledi.

Sonra, Daphne'yi dehşete düşüren bir şekilde, grup almaya başladı, bar açıldı ve insanlar yiyip içmeye başladı. Rahatsız edici, istenmeyen bir istekle gerildiğini hissetti.

onun aracılığıyla. Sadece bir içki. Sadece bir kek. İkizi Audrey'nin bir kase enkaz halindeki kekten almasını izledi. Croquebouches topları ve bir tanesini kocasının ağızına attı, Reese bebekle hokkabazlık yaparken gülüyordu. Evet, bu sahip olamayacağı şeylerin üçlsüydü: tatlılar, içecekler ve onu seven bir adam.

İç çekti.

Grup Ed Sheeran'ın "Thinking Out Loud" şarkısını almaya başladığında Gretchen ve Hunter dans pistine doğru ilerledi ve ardından bir el Daphne'nin beline kaydı. "Uzaklaşmaya ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun," diye mırıldandı Wesley onun kulağına.

Daphne ürperdi, çünkü adam o kadar yakındaydı ki Tıraş losyonunun kokusunu alıyor ve vücudunun sıcaklığını hissediyordum. "O kadar belli mi?"

"Sadece sizi tanıyan ve neler yaşadığınızı bilen birine."

"Partiden erken ayrıldığım için kötü bir kardeş mi oldum?"

Başını salladı ve kızın belini sıktı. "Tek kötü kardeş, neden gitmek istediğini anlamayan kardeş olurdu."

Gretchen ve Hunter'ın alınlarını birbirine bastırıp yakın dans ettiklerini gördüğünde içinden hüzünlü bir bıçak darbesi geçti. "Gitmek istediğimden değil." Bir garson yanından geçti

Şampanya kadehleriyle birlikte, karnını kemiren o korkunç sızı geri döndü. "Ama buna ihtiyacım var."

Wesley nazikçe, "Anlayacaktır," dedi ve onu balo salonundan dışarı yönlendirdi.

Kısa bir süre sonra bir arabanın içinde şehre geri dönüyorlardı. Günün erken saatlerinde yağın şiddetli kara yağmen güneş açmış ve yollar kayganlaşmaya başlamıştı. Sürücü arabayı sürerken küfrediyor ama yavaş gidiyordu.

"Belki de

Bir süre daha buradayız," diye seslendi onlara. "Umarım aceleniz yoktur."

"Değiliz, teşekkür ederim." Ona gülümsedi.

"Mutlu Noeller," diye karşılık verdi ve onları biraz yalnız bırakmak için radyonun sesini açtı. Bing Crosby'nin sesi Sessiz arabada şoför camı açarak müziğin sesini kesti.

Daphne koltuğa yaslandı ve gözlerini kör edici, eriyen kara dikti. Belki de her şeye rağmen mutlu bir Noel geçirecekti. Sonsuzluktan beri ilk kez bir ailesi vardı. Güçlüydü ve

Ne kadar katı olursa olsun, iyileşmeye giden yol. Ve geri dönmemiş olsa bile sevdiği biriyle birlikteydi.

Wesley'ye baktı ve yüzündeki sıkıntılı ifadeyi görünce şaşırdı. Onu, kaşları hafifçe yana yattığında ve yüzünde Parmaklarını bacağına vuruyordu, bir şey onu rahatsız ediyordu. Dikkatini çekmek için uzanıp dizine dokundu. "İyi misin?"

Tereddüt etti.

Daphne kaşlarını ona doğru kaldırdı. "Arkadaşlar arasında sır olmaz, unuttun mu?"

Wesley başını salladı ve sonra kulağına fısıldamak için ona doğru eğildi. "Kız kardeşinin düğününde alkol servisi yapması hoşuma gitmedi. Seni davet ettiğini düşünürsek düşüncesizce."

Bu çok tatlıydı. "Düğünün içki kısmını kapatmasını isteyip istemediğimi sordu, ama zaten o kadar çok şey ters gitmişti ki sorarken bile kendimi kötü hissettim. Ve tatlılar, içkilerden daha cazipti. şampanya."

Yavaşça başını salladı. "Sana proteinli krep yapabilirim. eve gittiğimizde. Yeni çıkan bir eggnog aroması var."

Bu öneri karşısında yüzünü buruşturdu. "Proteinli krepler korkunçtur."

"Benim değil."

"Evet, senin," dedi gülerek. Bu iyi hissettiriyordu. Önümüzdeki birkaç gün boyunca yavaşça hareket eden bir arabanın arkasında sıkışıp kalmış olsalar bile, burada onunla birlikte olmak normal ve doğru hissettiriyordu.

saatler. Wesley'nin kasvetli yüzünde bir gülümseme belirtisi vardı ve o bunu daha da ortaya çıkarmak istiyordu. "Sen ne zaman

"Bir gün boyunca gerçek krep yiyerek tıkinacağım. İki kilo alacağım ve sonra çalışmak için spor salonuna gideceğim. ama en azından özlemimi sistemimden atmış olacağım."

Kucağında kenetlenmiş kocaman ellerine baktı. Oh, kahretsin. Yanlış bir şey söylemişti, değil mi? "Özür dilerim,

Wes. Yüzüne vurmaya çalışmıyordum. Eğer bu yapmak zorunda olduğun bir şey, anlıyorum. Hoşuma gitmiyor ama anlıyorum-"

Wesley yavaşça başını salladı, hâlâ ellerine bakıyordu. O da

düşünceli görünüyordu, ama onu tanıyordu. Bir şeylerle boğuşuyordu. Yavaşça nefes aldı, gözlerini kapattı ve sonra nefesini verip ona baktı.

"Ne?" diye sordu ihtiyatla.

"Planlarım değişti."

Kafası karışmış bir şekilde başını eğdi. "Planlarınız değişti mi?" Başını salladı. "Şirketteki işimden ayrıldım."

Daphne'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Sen ne? Neden?" Bu

Yani onu daha erken mi kaybedecekti? Tanrım, Şubat yeterince kötüydü ama onun hemen gideceğini düşünmek yıkıcıydı. Bu yüzden mi bu kadar kıpır kıpırdı? Ağlayacak gibi hissediyordu. "Wes, neden? Neden istifa ettin?"

"Böylece bunu yapabilirim." Eğildi, kızın yüzünü kendine doğru çevirdi ve onu dudaklarından öptü.

Daphne donakaldı, şok olmuştu. Adam hafif öpücüğü bitirip geri çekildiğinde bile tamamen hareketsiz kaldı.

"Ben ... yapmam

Anlıyorum," diye nefes aldı, vücudu sadece o küçük

öpücüğün verdiği farkındalıkla karıncalanıyor olsa da.

"Müşterilerime aşık olmamam gerekiyor, Daphne. Ama .
. . Sana karşı hissettiklerimle çok uzun zamandır
savaşıyorum. Rehabilitasyondan çıkıp bana küfrettiğinden
beri.

Sana ilk kez burpee yaptırdığımda. Çok üzgündün ama yine de savaşıyordun. İçindeki o ruhu sevmiştim; pes etmeye hazır değildin. Ve zaman içinde sana dokunmaktan kendimi alıkoymam giderek zorlaştı." Elini onunkine götürdü ve parmaklarını okşayarak kavradı. "Benim yapmam gereken Tarafsız ve güçlü ol ki sırtını yaslayacağın biri olsun ve ben başarısız oluyorum. Başarısız oldum."

"Saçmalık. Sen harikasin."

"Şirkete Şubat ayında ayrılmamı öneren bendim. İstediğim için değil ama istemediğim için. artık tarafsız olacağıma güvenmiyorum." Parmak uçları midesini titreten bir dokunuşla parmak eklemlerini sıyırdı. "Ve sonra kavga ettikten sonra Her şeyi yanlış yaptığımı fark ettim." Kara gözlü bakışları onunkileri tuttu. "I Artık bir yaşam koçuna ya da yanlış yiyeceklere uzandığınızda elinizi tokatlayacak birine ihtiyacınız olduğunu düşünmeyin. Bana harika seçimler yapabildiğini gösterdin. Ama umuyorum ki" -Başparmağı avucunu okşadı- "belki de bir erkek arkadaşına sahip olmaya hazırsın ve benden vazgeçmedin."

Ondan vaz mı geçmişti? Daphne kollarını onun boynuna doladı ve dudaklarını onunkilere yapıştırdı. O, istediği her şeydi.

Dudakları sert bir baskıyla birleşti ve Daphne onun içinde bir ürperti hissetti. Heyecanlanan Daphne öpücüğü yoğunlaştırdı,

Okşamanın kontrolünü ele geçirirken duygularını göstermesine izin verdi, ağzı onunkinin üzerinde kaydı ve sonra dilini onunkine değdirebilmek için dudaklarını açmaya ikna etti. Dilleri birbirine değdiği an, vücudunda şimşek çakmış gibi oldu.

İçini bir sıcaklık kapladı ve birdenbire Yeterince yakındılar, ağızları birbirini yiyordu ve adamın elleri kadının sırtında geziniyordu.

Araba kayarak bir buz parçasına çarptı ve birbirlerinden ayrıldılar. Araba yavaşça dönerken Wesley Daphne'ye tutundu.

Şoför küfrederken ve radyoda bir Noel şarkısı çalarken daire

izdi. Daphne sersemlemiş bir halde ön camdan dışarı baktı,

Tam 360 derecelik bir dönüş yaptıktan sonra durduklarında caddenin kayarak geçişini izliyorlardı.

"Üzgünüm," diye seslendi şoför. "Sadece biraz buza çarptım. Siz iyi misiniz?"

"İyiyiz," diye nefes aldı Daphne. "Sanırım."

Wesley başını salladı.

Sürücü onlara bir başparmak işareti yaptı ve sonra araba tekrar ilerlemeye başladı.

Wesley bir süre sonra dudaklarını yalayarak, "Şey," dedi. "O öpücükle dünyanın kontrolden çıktığını düşünmüştüm ama belki de yollardır."

Kıkırdadı. "İkisi birden olamaz mı?"

Ona bakışı sıcaktı, çok sıcaktı. "Olabilir." Parmaklarının arkasını kızın yanağında gezdirdi. "Beni istediğine emin misin, Daph? Ben herhangi bir ödül değilim Hayal gücümün sınırlarını zorlayarak. Ben eski bir sarhoşum. Bir adam öldürdüm. Hapishanede zaman geçirdim. Ve ben çok eğlenceli değilim Dünyadaki en iyi insanım. Rahatlama konusunda iyi değilimdir. Disiplin konusunda çok titizimdir."

"Disiplin doğru yerlerde eğlenceli olabilir," diye alay ederek bir elini adamın ceketinin önünden aşağıya doğru kaydırды.

Wesley şaşkınlık ve zevkle kızardı. "Ben ... çok uzun zamandır kimseyle çıkmadım."

"Ben de," diye itiraf etti. "Pek değil, ve kimse Güçlü hislerim vardı." Uyuşturucuyla beslenen tur kaçamakları olmuştu ama onları hatırlayamıyordu bile. Onlar

geride bıraktığı utanç verici geçmişinin bir parçasıydı.

"Yeniden çıkmayı birlikte çözeceğiz."

Onun yüzüne baktı ve yanağını okşadı. "Senin için yeterince iyi olmadığımdan endişeleniyorum."

"Neden? Geçmişin yüzünden mi? Sen eski bir sarhoşsun. Ben de eski bir uyuşturucuyum. Önemli olan 'eski' kalması."

"Çünkü sen dünya çapında bir süperstarsın, zengin ve ünlüsün. Çünkü sen tanıdığım en komik, en zeki insansın. Çünkü tanıdığım hiç kimse gibi ışıldıyorsun ve ben

kek istediğinde havuç çubuklarını sana iten adam.
Muhtemelen senin için tamamen yanlış biriyim."

Daphne başını salladı. "Sen benim için mükemmel
erkeksin.

Beni desteklediniz ve zayıf olduğum zamanlarda bana sert
davrandınız. Diğer herkes istediğimi elde etmeme izin
veriyor ve bu yüzden daha önce birçok kez başarısız oldum.

Hiç kimse gibi hissetmedim

geçmişte arkamı kolladılar. Temiz olmamı istediklerini
söylerlerdi ama sonra bana gizlice uyuşturucu verirlerdi."

Gülümsedi

ona. "Bana saçmalıklarımı söyleyen ilk kişisin ve Buna
bayılıyorum."

"Seni seviyorum," dedi, tüm ciddiyeti ve yoğunluğuyla. Bu
onun nefesini kesti.

Parmağını ona doğru uzattı. "O zaman gel ve bana
göster." Eğildi ve dudakları bir kez daha onunkilerin
üzerinde gezindi.

Kollarını onun boynuna doladı ve ağızları kilitlendi ve sonra
dünya bir arabanın arka koltuğundan daha büyük değildi.
taksi buzlu sokaklarda sürünerek ilerliyordu. Parmakları
birbirine kenetlendi ve Noel müziği Daphne'nin
kulaklarında uğuldadı. Umut ve neşe, sevgi ve barış
şarkıları. Ökseotu altında aile ve sevgililer.

Evet, bütün bunlarla arası iyiydi.

New York Times oksatan yazarı Jessica Clare'in
yeni serisinde, dört kabadayı milyarder gözlerini
aşka dikince Güney Teksas ısınıyor. Bir n bakış
için okumaya devam edin

KİRLİ PARA

InterMix'ten çok yakında!

BOONE

Batı Teksas'ta kavurucu sıcak bir gün. Bir tane bile Görünürde lanet bir bulut var ve hava o kadar kuru ki yürürken çizmelerinizin altından toz kabarıyor. Bana eski günleri hatırlatıyor, ben ve kardeşlerimin bir parmağıma ve iki ayak parmağıma mal olan eski, cılız teçhizatta kabadayı olduğumuz zamanları. Bir bakıma nostaljik. Sıcaktan korunmak için kamyoncu şapkamın altına bandanamı taktım, kot pantolonumun üzerine eski bir şirket tişörtü giydim ve ayağımda boktan ayakkabılar var. Yüzümde kum var ve acımasız bir

Güneş vuruyor ve etrafımdaki arazi dümdüz, açık ve uzakta ara sıra görülen teçhizat dışında her şeyden arınmış. Kilometrelerce etrafta tek bir ağaç bile yok.

İyi hissettiriyor. Uzun zamandır hiç olmadığımı kadar kendim gibi hissediyorum.

Ama takım elbiseli adamın ortaya çıktığını gördüğüm an, Elinde evrak çantası mı var? Bu bokun sorun olacağını biliyorum.

Suyumdan bir yudum alıyorum ve ağaçkakanı izliyorum. Sanki gidecek bir yeri varmış gibi ucsuz bucaksız arazide koşturuyor. Takım elbiselerden nefret ediyorum. Bir teçhizat sahasında uygun olduklarını düşünen adamlardan nefret ediyorum. O lanet şeyleri giymekten nefret ediyorum.

Genel olarak takım elbiselerden nefret ederim.

Clay yakındaki bir pikaba yaslanmış birkaç kabadayı ile sohbetini bitirir ve takım elbiseyi fark eder

Bize doğru topallayarak geliyor. Benim yanıma doğru sürüklendi.

Kamyonetimin kasasının ucuna tünedim ve yanıma oturdu.

"Kim o?"

"Bilmiyorum." Saatimi kontrol ettim. On dakika var.

Clay kollarını kavuşturuyor ve başını eğerek dışarı bakıyor. Ağzındaki kürdanı bir süre çiğnedikten sonra bana doğru eğiliyor. "Şirketten biri olsaydı sorardım ama sanırım sen ve ben varız, değil mi?"

Ona omuz silkiyorum. "Bates, sana Biri mi?" Bates bu yeni teçhizat için ortağımız, çünkü ona çok eskiden bir iyilik borcum vardı. Paraya ihtiyacım olduğu için değil. Bugünlerde mi? İhtiyacım yok. kimsenin parası değil. Ama Bates zamanında bana büyük bir iyilik yaptı ve şimdi şirketinin kuru kuyulardan başka bir şeyi yok. Ben de ona, işi bana bırakırsa kârın yarısını ona vereceğimi söyledim.

Kazı alanı, ekip ve beyin gerektiren her şey. Bates mi? İyi adam ama beyni pek yok. Benim yapmam daha iyi.

"Bilmiyorum." Clay kürdanını tekrar çiğniyor. "Belki de bizim oğlan kaybolmuştur."

Dalgınca sakalımı kaşıyorum. "Bana sorarsanız kaybolmak için tuhaf bir yer gibi görünüyor."

"Sanırım yakında öğreneceğiz," diyor Clay. "Dowsing çubuklarını aldın mı?"

Başımı salladım ve arka cebimden çıkardım. "On dakika içinde başlayacağız."

"Ben diğerlerine söylerim." Clay ıslık çalarak geri zıplıyor ve o zıpladıkça kamyonun kasası da zıplıyor.

Oturmaya devam ediyorum, dowsing çubuklarımı dalgınca yuvarlıyorum.

ellerimin arasında. Ruh halim her an biraz daha kararmaya başlıyor. Sürprizleri sevmem. Kesinlikle sevmiyorum

Sorumlu olduğum potansiyel bir kuyu sahasında sürpriz. Bana uğursuzluk getiriyor. Kötü büyüü sevmem.

Takım sonunda kamyonlarımızın park edildiği yere geldi. Hiçliğin ortasında, düzlüklerdeyiz. Tereddüt ediyor, sonra etrafına bakıyor. Bu bakışı daha önce de görmüştüm. Patronu arıyor.

O benim.

Bir süre sonra evrak çantasını kendine doğru yaklaştırdı ve bana doğru yöneldi. "Burası birliğin buluşma yeri mi?"

Price-Bates potansiyeli iyi mi?"

"Evet." Dowsing çubuklarını tekrar ellerimin arasında yavaşça yuvarlıyorum. Onları kaldırmalıyım. İçlerini Tüm bu kötü enerji, ama kendime engel olamıyorum. Ellerimle bir şeyler yapmalıyım, çünkü o şeyi sallama dürtüsü

Elindeki evrak çantası her geçen an büyüyor.

Beni ölçüp biçiyor, formumu inceliyor. Ondan daha iriyim, çok daha bronzlaşmışım ve ekibin geri kalanı gibi giyinmişim. Bir süre sonra burnunu çekti ve etrafına bakındı. "Bay Boone Price'ın gelmesini mi bekliyoruz?"

Omuz silkiyorum. Belli ki bu aptal benim Boone Price olduğumun farkında değil. Bu çok sık karşılaştığım bir şey ve bu saçmalıkla geçen iki yıldan sonra beni şaşırtmamalı. İnsanlar bir milyarderin sakalı olamayacağını, dövmesi olamayacağını ya da tişört giyemeyeceğini düşünüyor. Onlar benim

takım elbiseli, terli ve elinde lanet evrak çantasıyla gergin olan bu kuş beyinli gibi görünmeli. "Bir sorun mu var? Burada şirket adamları olacağı söylenmemiştir."

"Şirket adamları mı?" Adam burnunu kırıstırır.

Lanet olsun. Bu adam kabadayılık hakkında hiçbir şey bilmiyor mu? "Bilirsin, patronun uşağı. Yalaka. Bir alet. Şirketin adamı."

Kaşlarını çatarak bana bakıyor ve bir güneş gözlüğü çıkarıp keten bir mendille alnını siliyor. "Bay Bates beni Bay Price için kontratlarla gönderdi. Ona bir şeyler imzalatacağım.

kuyu kazılmadan önce."

"Öyle mi, şimdi," diyorum açıkça. "Bugün sondaj yapmıyoruz, biliyorsun."

"Değil miyiz?" Takım elbise kaşlarını çatarak etrafına bakınıyor.

Adam pislikten daha aptal. Clay'e ve diğer çocuklara bakıyorum ama hepsi bana eğlenerek bakıyor. Belli ki bu benim sorunum. Dowsing çubuklarımı tekrar ellerimin arasında yuvarlıyorum. "Bugün kazmak yok. Herhangi bir ekipman görüyor musun?"

Dönüyor. Gerçekten dönüyor ve etrafına bakıyor. Sanki

bir mil ötedeki lanet olası bir teçhizatı görmeyecekmiş gibi.

Onlar

pek de gizli ekipmanlar değiller. Bir tarafa,

Kardeşim Clay homurdanıyor ve kahkahasını gizlemek için elini yüzüne bastırıyor.

Saatime baktım. Beş dakika daha. Lanet olsun. Yani bu salak beş dakika daha önümde oturup burada olmayan bir teçhizatı arayacak.

Kıyafet sonunda dönüp tekrar bana bakıyor. "Eğer kazı yapmayacaksak, burada ne işimiz var?"

Dowsing çubuklarını tutuyorum. "Sondaj yapacağımız yeri seçiyoruz."

Takım elbise elimdeki çubuklara bakıyor, sonra bana bakıyor.

tam gözünün içine. Sonra Clay'e ve diğerlerine bakıyor. "Patronun bunun için sopa kullandığını biliyor mu?"

"Buna dowsing deniyor," diye düzeltiyorum onu. Sümüklü bir yüz ifadesi var.

Sesindeki ton řu ana kadar duyduklarımdan daha az hoşuma gitti. "Ve işe yarıyor."

"Dinle," diyor evrak çantasını göğsüne bastırarak ve alnını tekrar silerek. "Bay Price'ın petrolde büyük bir vurgun yaptığının farkındayım-"

"Ben de öyle duydum." Bu kadar aşağılayıcı olmasaydı gerçekten eğlenceli olurdu.

"Ve ona Spindletop dediklerini biliyorum, çünkü ona rakip bir kuyu buldu-"

"Günde yüz bin varil." Katılıyorum. Bu hikayeyi iyi bilirim. Bu benim lanet hikayem.

"Ve fark ettim ki, belki de petrol işçiliğinden geldiği için, işleri gelişigüzel yapmanıza aldırıyor.

moda," diye devam ediyor, bana bakarken dudağı kıvrılıyor. "Ama Bay Bates parası ve zamanı konusunda o kadar gözü kara değil ve ben de Bay Price'ın ikisini de boşa harcamadığını görmek için buradayım."

"Hı hı," diyorum yavaşça.

Bana bakıyor, bir cevap bekliyor.

Saatimi kontrol ediyorum. Saatin dolmasına iki dakika var. Yeterince yakın. Kamyon kasasının ucundan atlayıp Clay'e başımı sallıyorum. "Başlamak ister misin?"

"Hâlâ iki dakikam var," diyor Clay.

"İki dakika mı?" Takım elbise sorar. "Ne için iki dakika? Bay Price ortaya çıkacak mı?" Ve aptal dönüp tekrar etrafına bakar.

"Saatin başında başlamazsak kötü şans getirir." Clay bana sırtıyor. "Ve buralarda bulabileceğimiz tüm iyi büyüye ihtiyacımız var."

"Bizim julumuz zaten kötü," diyorum, her zaman yaptığım gibi dowsing çubuklarını yağla ıslatılmış bir bezle ovuyorum, böylece Aradıkları şeyin kokusu. "Bu köpek ve midilli gösterisini başlatabiliriz."

"Bay Price'ı beklememiz gerekmez mi? İşverenim bu dowsing olayından memnun olmayacaktır."

Bu çök kafalıdan bıktım artık. Bir adım öne çıktım ve adam yumruk atacakmışım gibi geri çekildi. "Boone Price'ı mı istiyorsun?" Ona sordum.

Takım elbise başını sallar, sinirlenir.

Başparmağımı göğsüme doğru itiyorum. "Ben Boone Price'ım. Ve eğer petrol için dowse yapmak istiyorsam, petrol için dowse yaparım. Anladın mı?"

Adamın ağzı açık kalır. Sonra kapanıyor. Sonra tekrar açıldı. Gözlerini önce bana, sonra da elimdeki çubuklara diyor, sanki buna tam olarak inanmamış gibi.

Harika bir gün geçiriyorum.

Şantiyeden ayrıldığımızda, kötü bir ruh hali içindeydim. Berbattan da beter. Eve gidip Batı Teksas'ın tozunu üzerimden atmalıyım ama takım elbiseli sik suratlıyı ve bana nasıl bir pislik gibi davrandığını düşünmeden edemiyorum. I

Neden bu kadar canımı sıktığını bilmiyorum ama bir türlü atlatamıyorum. Kamyonetime bindiğimde hala buna kızıyorum.

Clay yolcu koltuğuna oturur ve gün hakkında konuşmaya başlar. Keyfi yerinde, tabii ki öyle. Hiçbir şey

Clay'i uzun süre rahatsız eden bir şey yok. Ben, her şey için stres yapan biriyim.

Peki ya şu anda gördüğüm saygısızlık? Bu beni rahatsız ediyor.

Otoyolda ilerlerken Clay'in gülüşünü ve adamların söyledikleriyle ilgili esprilerini yarım yamalak dinliyorum. Ne yaptığım hakkında

Bugün. Dikkatimi veremiyorum. Tek düşünebildiğim Bates. Bates'in beni 'düzgün' bir şekilde ayarlaması için küçük kalem kılıklı şirket adamını göndermesi. Sanki ne yaptığımı bilmiyormuşum gibi. Sanki parası olmayan benmişim gibi.

Sanki muhtaç olan benmişim gibi. Siktir et. Kimseye ihtiyacım yok.

Şehrin dışına vardığımızda, Clay'in esniyor ve biradan bahsediyor. Kardeşime kısık gözlerle bakıp başımı salladıktan sonra gösterge panelinden telefonumu alıyorum. Bates'i aradım.

"On dördüncü delikteyim ve bir saatlik gün ışığım kaldı," diye bağılıyor telefonda. "Bu önemli olsa iyi olur."

"Boone," dedim açıkça. "Hangi golf sahası?"

"Golf sahası mı?" Clay soruyor, sesinde bir inilti var. Bir elini kasketinin kenarına koyar. "Kahretsin, kardeşim, sadece sarhoş olmak istiyorum. Bara gidemez miyiz?"

Onu görmezden geliyorum, Bates'in sinirli sözlerine odaklanıyorum. Telefonu yüzüme kapatmadan önce Silver Birch ve Country Club gibi bir şey duyuyorum. Güzel. Telefonumu fırlatıyorum.

Clay'in telefonu. "Silver Birch Country Club yaz ve bana adresi ver."

İç çekiyor. "Bunu sisteminden atana kadar dinlenmeyeceksin, değil mi?"

"Hayır."

"Tamam." Bir süre sonra telefon Homer Simpson'ın sesiyle yol tarif etmeye başlıyor, bu da kardeşimi susturacak kadar eğlendiriyor. Yönergeleri takip ediyorum ve yarım saat sonra taşranın otoparkına giriyorum.

Kulüpte, üstü açık bir arabanın hemen yanında. Clay onu görünce ıslık çaldı. "Ben burada kalacağım. Uzun sürecek mi?"

"Fazla uzun sürmez." Kamyonetten çıktım, kapıyı arkamdan çarptım ve ana kulüp binasına doğru yürüdüm. Güneş tam gözlerimin önünde batıyor ve uzun, sıcak bir gün oldu, yarısı lanet arabada geçirdim. Üstüm başım toz içinde, boğazım her şeyden daha kuru ve Clay'in son yarım saattir yakındığı içkiyi istiyorum.

Ama bunun peşini de bırakamam. Sistemimden atana kadar olmaz. Ben böyleyim işte. Kemikte bir köpek, kardeşlerim Şaka yapıyorlar ve haksız da değiller. Bir şeye kafayı taktığımda, Tatmin olana kadar bırakmam. Peki ya şu an? Tatmin olmadığımından eminim.

Bir kadın aceleyle yanıma geldi. Üzerinde logolu soluk mavi bir polo tişört ve bir çift haki pantolon giyiyor. Yüzündeki gülümseme hiç de hoş değil. "Size yardımcı olabilir miyim efendim?"

"Bir arkadaş arıyorum," diyorum ona, durmadan. Peşimden koşuyor. "Anlıyorum. Üyeliğiniz var mı?" "Hayır."

"Anlıyorum. Korkarım halka açık değiliz."

Durdum ve ona baktım. O parlak, sahte Yüzünde üzgünüm ama seni yalnız bırakmayacağım diyen bir gülümseme. "Üyelik ne kadar?"

Gülümsemesi gergin ve sahte kalıyor. "Mesele sadece fiyat değil, efendim. Kulüp üyelerimizin geçmişlerini titizlikle kontrol ediyor ve sadece en prestijli üyelerin nitelendirin." Arkasını dönerek gitmem gerektiğini işaret etti.

Yani, ben kesmeyeceğim.

Siktir et. Dönüp tekrar yürümeye başlıyorum. Tek ihtiyacım olan bok kafalı 'dostum' Bates ile konuşmak için beş dakika. O sadece atlarını tutabilir.

Kadın ciyak ciyak sesler çıkarmaya başlıyor ve bir süre daha beni takip ediyor. Onu tanımak için durmadığımda,

telsizle güvenliği çağırđını duyuyorum. Sanki ben lanet
bir

Suçlu. O kadar saçma ki söyleyecek kelime bulamıyorum.

Daha önce hiç golf sahasına gitmemiştim, bu yüzden hangi yöne gideceğimi tam olarak bilmiyorum. Bir patika var ve ben de onu takip etmeye başlıyorum, tam o sırada Bates bir golf arabasıyla geliyor, kaşları çatık yüzünde. "Burada ne yapıyorsun, Boone?"

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Sana söyleyecek birkaç şeyim var."

"Pekâlâ." Arabadan iner ve dönüp bakar Yanında oturan adamlara. "Birazdan soyunma odasında size katılacağım çocuklar."

Bana iğrenerek bakıyorlar - hepsinin pembe tişört giydiğini düşünürsek ironik- ve sonra çekip gidiyorlar. Sanki ben bir çeşit hamamböceği. Onları da sikeyim.

Bates ellerindeki deri eldivenleri çekiştiriyor, hafif bir kaşlarını çattı. Şapkamdan iş botlarımın üzerindeki toza kadar beni baştan aşağı süzüyor. "Doğrudan buraya mı geldin? siteden?"

"Ben yaptım. Bazılarımız çalışmayı sever," diye takılıyorum.

"Çalışıyorum," diye itiraz ediyor. "Ağ kurmak çok iyi bir iş sahibi olmanın önemli bir parçasıdır." Bana soğuk bir bakış attı. "Bu gelecekte düşünmek isteyebileceğin bir şey."

"Bana bir işi nasıl yürüteceğime dair ipuçları mı veriyorsun?" Sert bir kahkaha attım. "İyi bir üreticiye ihtiyacın olduğu için sürünerek gelip benden yardım istediğin düşünülürse, bu çok zengin Şu anda sahip olduğunuz kuru delikler yerine."

Bates'in kendini beğenmiş yüzündeki ifade endişeye dönüşür. "Sesini alçalt," diye tısladı ve eğildi. "Bu da ne demek oluyor, Price? Neden buraya geldin?"

"Buraya geldim çünkü senin pislik takımın sahaya çıktı ve nedenini bilmek istiyorum."

Başını eğiyor ve delirmişim gibi bana bakıyor. "Ne demek nedenini bilmek istiyorsun?"

"Söylediğim gibi. Nedenini bilmek istiyorum."

Bates kekeliyor. "O benim yöneticilerimden biri ve bu özel projenin denetleyicisi. Şirketimin çıkarlarını en iyi şekilde düşündüğü için orada-"

"Seni becereceğimi düşündüğün için mi?" Hırlıyorum.

"Sen

bana sürünerek geldi." Bir elimi göğsüme vurdum. "Bu sana yaptığım bir iyilik. Niye bu iyiliğe ihtiyacın olsun ki? korunuyor musun?"

"Prosedür böyle-"

"Siktir et

prosedürü!"

Etrafımıza bir kez daha dehşetle bakıyor. "Sesini alçalt, Boone. Burası bir centilmenler kulübü."

Onun için yeterince centilmen olamıyor muyum? Çok kötü. Etrafıma bakıyorum ve içeri girmemi engellemeye çalışan çalışan da dahil olmak üzere birkaç grup insanın bize baktığını görüyorum. Hepsinin yüzünde şok olmuş bir hoşnutsuzluk ifadesi var ve bana doğru bakıyorlar. Sanırsın ki, yeşilin üzerine sıçtım.

onları ya da başka bir şeyi. "Sana kızgınım Bates, çünkü bana güvenmedin ve sırf beni kızdırmak için o aşağılayıcı bok kafalıyı gönderdin."

Şimdi endişeli görünüyor, kolumu tutup beni diğerlerinden uzaklaştırmak için uzanıyor. Ondan uzaklaşıyorum ama onun gittiği yöne doğru ilerliyorum çünkü cevaplar istiyorum. "Hakaret mi? Sana bir şey mi söyledi?"

"Bana ellerden biriymişim gibi davrandı. Bana ya da işe hiç saygısı yoktu. Dowsing'in boktan bir fikir olduğunu düşündü ve bana işleri nasıl yürüteceğimi söylemeye çalıştı."

Bates sadece çenesini ovuşturur. "Bir çocuk sahibi olmayı anlayabiliyorum.

fikir ayrılığı, ve o bir şirket adamı. Tabii ki. dowsing'den anlamıyor." Bana biraz küçümseyici bir bakış attı. "Ve ellerden birine gelince... kendine bir bak, Boone."

Kaşlarım havaya kalktı. "Ne diyorsun sen?"

"Nasıl davrandığınızı dinleyin. Konuş. Simmons bir yönetim kurulu odasında erkeklerle konuşmaya alışkıdır.

Ona Price Brothers Oil'in başkanı Bay Price ile
konuşacağını söyledim.

. . ." Omuz silkiyor, suratında lanet bir ifade var.

"Takım elbise mi?" Sertçe sordum.

"Onun gibi bir şey, evet." Kıkırdıyor. "Tabii ki senin ellerden biri olduğunu düşündü. Hâlâ öyle görünüyor ve davranıyorsun.

bir tane gibi."

Öyle mi, şimdi? "Senin için bir elim var," dedim ona ve orta parmağımı yüzüne doğru uzattım. "Ortaklık mı istiyorsun? O lanet elini al ve lanet kışına sok, seni saksocu."

Yakınımda duran insanlar, benim de duyabileceğim kadar yüksek bir sesle soluk soluğa kalıyorlar. Bu beni daha da sinirlendiriyor. Bıktım artık Bu kendini beğenmiş pislikler ben etraftayken burunlarını dikiyorlar. Ben de en az onlar kadar iyiyim. Hatta daha iyiyim.

Çünkü hepsini satın alabilirim. Ben de dönüp bütün kuşları vuruyorum.

"Boone, mantıklı ol," diye başlar Bates.

Onu görmezden geliyorum. Onun saçmalıklarından bıktım. Hışım ile uzaklaşıyorum, İnsanlara saldıracakmışım gibi peşimden gelen golf sahası çalışanlarını görmezden gelmek. Bu çok saçma.

Aklımın bir köşesinde kendime bir golf sahası satın almak ve o orospu çocuğunu yakıp kül etmek var.

Saatler Sonra

"Ve sonra," diye bağıyor Clay köşedeki müzik kutusunun sesinden. "Adam kontratlarını çıkarıp Boone'un suratına fırlatır, Boone da onları yere atar ve üzerlerine işer!"

Gage, Knox ve Seth kahkahalarla uluyor. Clay masaya yumruğunu vurur, başını geriye atar ve kahkahalarla güler Diğerleriyle birlikte.

Biramın son yudumunu yudumlarken, düz bir sesle "Yukarısı" diyorum. Hâlâ kötü bir ruh halindeyim. Benden daha iyi olduğunu düşünen takım elbiseli bir sik tarafından aşağılanmakla ilgili bir şey mi? Her seferinde bana dokunuyor. En azından Clay'in elinde sadece bu sabahki hikâye var.

Hala Bates'in ve golf sahasının acısını çekiyorum.

Saçmalık. Clay bunu benden söküp alamayacak. Takım elbiseyi nasıl giydiğime gülsünler. Ben böyle iyiyim.

Bates olayı mı? Kesinlikle iyi değilim.

"Sikini çıkardın ve kâğıtlarına mı işedin?" Gage kıkırdıyor ve beşlik çakmam için elini kaldırıyor.

Ona sadece kaşlarımı çatıyorum.

"Kızgındım." Hâlâ kızgınım.

"Biliyorsun, Büyük Birader insanların onu ciddiye al." Clay uzanıp şapkamı tutmaya çalışıyor ama o dokunamadan ben bileğini tutuyorum. Bu üç küçük kardeşimizi daha da çok güldürüyor. Gage masaya tekrar vuruyor ve birası her yere dökülüyor.

"Birinin bugüne gülebilmesine sevindim," diyorum ekşiyerek, birama bakarak. Tıpkı ellerden birine benziyor. Şu haline bak, Boone. Tabii ki senin patron olduğunu düşünmedi. Elim kupanın üzerinde sıkılaşıyor. "Bana sorarsan zaman kaybı. Toprak da kuruydu. Petrolden eser yoktu."

"Sıfır mı? Bu berbat," diyor Knox, Seth bir garsona işaret ederken Gage'in dökülen birasının üzerine peçete atıyor. İçki içtiğimiz kamyoncu barı kalabalık ve içkilerimizin hepsi neredeyse kurumuş. Kimse başımızda dikilip Price Kardeşler'in -tüm milyarderlerin- soğuk, taze içecekler aldığından emin olmak.

Burada bunu sorun etmezken, dışarıda sorun etmemem çok komik. Belki de burada hepimiz anonim cüzdanlar olduğumuz içindir.

İş dünyasında en tepede olmam gerekirken, herkes bana bir suçluymuşum gibi davranıyor.

Öylece içeri daldım. Sanki buraya ait değilmişim gibi. Batı Teksas'taki tüm petrol kuyularını satın alsam bile herkes bana aptalmışım gibi burun kıvırmaya devam edecek. Bu saçmalık ve ben Bundan bıktım.

O golf sahasını ve bana dehşet dolu bakışlar atan pembe tişörtlü ahmakları düşünüyorum. Sanki onların bölgesine gelmeye cüret etmişim gibi.

Çimleri. Çimlerini satın alıp tuzlayabilirim ve orada bir daha asla ot bitmez.

Tekrar. Orayı lanet bir domuz çiftliğine çevirebilirim. "Hâlâ kızgınsın," diye fark etti Gage, ayılarak.

"Öyleyim." Ilık biramın son suyunu da içiyorum ve boş bardağı masanın ucuna koyuyorum.

"Bunun neden bu kadar büyütüldüğünü anlamıyorum," diyor Gage.

"Çünkü biz zenginiz. Paramızla iyi geçiniyoruz. Ve bize saygı duyması gereken insanlar bize bir köpeğin kışındaki kenelermişiz gibi davranıyor."

Clay sadece homurdandı. "Daha da kötüsü." Hiç yardımcı olmuyor.

"Yani biz çöpüz," diye araya giriyor Gage. "O zaman ne önemi var? Biz de sahiplenebiliriz." Sırıttıyor ve bir tane yırtıyor

önce tişörtünün kolunu, sonra diğerini çıkarıyor. Knox kahkahalarla gülerек onu omzundan alkışlıyor. Clay sadece gözlerini deviriyor.

"Çünkü önemli olmalı. Önemli olmalıyız. Ben istiyorum ki Saygı." Hayatımda bana kötülük yapan tüm pislikleri düşünüyorum ve içim yanıyor. Bugün bulunduğumuz noktaya gelmek için çok çalıştım, çoğu erkekten daha çok. Yönetim kurulu odalarında ve dışarıda benimle oturan pisliklerin

neden bahsettiğimi bildiğimi anlamaları için. Zengin olmuş aptal bir kabadayı olmadığımı. Bu işi ve iki yıldan kısa bir sürede bir imparatorluğa dönüştürdü.

Belki bu beni kibirli bir hıyar yapar, ama ben umurumda. İnsanların beni gördüklerinde titremesini istiyorum. O takım elbiseli kalemşörlerin ben geldiğimde korkmalarını istiyorum. bana burun kıvırıyorlar. Yetkinin kimde olduğunu bilmelerini istiyorum.

"Hepsi imaj, kardeşim," diyor Seth, garson kızla birlikte dönerken. Pirinç sarısı saçları ve çok dar gömleğinden taşan göğüsleriyle güzel bir kadın. Bana gülümsüyor ama ben bardağımı ona doğru iterim. Garsonlara ayıracak vaktim

yok. Onlar bir adama saygı kazandırmaz, özellikle de bu adama. Bu bara düzenli olarak geliyoruz ve onu

Birden fazla kamyoncuyla arkaya gizlice girmek. İyi vakit geçirmek istiyorsa, bunu benden alamaz.

Clay, "Çok konuşuyorsun," diye sesleniyor ve alaycı bir tavırla ellerini saçlarında gezdiriyor. "Bana bak, ben Seth'im ve Ürün kullanıyorum."

Tüm masamız kahkahalara boğuldu ve ben bile bir gülümseme patlattım. Seth masanın kenarına geldi ve Clay'e kafa kilidi takmış, sırtlıyor. Clay, Seth'in gömleğini tutuyor ve en küçük kardeşimizi omzunun üzerinden çekmeye çalışıyor boğulmadan önce.

Garson kız itişip kakışmamızı görmezden geliyor ve biraları değiştiriyor. Vazgeçip bara dönmeden önce bana son bir kez hararetli bir bakış attı.

Clay'in bir eli yüzünde olmasına rağmen Seth bana, "Ben haklıyım," diyor. "Bu bir imaj. Hepsi imaj, kardeşim. O aptallar neden takım elbise giyiyor sanıyorsun? her yerde?"

Omuz silkiyorum ama sözlerini düşünüyorum. Haksız değil. "Sakalımı kesmeyeceğim."

Knox birasından bir yudum aldıktan sonra, "Kimse sana sakalını kesmeni söylemiyor, Boone," diyor.

Seth'in dolu bardağıyla. "Sadece, bilirsin işte. Sınıf atlayın."

Homurdanıyorum. "Nasıl olduğunu bile bilmiyorum." Ben neysem oyum ve dünya bundan hoşlanmıyorsa, sikimi yalayabilirler.

"Kendine büyük bir ev al."

"Bir evim var." Şey. Sayılır. Bir karavanım var. Ama aynı zamanda

Bir ailem yok ve çok çalışıyorum, bu yüzden bir ev öncelik listemde büyük değil. Ama belki de Knox haklıdır.

"Daha büyük bir tane al. Büyük bir araba. Şık bir kadın." Gage kaşlarını bana doğru oynattı. "Sıkı sıkıya tutunduğun o paranın birazını harca."

"Yani senin gibi mi?" Şakıyorum. Gage iyi bir hayat yaşamayı seviyor. Arkadaşlarını tatile götürüyor, onlara araba alıyor ve hayatında bitmek tükenmek bilmeyen bir kadın arkadaş döngüsü var.

Belki de haklıdır. Ben değilim ama belki de değişmem gerekiyordur. Belki de paramı

İnsanların bana aptal bir köylüymüşüm gibi bakmak yerine saygı duymalarını istiyorsam.

"Hayır, benim bayan arkadaşlarım sizin kadar iyi değiller. ihtiyacım var," diye cevaplıyor Gage. Masamızın ucundaki reklam kartını alıyor ve uzatıyor. "Bunun gibi, işte. Klas bir kadına benziyor."

İlanı ondan aldım ve inceledim. Buraya her hafta sonu geliriz, genellikle Odessa'dan uzun bir yolculuktan sonra ve masaların uçlarını doldurdıkları broşürleri bir kez bile fark etmedim. Bunun çoğu yavan ve sıkıcı. Üç adam ve yanlarında duran ince, solgun bir sarışının resmi. Üç Vale Emlak. San Antonio'nun Önde Gelen Yaşam Uzmanları. San Antonio

Takım elbiseli adamlar ilgimi çekmiyor ama kadın çekiyor. Krem rengi, dar etekli bir takım elbise giyiyor ve bacaklarını harika gösteriyor. Ufacık tefecik ama bacakları sanki kilometrelerce uzuyor. Uzun bacaklı kızları severim, böylece onu becerirken beni sarabilirler.

Ben basit bir adamım.

Geri kalanı biraz tiki ve sert olsa da oldukça hoş. Göğüsleri makul büyüklükte, yani sahte olmayacak kadar küçük. Saçları yumuşak, pürüzsüz bir altın rengi ve at kuyruğu şeklinde geriye doğru toplanmış, yüzü ise sivri küçük çenesi ve iri gözleriyle gerçekten zarif. Boynunda bir tutam inci var, başka takısı yok. Gösterişli değil, ama tepeden tırnağa? Şık görünüyor.

Ağzı aletimin üzerindeyken, elim at kuyruğunun üzerindeyken nasıl görüneceğini merak ediyorum.

Dediğim gibi, ben basit bir adamım.

Resmi bir süre daha inceledikten sonra Knox'a bakıyorum. "Bu insanları tanıyor musun?"

Başını iki yana sallar ve Gage bir parçaya bakarken dikkatlice yarısı boş bardağını Gage'in dolu bardağıyla değiştirir.

Barın yanındaki kuyruk. Knox sinsi bir piç kurusu, ama bu her zamanki gibi. "İlanları gördüm, hepsi bu. Ama o bir bayan bana."

Çenemi kaşıyarak resme bakıyorum. Öyle. Şık etekli takım elbisesinin hatlarından
Saçlarının yumuşak dökülüşü -hatta küçük göğüslerine kadar- klas diye bağırıyor. Genelde ona bakacak vaktim olmasa da
Bir kadının peşinden gitmek -iş, içinde bulunduğum tek ilişki- hayvani içgüdülerime hitap ettiğini itiraf etmeliyim.
Belki de

Yüzündeki o tatlı, nazik gülümseme ya da görünüşündeki mükemmellik. Belki de bacaklarıdır. Her iki durumda da, onu yatağımda, iyi bir sevişmeden sonra buruşmuş bir halde hayal ediyorum.

ve ben ilgileniyorum.

Onun gibi biri mi? Bir odaya girdiğinde bile ortama sınıf atlatırdı. Ve onun gibi bir kızın benim gibi bir adamla işi olmaz. Zengin olmadan önce olmazdı yani. "Pekala. Onu ben alırım."

"Onun gibi birini mi kastediyorsun?" Clay eğlenerek sorar. "Hayır, onu kastediyorum. Görünüşü hoşuma gidiyor." "Onu inceliyorum.

bir an daha hayal edip arka cebime sokacağım. Daha sonra bu resme bakarak otuz bir çekeceğim, o tatlı, pembe yay gibi ağzın sikimin başının üzerine kapandığını hayal edeceğim. Düşündükçe bu fikir daha da hoşuma gidiyor.

Klas bir kadın. Evet. Yanımda durup şeftali gibi görünecek ve diğer tüm piçleri kiskandıracak biri. Kirletebileceğim ve bir kabadayının çarşafının arasında nelerden hoşlandığını gösterebileceğim bir tane.

Bu fikri sevdim. Çok beğendim.

Ama Clay sadece gülüyor ve Knox bile eğlenmiş görünüyor. "Bu bir kız arkadaş kataloğu değil," diyor Clay. "Bu bir reklam. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

"Klas biri olduğunu biliyorum. Bilmem gereken tek şey bu."

"Eğer o kadar klas biriyse, seninle çıkmasını nasıl sağlayacaksın?" Knox bana bir kaşını kaldırıyor. İçkisinden bir yudum alıyor ve dolu olduğunu fark ediyorum. Tekrar. Bunu nasıl yaptığını merak ediyorum- Kimse fark etmeden gözlük değiştiriyor. Ve sonra biz dikkat

etmediğimizde başka neleri değıştirdiğini merak ediyorum.
"Zenginim, değıl mi? Bu birçok kadını ikna eder."

"Sahip olmaya değer olanlar değil," diye ekliyor Clay. Haklı. Düşünceli bir şekilde sakalımı sıvazlıyorum. "Lüks bir eve ihtiyacım olduğunu söylemiştin. Sanırım bana bir tane satmasını sağlayacağım."

"Ya evliyse?" Knox ekler. "O zaman onu hâlâ istiyor musun?"

Kaşlarımı çatıyorum ve resmi cebimden geri çıkarıyorum. "Evli değilim," diyorum bir süre sonra, küçük ellerini inceleyerek. "Yüzüğüm yok."

Clay, "O bir reklam şekeri," diyor. "Güzel bir kız koy Orada takım elbiseli sosislerin arasında yaşlı Boone gibi adamlar içeri girip bir ev satın aldıklarında bir şansları olduğunu düşünüyorlar." Sırıtarak bana dirsek attı. "İşe de yarıyor."

"Sen bir pisliksin," diyorum ona ve resme vuruyorum. "Ve onu ilk sen görmediğin için kıskanıyorsun."

"Hayır," diyor Clay. "Ben kadınlarımı biraz kaba saba severim." Kaşlarını bana doğru oynatıyor. "Yani sen Bayan Klas ile tanışıp onu inceleyecek misin?"

Resimdeki Bayan Klas'a bakıyorum ve bakışlarım o uzun bacaklara iniyor. Bu tatlı parçayı ikna edebilirsem, hafta sonundan önce biriyle yatmak güzel olabilir. Daha önce hiç

Daha önce klas bir kızla çıkmıştı, belki de o tip değildir. Soğuk olabilir. Yüzünde aynı nişastalı ifadeyle sevişiyor da olabilir. Bu iç karartıcı bir düşünce.

Ama bunu öğrenmenin tek bir yolu var. "Sanırım yarın ev aramaya çıkacağım."

Kardeşlerim sadece sırtıyor.

IVY

Fotokopi makinesinin başında dururken baskı odasının önünden tanıdık bir tüvit takım elbise geçiyor. Hemen görevimi bırakıp

ve peşinden koş. "Oh! Jack! Ofiste olduğunu fark etmemiştim! Bekle!" Peşinden koşmak zorunda kalmaktan nefret ediyorum.

Hem de topuklu ayakkabılarla. Ama piç kurusu zerre kadar yavaşlamıyor. Three Jacks Real Estate'in gösterişli ofisinin mermer zemininde, kırımın üstüne düşüp diğerlerinin önünde kendimi aptal durumuna düşürmemeyi umarak peşinden topallayarak gidiyorum. Jack durmayınca, onu yakalamak için hızlanmak zorunda kalıyorum.

"Jack!"

Sonunda ofisin ön kapısında durdu ve sanki sinir bozucu bir köpek yavrusuymuşum gibi kaşlarını çatarak bana baktı.

"Ne oldu Ivy?"

Gördüğünüz gibi kapıdan çıkmak üzereyim." Sanki aptalmışım gibi büyük cam çift kapıyı işaret ediyor. "Bunu hızlıca halledelim."

"Tabii ki!" En sahte, en neşeli emlakçı gülümsememi takındım. "Ben de tam günümün açık olduğunu söyleyecektim ve biliyorum ki LaDonna'nın Forsyth'de büyük bir evi vardı. El ilanları hazırladım.

Şu anda fotokopi makinesinde ve ben gidip işleri halledebilirim, belki birkaç kart dağıtırım-"

Gözlerini bana dikti. "LaDonna çıktı mı?" "Acil bir apandisit ameliyatı geçiriyor, hatırlıyor musun?" O boş boş bakmaya devam ederken dudağımı ısııyorum. "Herkes e-posta ile mi gönderilmişti?"

"Mmmhmm?" Yüzündeki ifade bana okumadığını ya da umursamadığını söylüyor.

"Bugünkü ilanı için yardımcı olabileceğimi düşündüm. Gerçekten harika bir ev ve mahalleyi araştırdım ve bazı potansiyel alıcılarla sohbet edebilirim ve-"

Dudakları büzülür ve bir parmağını kaldırır. "Ev Forsyth'de mi?"

"Evet."

"Twin Oaks sitesinde mi?"

Başımı sallıyorum. Burası şu anda banliyölerin en gözde bölgesi ve evler için bekleme listesi var. Bu biraz

Pahalı ama birkaç gün içinde piyasadan uçağını da biliyorum. Bu çok büyük bir fırsat.

"Liste fiyatı ne kadar?"

Midemde bir batma hissi var ama bunu görmezden geliyorum. Görmezden gelmek zorundayım. Buraya kadar geldim. "Bir nokta bir milyon olarak listelenmiş."

Jack telefonunu çıkarır ve yazmaya başlar. "Sokak adresi?"

Ona veriyorum.

"Harika. Ben hallederim."

"Ah," diyorum, hissettiğim ezici hayal kırıklığıyla savaşıyor. "Ama yapabilirim, gerçekten. Daha önce yarışmalara katıldım, el ilanlarım hazır ve-"

"Şimdi, Ivy. Milyon dolarlık bir ev olduğunu söylemiştin, değil mi? Şirket için zayıf bir ay oldu ve alabileceğimiz tüm komisyonları alacağımızdan emin olmalıyız." Ses tonu küçümseyici bir hal alıyor. "Ve böylesine büyük bir görevi üstlenmek için doğru kişi olduğunu sanmıyorum."

"Bunu kesinlikle yapabilirim, Jack-"

"Külahta dondurma isteseydim, ilk arayacağım kişi sen olurdun." Bana göz kırpmıyor, pislik. Göz kırpmıyor. Sanki bir Komik bir şaka. "Ama milyon dolarlık bir liste için? Çok daha deneyimli birinin bu işi halledeceğinden emin olalım, tamam mı?"

Oh, ve o el ilanlarını da alacağım." Bana bir ben-im-adam-around-here bakışı. "Fotokopi odasında banı kahve getirebilir misin? Süper olur. Ben burada beklerim." Göz kırpmıyor. "Çabuk ol. Halletmem gereken bir açılış var."

"Doğru. Elbette." Yüzüme zorla bir gülümseme yerleştiriyorum ve topuklarımın üzerinde dönerek sabahtan beri üzerinde çalıştığım el ilanlarını almak üzere fotokopi odasına doğru ilerliyorum.

Bu hiç adil değil. Hiç adil değil. Ne zaman iyi bir şey kucağıma düşmeye yaklaşırsa, patronlardan biri tekrar kapmak için orada. Makineden fotokopi destesini alıp kolumun altına sıkıştırdıktan sonra kahve makinesine doğru giderken içim içimi yiyor. Hazır gitmişken ona bir kahve getireyim mi? Sanki ben onun sekreteriyim? Ama o

aynı zamanda

Patron, yani sıkıştım. Ocağın üzerindeki iki cezveye bakıyorum. Birinde tortudan başka bir şey yok, diğesinde ise taze bir demlik var. Bir kâğıt bardak alıyorum, tortuyu bardağa boşaltıyorum, sonra da fırsatım olsa bugün satabileceğimi bildiğim evle ilgili kopyaları Jack'e vermek üzere kapıdan çıkıyorum.

Gitmek için dönerken bana bir kez daha göz kırpmıyor. "Tüyo için teşekkürler, Ivy. İyi iş çıkardın."

Yumruklarım sıkılı, gidişini izliyorum. Çaresiz bir hayal kırıklığıyla kıvranıyorum. Bir kez daha engellendim. Bahşis için teşekkürler. Sanki lanet bir bahşıştı? O benim saatlerce süren çalışmamdı.

Bu benim elimden kaptığı fırsattı. Ve eğer bunu düşünmeye devam edersem öfkeden kusacağım. Bu yüzden derin bir nefes aldım, bir elimi takım elbisemin ön tarafına koydum ve sakince arka taraftaki masama doğru yürüdüm.

tuvalete yakın bir yerde. Bir müşteri erkekler tuvaletinden çıkıyor ve ben yüzümde dengeli bir gülümseme tutuyorum.

Oturup ellerimi klavyemin üzerine koyana kadar sakinim. Sakin. Mantıklı.

Müşteri kaybolduğu an mı? Yüzümü ellerime gömüyorum.

"Uh oh," diyor Farah karşıdaki masasından. "Ne oldu? On dakika önce bulutların üzerindeydin! Ne oldu? LaDonna'ya bir şey mi oldu?"

Derin bir nefes alıyorum ve başımı kaldırıp arkadaşşıma bakıyorum. "Jack oldu."

Burnunu kırıştırıyor. "Aptal Jack mi, Jack Jack mi, yoksa Winky Jack mi?"

"Winky Jack," diyorum sefilce. "O açık evi benden çaldı ve halledeceğini söyledi. Ne yapabilirdim ki?"

"Ona hayır mı diyeyim?" Farah kara kaşlarından birini kaldırıp bana bakıyor. "Seninkini çalmak yerine kendi işini yapmasını mı söyleyeyim?"

"Patron o," diyorum Farah'a iç çekerek. "Çalışmayı seviyorum."

"Nasıl olduğunu anlamıyorum," diyor sert bir şekilde, masasındaki bir yığın klasörü çıkarıp karıştırırken. "Size

geçiminizi sağlayacak kadar müşteri bırakmıyorlar."

"Oh, var," diyorum asık suratla ve kollarımı kavuşturup dizüstü bilgisayarına bakıyorum. Ekranda hâlâ bu sabahki çalışmamdan kalma bir düzine müşteri listesi var, hepsi de çöpe gitmiş. "Kredisi kötü olan ve parası olmayan tüm müşterileri bana bırakıyorlar. İhtiyacın olan ve elli bin dolar harcama limitiyle bir ev almak ister misin? Git Ivy ile konuş."

Homurdanıyor.

Yapabileceği tek şey bu, çünkü ikimiz de yanılmadığımızı biliyoruz. Farah on yıldır Three Jacks'te çalışıyor.

Neden kaldığına dair bir ipucu yok. Bense bir yıldır buradayım ve çoğu zaman buna sahip olduğum için kendimi şanslı hissediyorum. Emlakçı lisansımı aldıktan sonra beni işe aldılar.

bir parça tecrübem var. Bir şirkette çalışıyordum.

Three Jacks'ten önceki dondurmacı... patronların bana her zaman hatırlatmaktan hoşlandığı bir şey.

Three Jacks bir erkekler kulübüdür. İşe girdiğimde öyle olduğunu biliyordum. Kulüp, tepelerden daha yaşlı ve ağzında gümüş bir kaşık olan Jack Farrington (Aptal Jack), yılan yağı satıcısı Jack Jackson ve kadınların iki beyin hücresi ile doğmadığını ve bizi kurtarmak zorunda olduğunu düşünen Jack Richards (Winky Jack) tarafından yönetiliyor.

kendimizden. Patronlara göre yeterince iyiler sanırım. Ne de olsa bana bir iş verdiler. Sattığım her evden yüzde yarım kazanıyorum. Yani normalde yüzde üç olan acente komisyonunun diğer iki puanını alıyorlar.

Yüzde beş ve masraflardan sonra kalanı alıyorum. Eğer 100 bin dolarlık bir ev satarsam? Beş yüz dolar alırım.

ve şirket diğer yirmi beş yüz doları alıp gider.

Jack (Aptal Jack) bana, kendi işimi 'tanıtabileceğimi' söyledi.

Şirket için iki milyon satış yaptıktan sonra komisyon miktarı. Elime geçen tek müşterinin fakir olduğu ya da ipotek alamadığı düşünülürse? Bu bir

Hayal kırıklığı içinde egzersiz yapıyorum ama pes etmemeye kararlıyım.

Ivy Smithfield, yokuş yukarı tırmanmak zorunda kalsa bile kendisi ve kız kardeşi için daha iyi bir hayat kuracak, söz veriyorum. I

tecrübem ya da soyağacım olmayabilir ama kararlıyım.

Bu zihinsel moral konuşmasıyla kendimi biraz daha iyi hissediyorum. Bunu yapacağım. Yani maaş artışından hâlâ 700 bin dolar uzaktayım? Yapılabilir. Sadece çok çalışmam gerekiyor. Bu iş bende. Ben yaparım.

Farah'a "Yeni ipuçları bulmam gerekecek," diyorum. "Küçük bir aksilik ama anlaşılmayı bozacak bir şey değil."

"Her neyse," diyor Farah bana yan gözle bakarak.

"Kızgın olmanın sorun olmadığını biliyorsun, değil mi?"

"Kızgın değilim," diye cevap veriyorum ve her gün yaptığım gibi potansiyel müşterileri taramak için yerel konut forumlarını açıyorum.

Annem her zaman 'başarana kadar numara yap' derdi ve ben numara yapma konusunda gerçek bir profesyonel olmaya başladım. Hatta bazen

neredeyse kendime inanıyordum. "Küçük bir aksilik. Başka ipuçları üzerinde çalışmam gerekecek."

"Mmhmm." Dudağını kıvrıyor. "En azından seni ilana koymuşlar. Aptal Jack bana çok 'Meksikalı' görüldüğümü söyledi."

Ona bir bakış attım. "İranlı olduğunu sanıyordum?"

"Öyleyim."

Çekiniyorum. Ona Aptal Jack denmesinin bir sebebi var.

"Ouch.

Ayrıca, biliyorsun beni ilana koymalarının tek nedeni ilanda bir kız olması gerekmesiydi."

"Oh, biliyorum. Cinsiyetçi görünmek istemediklerini söylediler." Parmaklarını havaya kaldırıyor ve bir dizi tırnak işareti yapıyor. "Görünmek. Yani, onlar cinsiyetçi, sadece öyle görünmek istemiyorlar."

Ona belli belirsiz gülümsüyorum. Cinsiyetçi olabilirler ama aynı zamanda patronlar ve bu konuda pek bir şey yapamam. İşleri daha da kötüleştirmek için, Winky Jack aynı zamanda

Bu yüzden gidip arkadaşlarını şikayet edemem. Ya da kendisini.

Sadece daha çok çalışmam gerekiyor. Merdivenin birkaç basamağını tırmandığımda iyi para kazanacağım ve o kadar çok müşterim olacak ki burada ofiste tıklıp

kalmayacağım. Ve eğer o noktada, hala iyi kazanmıyorsam

Para mı? En azından başka bir yere gitmek için yeterli tecrübeye sahip olacağım ... ya da kendi dükkanımı açıp yüzde üç komisyon alacağım. Güzel bir hayal.

Acele etmediğim sürece de gerçeğe dönüşmeyecek.

Masamın köşesindeki resme bakıyorum. Yakın zamanda çekilmiş, küçük kız kardeşim Wynonna'nın mezuniyet kepi ve cübbesiyle çekilmiş bir fotoğrafı. Kollarım ona sarılmış ve yüzlerimiz birbirine yaklaşmış. O kadar mutlu, o kadar heyecanlı ki

Dünyayı ele geçirmek. Dışarı çıkmak için çok hevesliyim.

Bütün bunları onun için yapıyorum.

Ben de forumları açtım, ellerimi klavyenin üzerine koydum ve internet üzerinden müşteri bulmaya çalışarak işime geri döndüm.

Yepyeni iPhone'umla kız kardeşimden bir çağrı aldığımda saat geç oluyordu. Onu almak zorundaydım çünkü telefon ve basılı haritalar bazı müşterilerin bana komik bakmasına neden oluyordu. Sorun şu ki, telefonun nasıl Bütün 'akıllı' telefonlar çalışıyor ve ben de yanlış tuşlara basıp aramayı kaçırıyorum. Farah sanki dünyanın en büyük aptalımışım gibi homurdanıyor ve gözlerini deviriyor.

Belki öyleyim ama şimdiye kadar bir akıllı telefona param yetmedi. Aslında hala da alamıyorum ama müşterilerime yasal görünmek için fazladan para harcıyorum. Artı, tamam, haritalama uygulaması oldukça harika.

Bir dakika sonra telefonumu sallayan bir mesaj geliyor.

Orada mısın, Reba?

Ivy: Öyleyim. Ve unutma, ben artık Ivy'yim!

Tanrım, her neyse.

Bu saçmalık için zamanım yok.

Zaman ayırsa iyi olur. Ivy artık benim gerçek adım; yasal olarak değiştirdim. Reba'nın sesi cahil bir klişe gibiydi,
Emlakçılık derslerimdeki öğretmenim daha az 'kutuplaştırıcı

güneyli' bir isim kullanmamı önerdiğinde bu şansı
kaçırmadım. Son iki yıldır herkes için Ivy'ydim.

Ama kız kardeşime göre ben hep Reba Lee Smithfield olarak kalacağım.

Bir dairem var. Eve geç döneceğim. Ivy: İyi misin?

Sanırım jant bükülmüş. Bunun için paramız var mı?

Çekiniyorum. Yok. Wynonna'nın 1992 model küçük Civic'inin sigortası için bile paramız yok ama idare etmeye çalışıyorum. Parmaklarım çok büyük geldiği için yavaş yazıyorum.

ve küçük akıllı telefon ekranı için hantal.

Ivy: Bir yolunu bulacağım. Güvenli bir yere mi çektin?

Ben iyiyim. Bir arkadaşım beni almaya gelecek ama araba otoyolun kenarında. Çekiciyi beklememi ister misin?

Ivy: Hayır, onlar çok pahalı. İşten çıkıp yedeği değiştirebilir miyim diye bakacağım. Belki de düşündüğümüz kadar kötü değildir.

Tamam! Oraya vardığında bana mesaj at. Özür dilerim :(

Ivy: Üzülme! Lastikler eskiydi. Yakında gideceklerini biliyorduk. Ben hallederim.

K! Geç saate kadar çalışma! Arkadaşım beni ikinci el kitapçıya götürecek. Üniversite kitaplarımdan var mı diye bakacağım. Belki ucuza alabilirim.

Ivy: Zeki düşünce!! X0

Wynonna: X0 to u 2

Telefonu yere bıraktım ve elimi yüzüme gömme dürtüsüne karşı koydum.

başım ellerimde. Araba tamiri, şu anda düşünebileceğim son şey. Wynonna'nın üniversiteye gitmek için arabaya ihtiyacı var,

ve okul harcı için biraz para biriktirmem gerekiyor. Eğer sadece lastik patlarsa, bir ya da iki hafta ramen yiyip idare edebiliriz. Eğer daha fazlasıysa.

O köprüye vardığımda. Küçük kardeşimin yaralanmadığına sevindim.

Tabii ki, bu gerçekten bazı ipuçları bulmam gerektiği anlamına geliyor.

Hadi canım. Alışveriş merkezine bir pano götürüp anket yapıyormuş gibi davranabilirim, böylece birkaç kart dağıtabilirim. Çaresiz bir durum ama şu anda çaresizim ve Vale'ler

tüm iyi ipuçlarımı alıyor. Ondan sonra kütüphaneye ve spor salonuna uğrayıp birkaç kartı mantar panolara asabilirim.

Yeterince emek verirsem, eninde sonunda bir şeylerin karşılığını alacağım.

Başlamak için bundan daha iyi bir zaman olamaz.

Eşyalarımı topluyorum, klasörlerimi ve sonra dizüstü bilgisayarımı omuz çantama koydum. Kötülere rahat yok ve bu gece uzun bir gece geçirip müşteri bulmaya çalışacağım. Facebook reklamlarını ve Craigslist'i bile deneyebilirim.

Gereken bu. Tek yapmam gereken önümüzdeki otuz gün içinde bir ev satmak ve Wynonna'nın okul masraflarını karşılayabilirim. Emanete birini alırsam maaş gününe kadar avans isteyebilirim. Seçeneklerim var. Sadece kapıdan içeri birini sokmam lazım. Ben Böyle bir şey olursa anlaşılmayı imzalayabilirim.

Ofisin arkasından aceleyle lobiye çıkıyorum ve Winky Jack'in tekrar içeri girdiğini görüyorum. Elinde bir kahve vardı.

ve güneş gözlükleri takılı. Yanından geçerken ona gülümsüyorum.

Durdu ve beni işaret etti. "Ivy!"

Duruyorum ama içimden ona hırlamakla kapıdan hızla çıkmayı istemek arasında gidip geliyorum. Bunun yerine, bir yüzümde sıcak bir gülümseme ve birileri varmış gibi davranmaya çalışıyorum

pahalı takım elbisesinin arkasına sakız yapıştırdı. "Selam Jack, açılış nasıl geçti?"

"Harika. Bir ya da iki çiftimiz var ki ilgileniyorum." Yanaklarından biri seğirdi ve fark ettim ki Muhtemelen güneş gözlüklerinin arkasından bana göz kırpıyordur. Oy. "Harika bir ipucuydu. Bana doğru gönderdiğin için teşekkürler."

Ama ben yapmadım. Çırmak istiyorum. Onu çaldın.

"Tabii ki."

Gitmeye çalıştığım gerçeğini görmezden gelerek kahvesini yudumluyor. "Elinde bazı teklifler olduğunu söylemiştin, değil mi? Onları bana e-postayla gönderir misin?"

"Elbette." Kapıyı işaret ediyorum. Gülümsemek her geçen saniye zorlaşıyor ama bir şekilde başarıyorum.

"Dinle, gitmem gerek.

."

O anda bir adam çift camlı kapıyı iterek açıyor ve lobiye giriyor. Kirli bir kamyoncu kasketi, aynı derecede kirli bir tişört, kot pantolon ve iş ayakkabısı giyiyor. Elinde

Kocaman, gür sakalı yüzünün büyük bir kısmını kaplıyor ve kaşlarını çatarak etrafına bakıyor.

Resepsiyonist ona boş bir bakış attı ve sonra dudakları sırtarak seğirdi. Bu adama inanabiliyor musunuz der gibi bana ve Jack'e, sonra da müşteriye baktı. "Yardımcı olabilir miyim, efendim?"

Ellerini ceplerine sokarak kendini beğenmiş bir edayla ilerliyor. "Biriyle ev hakkında konuşmak istiyordum." Kalın bir Teksas aksanı var.

Büyük bir şehirden değil, küçük bir kasabadan. Doğu ve batıda daha çok aksanlı konuşurlar. Biliyorum, çünkü kendi aksanımdan kurtulmaya çalışmam on üç CD'lik kendi kendime ses koçluğu yapmamı gerektirdi.

Resepsiyonist bana ve Jack'e baktı.

Jack kahvesinden bir yudum daha alır. "Görünüşe göre bu senin, Ivy."

İkilemde kaldım. Bir yandan, satışa ihtiyacım var. Diğer yandan, bu adamın birbirine sürtecek iki kuruşu varmış gibi görünmüyor. Bu yüzden o "benim". Jack milyon dolarlık bir satış olmadığı sürece rahatsız olamaz.

İçimdeki acıyı bastırıyorum.

Hissettiğim kızgınlık. "Gitmem gerek..."

Ama Jack çoktan dönüp gitmeye başladı. Pislik. Grr. Yine de zamanlamanın kötü olması müşterinin suçu değil. Sinirimi ondan çıkarmam kabalık olurdu. Bu yüzden sakallı adama baktım ve ona gülümseyerek elimi uzattım. Tamam o zaman, satış istediğimi söyledim ve kader de bunu sağlıyor. "Merhaba. Ben Ivy. Smithfield . . ."

Ve sesim kesiliyor, çünkü resepsiyon görevlisinin bankosuna yaslanmış, şapkasından ve gömleğinden kırmızı kirler damlıyor ve gözleriyle beni yutuyor. Bunu duymuştum.

ama bunu daha önce hiç yaşamamıştım. Daha önce hiç kimse, korkunç bakışlarıyla giysilerimi bedenimden çekip çıkarıyormuş ve beni gözleriyle beceriyormuş gibi hissetmemiştim.

Şimdiye kadar.

Güzel. Tanrım. Telaşlandım ve ne düşüneceğimi
bilemiyorum.

New York Times ve USA Today çoksatan yazarı Jessica Clare üç takma adla yazıyor. Jessica Clare olarak, erotik çağdaş romanlar yazıyor.

Billionaire Boys Club romanları, Bridesmaids and Billionaires romanları, Roughneck Billionaires romanları ve Jen Frederick ile birlikte Hitman romanları. Jessica Sims olarak, eğlenceli, seksi şekil değiştiren paranormaller yazıyor ve Jill Myles olarak, seksi, komedi şehir romanlarından her şeyden biraz yazıyor. yanlış giden peri masallarına fantezi.

Penguin
Random House
PENGUIN PUBLISHING GROUP

W□at
okuma
listenizde sırada
ne var?

Bir sonraki harika
okumanızı keşfedin!

Kişiselleştirilmiş kitap seçimleri ve bu yazar hakkında güncel
haberler alın.

Şimdi kaydolun.